

A Snowball Universe – Svět mizivé šance

Autorka: **Sheankelor**; Překladatelka: **Patoložka**; beta-read: **Claire**

<http://www.fanfiction.net/s/9302360/1/A-Snowball-s-Chance>

<http://www.fanfiction.net/s/9793876/1/A-Tradition-Worth-Keeping-another-Snowball-Epilogue>

Autorka: **YenGirl**; Překladatelka: **Patoložka**; beta-read: **Claire**

<https://www.fanfiction.net/s/9959047/1/Being-Nosy>

<http://www.fanfiction.net/s/9379603/1/From-Death-s-Point-of-View-A-Snowball-s-Chance-Epilogue>

<https://www.fanfiction.net/s/10171243/1/The-Identity-of-the-Mystery-Knitter-Another-Snowball-Tale>

PP: Povídka, kterou Vám hodlám představit, je svým způsobem specifická a já si ji zamilovala na první, druhé i třetí přečtení. Byla to jedna z těch povídek, u kterých jsem si řekla: „Páni, tohle by byl skvělý překlad!“ a okamžitě jsem se do toho vrhla. A to se nestává u všech, i když mívám dost často trhání. Tato povídkase nádherně čte, moc pěkně překládá a ještě má nějaké neodolatelné kouzlo, které doopravdy funguje. Říkáme tomu *Snowball's Magic* (magie mizivé šance).

Povídky se jmenuje A Snowball's Chance z anglického idiomu *snowball's chance in hell*; v překladu něco jako sněhová koule v pekle. Dlouho jsem přemýšlela nad tím, jak ten název přeložit, protože nešlo jen o něj, ale i o to, že se tento výraz v povídce mnohokrát opakuje. Nakonec jsem zvolila výraz Mizivá šance - prostě se mi ze všech možností líbil nejvíce.

A co se z povídky dozvíme? Další skutečný příběh o tom, jak se Harry a Severus dali dohromady, o tom, jak uzavřeli dohodu se smrtí, a o tom, jak to nakonec všechno dopadlo. Je to příběh milý, jemný, bez přílišných zvrátů, přesto velmi originální.

A proč se o tom mluví jako o *Snowball Universe*? Prostě proto, že autorka dělí své povídky na světy. Originální A Snowball's Chance má tři celkem rozsáhlé kapitoly, na ně ale navazuje první epilog, druhý epilog a ještě intermezzo, takže si myslím, že se máte opravdu na co těšit. A bude k tomu stačit jen jeden poměrně bláznivý nebelvírský čin přímo po poslední bitvě.

A Snowball's Chance – Mizivá šance

<http://www.fanfiction.net/s/9302360/1/A-Snowball-s-Chance>

Autorka: **Sheankelor**; její bety: **Raya_Light** a **YenGirl**

Překladatelka: **Patoložka**; beta-read: **Claire** a **Lady Corten**

Romance, slash

Rozsah: 25 tis. slov, 3 poměrně rozsáhlé kapitoly; souhlas s překladem

Shrnutí: Od chvíle, kdy byla dohoda uzavřena, hrálo všechno v jejich neprospěch. Žádná novinka pro Snapea i Pottera. Smrták jim však poskytl mizivou šanci na přežití. Dokážou uspět? EWE, HP/SS. Věnováno Pekeleke.

ooOoo

Kapitola 1: Dohody a domov

Ťukání na dveře bylo hlasité a naléhavé.

Severusovo srdce na vteřinu vynechalo úder, a pak prostě ten dotěrný zvuk ignoroval a otočil další stránku ve své knize. Ať už k jejich verandě dorazil kdokoliv, bude prostě muset počkat, než dočte tuhle část.

Nakonec ho ťukání přece jen dostihlo. Odložil svazek stranou a zamířil k předním dveřím. S planoucím pohledem, který zcela jasně vyjadřoval jeho nelibost, otevřel dveře dokořán a jeho oči přistály na muži, který právě prchal z verandy. Pak se ale dotyčný otočil zpět, vypadaje přinejlepším nejistě a přinejhorším vyděšeně.

Severus spočinul na muži plnou vahou svého pohledu a čekal, až se dozví důvod toho tvrdošíjného klepání.

„Má mamka... ona řekla, abych šel sem.“

Severus se díval, jak si muž, který se zdál být kolem pětadvaceti let starý, ždímá ruce. Když se mu nedostalo dalších informací, pozvedl obočí.

„Mamka řekla, abych sem přišel.“

Harry právě překlenoval přední trávník. Předtím, když byl v hlubokém lese, ucítil, že byly narušeny štíty kolem nemovitosti. Jakmile se dostal k domu, zhodnotil scénu před sebou. Nevýrazný, hnědovlasý chlápek stál nedaleko verandy a žmoulal si bez ohledu na varovný pohled na Severusově tváři ruce. Harry by řekl, že v okamžiku, kdy by si byl Severus jistý, že je jejich návštěvník čaroděj, bude následovat kletba. Mužova slova doléhala až k místu, kde Harry stál.

„Přesně tak. Řekla, že to, co potřebuju, bude tady.“

Harry, držící košík plný různě velkých větviček a kusů rostlin v jedné ruce, se zastavil několik stop od jejich návštěvníka. „Zdravím.“

Druhý muž se prudce otočil a zazíral na tmavovlasého brýlatého muže. „Ahoj. Potřebuju vaši pomoc.“

Harry pohlédl na Severuse, aby zjistil, co o tom ví. Pozvednuté obočí zodpovědělo jeho otázku dokonale.

Harry se pousmál, všímaje si jeho neposedných rukou. „Obávám se, že jsem znevýhodněn, protože jsem se k rozhovoru připojil pozdě. Můžeme se vrátit na začátek? Jsem Harry Pope a jsem si jistý, že vy už jistě víte, že toto je...“ Výraz Severusových očí mluvil jasně. Nechtěl, aby bylo zmíněno jeho celé jméno. „Verus Pope.“

Nešťastné hnědé oči se na okamžik rozšířily. „Pardon... zapomněl jsem.“ Na moment se kousl do spodního rtu, než pokračoval. „Jsem Donald Ferguson.“

Harry přikývl. „Rád vás poznávám, pane Fergusone. A teď, proč vás sem vaše maminka poslala?“

Ferguson pohlédl na vyššího muže, který ještě ani nevykročil ze dveří. Zaznamenal jeho bledou pleť a dlouhé, černé šaty, které vypadaly jako by odrážely mužovy kamenné oči. Jeho po ramena dlouhé vlasy byly v souladu s celým vzezřením, protože byly rovněž černé s jednotlivými bílými prameny mezi nimi. Chvilku počkal, neboť si myslel, že se muž připojí k Harryho uvítání. Když se žádného nedočkal, otočil se zpět na mladšího muže. „Moje Annetra, ona je nemocná.“

Harry se přinutil nepozvedat obočí – Ferguson očividně nebyl na dlouhá vysvětlování. Stále se snažil dešifrovat, jestli byl jeho návštěvník mudla nebo čaroděj. „Co je s ní? Žádný z nás není doktor.“

„Vzal jsem ji ke svatému Mungovi a oni mě poslali domů s kupou lektvarů. Nic nefungovalo. Potřebuju něco, aby jí bylo líp. Mamka řekla, že pokud potřebuju, aby se stalo něco nemožného, pak bych měl jít sem.“

Harryho oči se setkaly se Severusovými. Tohle bylo mimo jeho pole působnosti.

Severus přimhouřil oči a jen nepatrně zavrtěl hlavou. Odmítal jít do vesnice, ne, když existovala možnost, že by tam mohli narazit na Smrtáka. Už minule, když se se Smrtákem setkali, se dozvěděl, že byl stále ještě nespokojený, že není mrtvý.

Harry potlačil povzdech a smířil se s tím, že bude muset jít s Fergusonem a vrátit se s výsledky svého pozorování. Přešel k Severusovi a podal mu svůj košík. „Odneseš to do mé pracovny?“

Když byl zbaven košíku, otočil se zpět k návštěvníkovi. „Tak mě vedte, pane Fergusone, a já se budu snažit zjistit, co budu moci.“

Ferguson se na mladšího muže zářivě usmál. „Tudy, mistře Pope.“

Harry ho následoval. *Mistr, to ano, ale ne mistr lektvarů, jak si, zdá se, myslíš.*

Severus se díval, jak Harry přešel jejich přední trávnick směrem k brance, jeho pohled přetrvával na jeho opáleném těle, dokud mu nezmizeli z dohledu. Jeho mysl se vrátila k prvnímu okamžiku, kdy se osobně setkal se Smrtákem.

ooOoo

Vzpomínka

První věcí, kterou si Severus uvědomil, bylo, že cítil zrnitý povrch špinavé, prkenné podlahy pod svými dlaněmi. Poté si byl vědom nepopíratelného, nasládlého pachu prolité krve. Nakonec, když se zaměřil na rozhovor, který byl veden nad jeho hlavou, se mu vrátil zrak a on spatřil tlumeně osvětlenou místnost. Stále ještě musel mít otevřené oči. Potter zřejmě neměl ani dost slušnosti, aby mu je zavřel, než odešel.

„Neměl by umřít!“ křičel Potter na Smrtáka.

Ano... Smrtáka, přesně takového, jaký byl namalovaný v pohádce Tří bratří v Severusově potřhané kopii Bajek Barda Beedleho – měl roucho s kapucí a jeho kostnatá ruka svírala rukojeť kosy.

Počkat... Potter se s ním právě handruje o jeho život?

„Byl uštknut jedovatým hadem a ztratil nadměrné množství krve. Proč by neměl zemřít?“ Jedna dutá očnice, která byla Severusovi viditelná, jako by se zaměřila na pobouřeného muže.

„Mě zasáhla smrtící kletba a stále tu stojím.“

Severus sledoval, jak Potter sevřel ruku u boku. Takže ten chlapec doopravdy šel na smrt. Zatímco Severus uvažoval, jak tam Potter mohl stále stát či jestli bylo tohle jeho vlastním vstupem do posmrtného života, začal dumat nad tím, jestli vážně chce žít nebo zemřít.

Pokud by se ho někdo tohle ráno zeptal, jestli by chtěl zemřít, věda, že učinil všechno, co mohl, odpověděl by bez zaváhání ano. Tady už na něj, až bude po všem, nečekalo nic. Ale teď, když čelil svému bezprostřednímu skonu a Potter se tak vášnivě handruje o jeho život, začínal měnit názor. Život by nebyl tak špatný, kdyby přežil Naginin jed. Mohl by se přestěhovat do mudlovského světa a vařit co hrdlo ráčí, zatímco by žil z náhrady mzdy, kterou pobíral od Albuse od té doby, co se stal špiónem a učitelem. Měl ji včleněnou do smlouvy, která byla k dnešnímu dni stále ještě platná, třebaže byl starý čaroděj již po smrti.

„Kousek duše, který v tobě spočíval, převzal tvé místo. Zemřel místo tebe. A protože to byl dlouho odkládaný příchod, tu výměnu jsem dovolil. Tohle ale není ten případ.“

Jeho vnitřní přemítání bylo rozptýleno Smrtákovými neoblomnými slovy. Soustředil se na Potterovu příliš pohublou tvář - zanícení v ní vypadalo dobře, daleko lépe než vyčerpaný, rezignovaný výraz, který na ní viděl před ne až tak dlouhou dobou.

Severus cítil vibrace z podlahy, jak Potter přecházel sem a tam, než se zastavil, aby se na něj podíval. „Jsem k němu vázám příliš mnoha životními dluhy, na kterých záleží. To by přece mělo něco znamenat.“

Ne! Nechtěj, aby všechno moje úsilí přišlo vniveč.

Severus si přál, aby byl mohl na chlapce upřít svůj zlostný pohled, ale třebaže mohl vidět, nedokázal pohnout ani svalem. Jakkoliv pro něj začínal život znít přitažlivě, Potter měl živý větší váhu než on.

„Takhle to nefunguje.“ Severus si byl jistý, že by se Smrták právě teď ušklíbl, kdyby mohl. „A nemyslím, že by tento muž s takovým řešením souhlasil. Stálo ho mnoho úsilí, aby tě udržel naživu.“

Potter zuřivě vrtěl hlavou. „Nechtěl jsem vyměnit svou duši za tu jeho. Měl jsem na mysli to, že by mohl být můj dluh splacen tím, že bychom sdíleli můj zbylý čas tady na zemi společně. Žil jsem tak dlouho jen díky němu. Takže, když je můj život jeho, myslím, že by měl žít tak dlouho jako já.“

Potter a Smrták na sebe zírali.

„Odčinil bych tím svůj dluh.“ Potter zněl zoufale.

Severus obracel ta slova ve své mysli. V jeho žádosti bylo až příliš mnoho skulin. Cítil, že ten obchod Smrták zvažuje.

„Takže Snape bude žít tak dlouho jako ty. A pokud zemře, ty zemřeš rovněž?“

Potterovy oči se přimhouřily. „Tak zní můj úmysl.“

Severus se při těch slovech vnitřně napjal. Nebyl si myšlenkou spoutání jejich životů jistý. Smrták něco plánoval a on věděl, že to Potterovi nedojde.

Smrták se naklonil trochu vpřed a Severus spatřil, jak jeho oční důlky tajuplně žlutě září. „Budete spolu muset žít... sdílet všechno... nazývat to stejné místo domovem.“

Severus byl rád, že bolest hlavy, kterou vnímal, zůstala v pozadí. Stále mohl myslet. Musel. Na tom, že je Smrták nutil žít pospolu, bylo něco divného. Smrták zřejmě chtěl jeho a Pottera mrtvé, takže by dávalo větší smysl, kdyby jim nařídil, že se budto nesmí nikdy vidět nebo zemřít. Takhle by totiž Severus nebyl schopen dávat na Pottera pozor a chlapec by díky své vznětlivosti pravděpodobně udělal něco hloupého a smrt by pak Severuse odvěkla spolu s ním. Nebo by mohl, z nějakého přemrštěného nebelvírského smyslu pro

spravedlnost, trvat na očištění jeho jména, a pak by na sebe jistě narazili při soudním procesu nebo na tiskové konferenci.

Přemýšlení mu chvíli zabralo, ale pak mu to došlo. *Domov...* to bylo to klíčové slovo. Museli nazývat stejné místo domovem. Smrták se spoléhal na jejich výbušnost, vzájemnou nelibost a nestálou minulost, aby se k nim dostal rychleji. V okamžiku, kdy se jeden z nich přestane ovládat a vyřítí se z domu... v okamžiku, kdy se jeden z nich zřekne toho místa, budou oba dva mrtví.

Potter musí lépe vyjednávat. Musí nám vybojovat prostor k dýchání. Protože Smrták se to chystá nastavit tak, že bychom byli neustále natěsnáni vedle toho druhého.

Potter vypadal na moment nejistě, ale pak stiskl rty k sobě a přikývl. „Dobře. Myslím, že to zvládneme.“

Smrták ho chvíli pozoroval, než jeho pohled klesl na nehybné tělo, které jim leželo u nohou.

„Pojďme se nejprve podívat, co na tuhle šanci řekne Severus Snape, Harry Pottere.“

„Počkat! Pokud sejmeš to stázové kouzlo, zemře!“

To odpovídá na otázku, proč jsem ještě stále naživu, zatímco rozhovor probíhá.

Smrták se zaměřil zpátky na Harryho. „Jsem Smrt. Pokud řeknu, že je naživu, pak je. A protože potřebuji, aby si byl této konverzace vědom, rovněž i bude. Pokud ovšem odmítne, pak...“ Smrták nechal konec vyznít do ztracena, protože dovětek byl zcela pochopitelný. Pak mávl svou kosou směrem k Severusovi.

Bolest hlavy zmizela. Ale pocítil přemáhající, závratí podobný pocit vyčerpání, tepající bolest ve svém krku a v celém svém těle. Severus zamrkal a pokusil se dostat na nohy. Odmítal se Smrtákem vyjednávat vleže. Čelem k bytosti, kterou znal jen z kreseb v obrázkové knížce, pak Severus vydechl a rovnou se do toho pustil, ignoruje Potterovo překvapené lapnutí po dechu.

„Můžeme nazývat stejné místo domovem, ale nebudeme muset sdílet všechno, zejména ne stejnou místnost či postel.“ I když ho Smrták v podstatě vyléčil, jeho hlas byl stále ještě chraplavý.

Severus vnímal všechen ten šok vyzařující z Pottera, ale odmítal se podívat na výraz v tváři, ke kterému se chlapec uchýlil.

„Budete muset společně strávit každou noc.“ Důlky Smrtákových očí nyní směřovaly k Severusovi.

Potter do toho skočil. „Ne. Pokud by jeden z nás cestoval nebo se nemohl dostat domů, pak by to nefungovalo. Když budeme to stejné místo nazývat domovem a spát tam povětšinu času, bude to stačit.“

„Strávíte všechny noci kromě jednoho týdne v měsíci společně doma.“ Smrťák nezněl moc šťastně.

Severus zavrtěl hlavou. „Polovinu času, pokud budeme tu stejnou budovu nazývat domovem.“

Potter se do toho vložil, než mohl Smrťák odpovědět. „A taky když zůstaneme na stejném místě, i když to nebude náš domov. Pokud budeme cestovat nebo na návštěvě, můžeme zůstat v hotelu nebo u přátel tak dlouho, dokud budeme spolu a stále budeme to stejné místo nazývat domovem. I kdybychom mimo tu budovu zůstali déle než rok.“

Smrťák dlouhou dobu klepal svým kostnatým prstem na rukojeť své kosy. „Domluveno. V okamžiku, kdy jeden z vás zemře, zemře i ten druhý. Musíte to stejné místo nazývat domovem a strávit alespoň dva a půl týdne v měsíci pod stejnou střechou.“ Pak se odmlčel, otočil se od Pottera k Severusovi a tak nějak spokojeně pokýval hlavou. „Uvědomujete si, že i přes toto ujednání máte jen mizivou šanci, abyste to splnili? Oba budete brzy moji.“

Severus na okamžik přimhouřil oči. „Dovol mi si na okamžik promluvit s Potterem v soukromí, než ti dáme svůj souhlas.“ Když Smrťák posměšně pokynul do vzdálenějšího koutu místnosti, Severus tam chlapce bezmála dovedl, než na něj pohlédl. „Jste si jistý, že chcete právě tohle, Pottere?“

Potter měl na tváři samolibý úsměv. „Pane, v tomto okamžiku je i mizivá šance víc, než co jsme měli posledně, když jsme spolu byli tady v chýši. Myslím, že pokud se oba budeme snažit, tak uspějeme.“

„A co vaši přátelé? Pochopí, proč žijete se mnou?“ Severus prozkoumával ty zelené oči, aby se ujistil, že Potter zvážil všechno. Pravděpodobně ne, ale tohle bylo naposledy, co se mohl pokusit Pottera přesvědčit o tom, jaké to asi bude. Koneckonců, rozhodl se, že chce žít.

„Nakonec to pochopí. A pokud ne, pak mám za to, že si najdu jiné přátele... I když si nemyslím, že to bude nezbytné.“

Potter si povzdechl, očividně se snažil, aby to Severus pochopil. „Nemohu vás nechat zemřít, Snape. Ne, pokud to mohu zastavit.“ Jeho mladá, k smrti ztrhaná tvář ztvrdla odhodláním. „Pochopí to, zejména když přijdu s tím, kolikrát jste mi zachránil život.“

Potter skutečně není jeho otec. James byl ochoten obětovat všechno, aby zachránil svou rodinu a přátele, ale měl daleko méně slitování pro ty, které považoval za své nepřátele. A já vím, že mě Harry považuje za nepřítel. Ujistil jsem se o tom. Přesto je ochoten vzdát se své svobody, aby mě zachránil.

Severus pomalu přikývl. Potter měl pravdu, jeho bláhoví nebelvírstí kamarádi ten životní dluh nakonec přijmou jako důvod jejich dohody. A mimoto, on a Potter budou žít spolu, a nic víc. „Mizivá šance je lepší alternativa, než jakou jsem dostal za více než rok, takže přijímám.“

Potterův úsměv byl pozvolný a ryzí. „A já rovněž.“

Vrátili se na místo, kde na ně čekal Smrták.

„Přijímáme tuto dohodu,“ oznámil mu Severus.

„Protože teď budete žít spolu, už nebudete Potter a Snape. Pro svět by to bylo příliš matoucí,“ zauvažoval Smrták krátce, než pokračoval. „Potřebujete všechnu pomoc, kterou můžete dostat, takže budou vaše příjmení zkombinována. Od této chvíle se budete jmenovat Severus a Harry Popeovi. Musíte si změnit všechny své doklady na toto jméno, protože za dva týdny už to budou jediná legální jména, která budete moci používat. Třebaže...“ odmlčel se, aby si je oba jednoho po druhém prohlédl, „je to zbytečná námaha. Jsem si jistý, že se brzy uvidíme. S oběma.“

Poté Smrták zmizel, zanechávaje je stát v té špinavé místnosti.

Potter chvíli mrkal, jako by nemohl uvěřit, že se celá ta konverzace opravdu odehrála. Zhluboka se nadechl, a pak opět vydechl, ramena mu prudce poklesla, než se otočil na Snapea. „V tomhle bodě nám vůbec nedal šanci na diskuzi.“

Když vzal Severus do úvahy Potterův šokovaný výraz, přemítal, proč jen nebyl ve stejném úžasu jako on. Rozmluvy se smrtí pro něj nebyly běžnou, každodenní záležitostí. *A přesto - měl jsem Smrtáka v patách už tak dlouho. Možná proto nyní cítím úlevu, když jsem si s ním mohl konečně promluvit. Stejně, jako se mi ulevilo, když jsem byl povolán, než Voldemort... Měl jsem pak šanci vědět, o čem přemýšleli, a mohl ovlivnit výsledek.*

Severus se ušklíbl. „Myslím, že to byl jeho způsob, jak nám to oplatit za to předchozí, úspěšné dohadování.“

Nezmínil se, že to pro ně oba bude těžký boj. Ale na to Potter jistě brzy přijde.

Mladší muž zavrtěl hlavou. „Ale jak přišel na Popea, a jak by nám to mělo pomoci?“

Severus pozvedl obočí. Potter musel být vážně unavený, když mu to nedošlo. „To *Po* je z Potter a to *pe* z konce jména Snape. A myslím, že tím odkazoval na šanci, kterou jsme dostali.“

Pohlédl ke dveřím chýše a pak zpět na Pottera. „Předtím jste řekl, že vás zasáhla smrtící kletba, a přesto jste znovu přežil. A jelikož jste tady, tak mám za to, že je Voldemort mrtvý, že?“

Potter přikývl a polkl.

Když Severus spatřil, jak jeho oči překryl hluboký stín lítosti, cítil, jak se mu sevřelo srdce. Vítězství nad Voldemortem nebude bez obětí. „Chtěl bych slyšet, co se stalo.“ Ujistil se, že byl jeho tón tak uctivý, jak jen mohl.

Potter si povzdechl a prohrábl si rukou vlasy. „To je fér. Řeknete mi, co se stalo tady za poslední rok?“

Severus pozvedl obočí. „A doplníte vy rovněž události z vašeho minulého roku?“

Když Potter přikývl, Severus pokynul ke dveřím, které vedly do Prasinek. „Pak máme před sebou dlouhou cestu zpět. Během cesty můžeme zkontrolovat poškození Zapovězeného lesa.“

Pod Potterovým znaveným pohledem plným smíření se Severus ušklíbl. „Bude tam méně lidí, kteří nás budou nahánět, a znám několik míst, kde si můžeme odpočinout.“

Severus se ujistil, že vzal ze zdejší skryše všechno jídlo, které tam bylo, protože Potter vypadal, že jej zoufale potřebuje a rovněž potřeboval i několik lektvarů. Věděl, že se jeho bolest hlavy znovu objeví. Ihned, jakmile vstoupí do Bradavic.

ooOoo

Přítomnost

Harry kráčel známou cestou do vesnice, kde pospolu žili mudlové i kouzelníci. *Přál bych si mít s sebou nákupní seznam. Mohl bych pak dokoupit zásoby, když už tady jsem.*

Sledoval, jak Ferguson zahrnul do jedné z užších bočních ulic, které vedly na předměstí, kde žila většina čarodějů. Jedna jeho část si přála, aby tam zašel Severus a zjistil, co s Annetrou je. Věděl, že lektvarista zachytí věci, které on mine, ale rovněž chápal, proč Severus odmítl jít se podívat na možného umírajícího pacienta. Události toho týdne o samotě na Grimmauldově náměstí ho stále ještě pronásledovaly.

ooOoo

Vzpomínka

„Proč jsme tady, Pottere?“ Snape přelétl pohledem jen se sotva skrývaným opovržením zaprášené schodiště a vstupní halu. Číslo dvanáct na Grimmauldově náměstí už sice nevypadalo tak zanedbaně jako předtím, ale stále to nebylo místo pro pohodlné bydlení.

Harry se obrátil na Snapea, všímaje si toho posměchu. „Právě teď je to můj domov. Myslel jsem, že by mohl být naším.“

Úšklebek se změnil na plně zlostný pohled. „A co vás vede k tomu si myslet, že bych kdy chtěl nazývat Blackův dům *domovem*?“

Harry zkřížil paže obranně na hrudi, a pak ztuhl, když pocítil, jak se mu do kostí vkrádá chlad. Bylo to, jako by Smrták přicházel, aby si ho znovu nárokoval. *Musíme se na domově shodnout nebo budeme oba mrtví. A musíme to udělat*

rychle. „Nevlastním jiné místo, které bych nazýval domovem. Máte vy snad jiné místo, kde byste žil raději? Můžeme jít tam, pokud byste mu dával přednost.“

Když se lehce zachvěl, Snape ho rukou popadl za levou paži. Jeho tvář ukazovala chvilkový vnitřní konflikt. Očividně byl rozpolcen mezi tímto domem a nějakým jiným místem. Rychle zavrtěl hlavou a otočil se, aby znovu prozkoumal vstupní chodbu. Pak stručně vyštěkl svou otázku: „Mohu užívat jednu místnost jako svou lektvarovou laboratoř?“

Harry vydechl zadržovaný dech. Museli bydlet spolu a on, už když do toho šel, věděl, že bude Snape náladový. „Je to také váš domov, samozřejmě, že můžete.“

Toho dne mu pak Snape během večere v přítomnosti ostražitě vypadajícího Krátury vysvětlil, jak budou muset přepsat všechny své doklady a aktiva na svá nová jména. „Nejsložitější bude změna na mém mistrovském titulu.“

Trvalo jim celé dva týdny, než Smrták připustil, že byly všechny nezbytné změny provedeny. Harry si nebyl jistý, jestli Snape užil legální prostředky, ale stihli to včas. Během těch dvou týdnů také zjistili, že Brumbál nachystal plán, jak očistit Snapeovo jméno od všeho, co musel jako špion udělat. Harry tomu sice nerozuměl, ale Severus zamumlal něco v tom smyslu, že byla starobylá magie pro jednou k něčemu dobrá.

Ministerstvo požadovalo, aby se Harry zúčastnil tiskové konference, a tisk chtěl, aby tam vystoupil i Snape. Harry byl překvapený, že Snape souhlasil, ale brzy se naučil, že ten muž nebyl hlavou Zmijozelu jen tak pro nic za nic. Harry si v duchu začínal všimnout způsobu, jakým muž hrál před médii ve snaze očistit své staré jméno.

Minerva je odchytila každého samostatně na jedné z těch mnoha tiskových konferencí a požádala je, aby jí pomohli s obnovou Bradavic. Práce na hradě skončila na žádost ministerstva ve Snapeových časech. A Minerva to věděla.

Nikdy tam po vzájemném nevysloveném souhlasu nechodili ve stejnou dobu, a ujistili se, že budou pracovat na opačných koncích hradu, ale pak se na noc vraceli na Grimmauldovo náměstí.

Jak léto pokračovalo, začal být ten nevyslovený souhlas úmluvou. Vyhýbali se sobě navzájem, pokud byli unavení nebo rozčilení. Když byli spolu, pak o některých tématech vůbec nikdy nehovořili. Pobertové a Lily byli na vrcholu seznamu. A pokud některého z nich něco dotlačilo moc daleko, pak všechno, co stačilo říct, bylo: *šance*, a ten druhý prostě odešel.

Když se blížily Harryho osmnácté narozeniny, měl Harry zavítat na svou každoroční letní návštěvu Doupěte. Zabralo mu to sice několik dnů vyjednávání, ale nakonec se tu návštěvu pokusil zkrátit na pouhý týden.

„Pamatujte, tohle je váš domov.“ Snapeovy oči se zavrtaly do Harryho, když ta slova pronášel, a Harry věděl proč. Doupě bylo místo, které během léta vždy rád považoval za domov.

„Budu. Můj domov je s vámi. Kdekoliv bude ležet,“ odpověděl slavnostně.

Snape se díval, jak odchází; jeho oči tak sklíčené, jak je Harry ještě nikdy neviděl.

Harry si celý ten čas strávený mimo užíval, ale už po jednom dnu se začal do jeho kostí znovu vsakovat chlad. Nikdy mu to nedalo zapomenout na slib, který muži dal, ale teprve, když se vrátil domů, zjistil, co se dělo, zatímco byl pryč.

Když prošel letaxem zpět na Grimmauldovo náměstí, uvítal ho pohled na Snapea čtoucího si v předním salonku. Muž vypadal stejně klidný, jako ho Harry znal, ale přesto Harry viděl úlevu zářící v tmavých očích, než ji muž zamaskoval.

Mistr lektvarů tiše odložil knihu stranou a přešel k předním dveřím. Harry nakoukl tím směrem, když je otvíral, a vykulil oči na Smrtáka sedícího na zápraží.

„Tohle je náš domov. Teď už můžeš odejít.“ Snape zněl tak klidně, jako kdyby přednášel na hodině.

Oba dva pak sledovali, jak temná postava zmizela, a pak se Harry obrátil na Snapea, s obavami vepsanými ve tváři a rozšířenými očima. „Jak dlouho tady byl?“

Snape zamířil zpět do kuchyně. „Od té noci, co jste odešel. Vzdálil se jen na tak dlouho, aby si vyřídil své povinnosti, než se sem pak znovu vrátil.“

Harry se lehce zachvěl a dotkl se husí kůže, která se mu objevila na pažích. Zatímco se bavil, Snape tady měl smrt doslova čekající na ně oba na prahu. Teď byl rád, že mamku Weasleyovou přesvědčil, že musí být doma před večeří. Vybavila ho aspoň košem jídla, který nesmí později zapomenout vyzvednout ze salonku.

Snape vytáhl z trouby pečeni. „Myslím, že očekával, že se ukážeme dřív a dal nám tím svou nelibost znát.“

Harry vyndal talíře a prostřel stůl. „Pak bude trpět nelibostí ještě hodně dlouhou dobu.“

Harry byl rád, že neměl v tom momentě nic v rukách. Byl by totiž všechno upustil při pohledu na ten upřímný úsměv, který se mihl jeho směrem.

„Souhlasím. To bude.“

ooOoo

Přítomnost

Severus odložil košík na stůl v Harryho pracovně, prsty sklouzl po desce stolu, zatímco vzpomínal na Harryho poslední rok v Bradavicích.

Když se Harry vrátil z letní návštěvy u Weasleyových, mluvil o tom, jak na něj Grangerová naléhala, aby se vrátili do Bradavic. Severus měl za to, že by to Harry chtěl, ale nechtěl to rozhodnutí učinit, aniž by se ho na to zeptal. Pamatoval si na ten pocit úžasu a vděku za jeho ohleduplnost.

Severus se spojil s Minervou a pokusil se s ní vyjednat svůj návrat na staré místo mistra lektvarů, protože se stala ředitelkou. Ale Křiklan se té pozice nechtěl vzdát, teď když se do školy vracel Potter, a Minerva chtěla dál učit Přeměňování.

Nakonec se Severus pro Harryho poslední ročník ujal svého předchozího místa ředitele. A ohleduplnost šla oběma směry.

ooOoo

Vzpomínka

Potter se vřítíl do Snapeovy kanceláře, oči mu žhnuly a tváře měl zčervenalé. Severus potlačil reakci, kterou cítil při pohledu na něj, stejně jako vzrušující obrazy, které přišly spolu s ním. *Budu s ním muset bydlet i poté, až se ožení a založí svou vlastní rodinu. Nesmím o něm začít uvažovat jako o atraktivním.*

Na jeho stole přistál dopis a Potter chvíli prozkoumával jeho tvář stejně, jako to udělat po svém návratu v létě. Musel Potterovi připomenout, že jsou v Bradavicích. Dohoda se Smrtákem byla jejich dobře střeženým tajemstvím. Ani jeden z nich nechtěl, aby byla jejich zranitelnost známá. „Co je důvodem vašeho neohlášeného vtrhnutí do mé kanceláře, Pottere?“

Zelené oči se setkaly s jeho. Když uviděl, že se za hněvem skrývá zmatek, věděl, že je třeba více to rozvést.

„I když jsem souhlasil během školních hodin s politikou otevřených dveří, stejně trvám na tom, aby všichni návštěvníci mimo tyto hodiny zaťukali a počkali, až jim bude dovoleno vstoupit. Prosím, pamatujte na to do budoucna. Takže, co je tak naléhavého, že jste zapomněl na běžnou slušnost? Třeba rozběsněný drak v lese? Nebo nehoda na famfrpálovém hřišti?“

Potter se zhluboka nadechl, jako by se nutil ke klidu, než ukázal na dopis. „Potřebuji vaši radu, pane řediteli. Odmítají mě přijmout.“

Severus čekal, jestli se dozví nějaké další informace. Když se jich nedočkal, pozvedl obočí. „Kdo že to odmítá přijmout Zachránce kouzelnického světa a proč by to měl být můj problém?“

Cítil, jak se mu do zad zabodává upřený pohled zásluhou páru namalovaných modrých očí, ale nutil se Albuse ignorovat. Říkal Potterovi už předtím, že nebude

nikdy číst něčí poštu, pokud to nebude nezbytné. A jelikož mohl Potter mluvit, nezbytné to nebylo.

Chlapec, ne muž, zkřížil paže na hrudi a zazíral na dopis. „Bystrozoři. Bylo mi sděleno, že je tím důvodem můj status Zachránce. Že jsem jen přítěží. Že se mě budou zločinci snažit zbavit moc tvrdě, aby se předvedli, a že by kvůli tomu bylo zraněno moc lidí kolem.“

Severus slyšel v Potterově hlase stopy zamaskované bolesti, ale odmítal na to reagovat. Poslední věc, kterou ten dospívající mladík potřeboval, bylo poplácat ho po rameni a říct mu, že bude všechno v pořádku. „A z jakého důvodu je to můj problém? S tím vám jistě může pomoci vaše vedoucí koleje.“

Potter udělal několik kroků tam a zpět, než se zastavil a pohledem se vrátil k Severusovi. „Myslel jsem, že byste mohl vědět, co dělat, když nemůžete dělat, co chcete.“

Severus byl doopravdy vděčný, že nemůže právě teď žádný z portrétů vidět jeho obličej. Položil ruce na desku stolu a vzhlédl do rozhořčené tváře, nechávaje svůj výraz prostoupit takovou srdečnou upřímností, jakou byl schopen ukázat. „Pak prostě uděláte, co musíte.“

Potterovu tvář zaplavilo pochopení. Mladík přesně věděl, jak moc nechtěl být Severus ředitelem. Vzal to místo jen proto, aby mohli oba nazývat Bradavice domovem.

„Samozřejmě. Děkuji vám, pane.“

Potter popadl dopis a opustil místnost o dost klidnější, než když do ní vstupoval.

ooOoo

Přítomnost

Harry vešel do malé ložnice a zacítil nemocniční pach - dezinfekci, lektvary a pod tím ležící pach nemoci. Rychlý pohled po pokoji mu ukázal, že byla okna zavřená a světla ztlumená. Zamžoural do stínů a ucítil, že mu spadl kámen ze srdce.

Smrták tam nebyl.

Harryho šokovalo vidět tu bytost na jejich zápraží to odpoledne po jeho narozeninové návštěvě, ale bylo to ještě více šokující, když Smrtáka zahlédl o měsíc později při návštěvě svatého Munga. Ty žlutě žhnoucí dŮlky ho přišpendlovaly k podlaze a on cítil, jak bytost prostupuje rozmrzelost.

Když už se to stalo posedmé, Severus k Mungovi odmítl osobně doručovat své lektvary. Smrták ho totiž následoval z místnosti do místnosti prakticky nalepený na jeho ramena.

„Mistře Pope, toto je moje Annetra.“ Ferguson pokynul k posteli.

Harry si všiml kupy přikrývek a upoceně špinavě blondaté hlavy odpočívající na chuchvalcovitém polštáři. Než vytáhl hůlku, pohlédl na Fergusonona. „Mohu?“

Muž přikývl, a pak se odebral ke dveřím.

Harry neztrácel čas, aby přemýšlel o tom, koho to asi Ferguson vyhlíží. Na chvíli zvedl z Annetry přikrývky, ujišťuje se, že se moc nenachladí. Pokud by tu byl Severus s ním, nemusel by všechny ty vrstvy odebírat. Ale Harry i po všem tom čase věděl, že jeho diagnostická kouzla nebyla tak přesná jako Severusova.

Když bylo dost vrstev pryč, mohl konečně říct, že byla žena asi Fergusonova věku. Vrhul po muži další pohled a pokusil se určit, v jakém vztahu k této mladé dámě byl. Všechna ta starostlivost a úzkost mu daly vědět, že ji měl Ferguson rád, ale jejich vzhled vylučoval jakýkoliv příbuzenský vztah. *Pokud ovšem nejsou manželé.*

Harry se vrátil zpět k Annetře, seslal diagnostické kouzlo a zaznamenal jeho výsledky. Poté, co to bylo hotové, opatrně vrátil všechny peřiny na své místo, aby se cítila dobře, a zaslechl u dveří rozhovor.

„Kdo je to? Donalde, jak to, že bereš do domu cizí lidi?!“

Harry si všiml šedivých vlasů a shrbených ramen staré ženy, která se protlačila kolem Fergusonona a zamračila se na něj. Měla ten stejný kulatý obličej a zahrocený nos jako Annetra.

„To je mistr Pope ze shora z Mizivé šance. Požádal jsem ho, aby se na Annetru podíval. Mohl by pomoci.“ Ferguson se přesunul mezi Harryho a tu starou paní.

Bledě modré oči se setkaly s jasně zelenými. „Léčitelé u svatého Munga řekli, že je to jen otázkou času. Že už není, co by se dalo dělat.“ Pohledem zalétla zpět k Fergusonovi. „Ale pokud mu to pomůže věci přijmout, pak udělejte, co můžete. Pokud jí můžete ulehčit její odchod, pak vám za to děkuji.“

Harry udržel svůj výraz nezúčastněný, nutě se neprohlížet si znovu žádný ze stinných koutů místnosti. Ta stará žena vypadala, že si je jistá, že mají Smrtáka za dveřmi. „Udělám, co budu moci, ale potřebuji se poradit s Verusem. Takže, pokud mě teď omluvíte?“

Stará žena mu věnovala chápavý pohled a odvedla Fergusonona, aby ho neobtěžoval vyzvídáním o příčině nemoci.

Harry jim oběma nechtěl říkat, že nemá ani tušení, o co šlo. Severus byl daleko lepší, když přišlo na diagnostikování neznámých nemocí. Harry si byl jistý, že to mělo co do činění s nutností vyvíjet speciální lektvary pro některé z těch zvláštních nemocí. Severus si o nich vždy musel zjistit všechno, co šlo, aby uspěl.

Harry rychle opustil dům, ale ještě předtím se ujistil, že kvůli Smrtákovi znovu zkontroluje všechna zákoutí. Nebyl nikde vidět, což znamenalo, že měla dívka stále šanci.

Zamířil přes pole, až narazil na cestu, která vedla k domovu. Když šplhal na kopec, prohlížel si lesy, které rostly na levé straně cesty. Všiml si stromů, ze kterých za posledních několik sezón těžil. Obrůstaly dobře. Vždy se ujistil, že v různých letech pracuje v odlišných částech lesa, aby tak dal těm předchozím možnost k obnově. Nakonec se dostal na kraj lesa a očima se automaticky zaměřil na štítek, který visel na poštovní schránce. Do tváře mu to vneslo úsměv.

Tohle byl jejich domov. Místo, které společně vybrali a které i vhodně pojmenovali.

Pohledem obkresloval slova *Mizivá šance*, zatímco byla jeho mysl vtažena zpět tam, kde ještě stále svůj domov řešili.

ooOoo

Vzpomínka

Chlad se usazoval v blízkosti jeho kostí. Harry se posunul na lavici a zamžoural k hlavnímu stolu. Musel vědět, jestli Snape rovněž cítí to varování, protože Smrtákovi se nelíbila volnost, kterou zvolili v definování jejich domova. Když se černé oči setkaly s jeho, Harry věděl, že Snape našel řešení. Zatímco byl tak nenápadný, jak jen mohl, sledoval ředitele po zbytek jídla.

Jediným náznakem, který dostal, byl konec večeře. Snape prošel kolem nebelvírského stolu, propíchl Harryho upřeným pohledem a zavířil pláštěm, než vyrazil ze dveří.

Dean se předklonil a tiše poznamenal k Nevillovi: „Snape musí mít problémy se svou rozevlátostí.“

Neville přikývl. „Nikdy předtím jsem ho neviděl, že by dával svůj plášť do pohybu rukama.“

Harry se zarazil v polovině vstávání. *Plášť! Chce po mně, abych použil svůj neviditelných plášť, až se s ním setkám... ale kde?*

Seamus položil Harrymu ruku na rameno a stlačil ho zpět na lavici. „Počkej, Harry. Snape vyšel předními dveřmi. Třeba je tam něco, s čím bychom neměli přijít do styku.“

Ron vyslal Seamusovým směrem pohled, který říkal: *Jsi blázen*, zatímco Hermiona rychle popadla Harryho za ruku. Harry ovšem sotva registroval jejich jednání. *Hlídkování na chodbách. To byl zbytek nápovědy. Díky, chlapi! Ne že bych vám to mohl říct nahlas.*

Vrátil se do přítomnosti a zavrtěl na své přátele hlavou. „Nehodlám znovu běhat za smrtí. Počkám, jestli si mě zvládne najít sama.“

Pak se ušklíbl nad sborovým nevěřicným zafrkáním, které vzešlo od jeho spolužáků.

ooOoo

Později toho odpoledne se Harry nacházel pod svým neviditelným pláštěm, čekající na chodbě, o které věděl, že ji Snape pravidelně navštěvuje. Když kolem něj ředitel prošel, Harry se ujistil, že se otřel o jeho ruku. Snape nakratinko zpomalil, a pak pokračoval v cestě.

Harry sledoval jeho pouť a byl překvapen, když je dovedla k chrlič, který strážil ředitelnu. V té místnosti přece bylo k rozhovoru, který nutně museli vést, příliš mnoho očí a uší.

„Tinktura.“

Harry počkal, než se chrlič odsunul. Byl ovšem ještě překvapenější, když se Snape nevydal po schodech vzhůru, ale namísto toho se postavil čelem k prázdně vypadající stěně pod schodištní klenbou.

„Citronové bonbóny.“

Harry se snažil, jak mohl, aby nekulil oči, když Snapea následoval skrz dveře, které se zjevily ve zdi, do obývacího pokoje, a pak do dalších dveří ve vzdálenější části komnat. Když kolem Snapea prošel, opět se dotkl jeho ruky, aby dal řediteli vědět, že je v pokoji.

Snape za ním zavřel dveře a pokynul Harrymu, aby si sejmul plášť.

„Smrták si zřejmě myslí, že musíme být ohledně definice našeho domova méně nekonkrétní. Já se do vaší ložnice nastěhovat nemohu, takže se budete muset vy přestěhovat se mnou do ředitelských rodinných komnat. Můžete užívat tuto místnost nebo tu nalevo od této. Ložnice a koupelna jsou jediné pokoje bez obrazů. Pokud budete potřebovat..“

Harry se do toho vložil. „Budu muset nosit plášť, abych se sem dostal, a budu muset vstupovat s vámi. Vždy jsem si myslel, že jsou ředitelské komnaty v pracovně... za stolem.“ Prozkoumal pokoj. Byl větší než ten v Zobí ulici a čistší než ten na Grimmauldově náměstí. Byla tam pohodlně vypadající postel, noční stolek a skříň.

Koutek Snapeových úst se zvedl. „Tam je pár pokojů, ale já otevřel ještě rodinné místnosti, abychom mohli sdílet tento prostor. Můj pokoj bude ten napravo. Všechny jsou přístupné z obývacího pokoje. Tyhle dveře,“ Snape ukázal na úzké dveře ve vzdálenější zdi, „vedou přímo na toaletu. Pokud se dveře neotevrou, pak je tam obsazeno.“

Snape se rozhlédl po spoře vybaveném pokoji. „Mohu požádat skřítky, aby vám přinesli, co byste potřeboval.“

Harry zavrtěl hlavou. „To by bylo podezřelé. Už tak budou mít podezření, až to tady budou uklízet,“ odpověděl a podivil se úšklebku, který se náhle objevil na Snapeově tváři.

„Jelikož skřítkci moje komnaty neuklízejí, Pottere, pak nebudou mít důvod být podezřívaví.“

„Potom je jistě nemůžeme žádat, aby sem cokoliv donesli. Jen by to u nich vyvolalo zvědavost.“ Harry se znovu zaměřil na Snapea. „Kdy a kde se budeme potkávat?“

Snape se opřel o dveře. „Víte, kdy chodím po chodbách a kde je moje poslední zastávka?“

Harry přikývl. Většina Snapeovy trasy byla nahodilá, ale vždy se naposledy zastavoval u místnosti, kde ho Harry předtím potkal.

„Budu tam.“

ooOoo

Harry byl vděčný, že byl známý svými nočními potulkami po hradě a také tím, že většinou neskončil v kolejní ložnici, dokud nebyl čas zamířit na snídani. Díky tomu mohly zůstat jeho pobyty u Severuse nepovšimnuty. Jediným problémem bylo jeho šatstvo. Pokud měly být ty místnosti doopravdy jeho domovem, pak se tam muselo nacházet i jeho oblečení a osobní věci.

Po několika dnech umístil Snape k nohám Harryho postele kufr. Nebyl to nový kufr, ale stále vypadal zachovale. „Vezměte si z něj uniformu a přeneste si ji do kufru ve vaší ložnici. A pak si tu svou dejte sem. Pokud to uděláte dostatečně opatrně, nikdo si toho nevšimne. Musíte to dělat pořád, protože skřítkci budou dál doručovat vaše čisté prádlo do ložnice na koleji.“

Harry přikývl a vyndal z kufru lehce opotřebovanou uniformu. Až na pár flíčků a nitek vypadala skoro jako nová. „Kdybych měl takovou tašku na přenášení jako má Hermiona...“

Snape mu přisunul malou kabelu. „Očarujte si ji sám.“

Po tomto dni chlad, který cítili, vymizel.

Harry si zvykl na to, že Snape občas vstupoval do jeho pokoje. Muž nemohl ťukat, protože by to bylo portrétům, které sídlily v obývacím pokoji, nápadné. Takhle si říkaly, že Snape užívá ten pokoj jako soukromou knihovnu a že to bylo důvodem, proč trávil v údajně prázdné místnosti čas.

O několik týdnů později ležel Harry právě natažený na podlaze a pracoval na svých domácích úlohách, když se dveře za ním otevřely a zavřely. Cítil, jak na něm na okamžik utkvěly tmavé oči, než Snape překlenu místnost a usadil se na židli, kterou mu tam Harry nechal. Vedle ní byl kufr se zmenšenými knihami, jež zastávaly funkci knihovny, a které nechal Snape do místnosti přenést.

Harry se přetočil na bok a nechal své oči spočinout se na Snapeově těle, než se s tázavým pohledem zastavil na mužově tváři. Ředitel přicházel jen, když s ním chtěl o něčem mluvit.

„Můžu pro vás najít nějaký stůl a přesunout ho sem.“

Harry zavrtěl hlavou. „Příliš velká šance, že by to mohl někdo zjistit. Zejména skřítki. Už tak jsou rozmrzelí, že je to tady nenecháte uklízet. Chybějícího stolu by si všimli a začali by jej hledat.“

To byl vedlejší efekt toho, že byl Snape ředitelem. Skřítki odmítali postrádat být jen jedinou věc, aby nemuseli čelit jeho tak dobře známé vznětlivosti. Byli si totiž jistí, že bude Snape vědět, kdyby něco zmizelo. Ubezpečovala je o tom jeho tajemná schopnost být obeznámen se vším, co se ztratilo z jeho lektvarového skladu.

Snape si povzdechl a opřel se v židli. „Pak můžete jít do mého pokoje a použít ten můj. Ujistím se, že budou všechny citlivé materiály pryč.“

Harry cítil, jak se mu rozšířily oči. Nemohl uvěřit, že mu Snape nabízí volný přístup do jeho pokoje. „Proč? Myslím tím... je to přece váš pokoj.“

Byl ještě užaslejší, když si muž prohrábl vlasy, a pak se s vážným výrazem ve tváři naklonil blíž.

„Má to být můj domov stejně jako váš. Nemůžete se cítit doma svázaný a prakticky zůstat zamčený v jedné místnosti. Normálně byste měl volný přístup všude kromě do té mé, ale to teď nejde. Takže je potřeba, abyste měl volný přístup na všechna místa, kam můžete. Stejně jako ke všem věcem, které potřebujete. A za těchto zvláštních okolností to znamená, že máte přístup do mého pokoje a k mému stolu, protože, jak jste podotkl, skřítki by si všimli, pokud bych nějaký přestěhoval sem.“

Harry zíral do těch pronikavých temných očí a pocítil záchvěv přitažlivosti, kterou se snažil ignorovat. Sklonil hlavu ke koberci a zvážil tu nabídku. Celkem si zvykl na to, že je zavřený v jedné místnosti, ale Snapea to očividně trápilo. Znovu k němu vzhlédl a usmál se. „Až se budu přesouvat přes obývací pokoj, vezmu si neviditelný plášť. Budete nechávat dveře otevřené?“

Snape přikývl. „Stůl je postaven v takovém úhlu, že na vás z obývacího pokoje nikdo neuvidí. Pokud dveře zavřu, zůstaňte tam a buďte zticha. V tom případě čekám návštěvu nebo už tam bude přítomna.“

Harry přikývl.

ooOoo

Harry praštil v nebelvírské ložnici knihou o postel.

Ron na něj pohlédl a všiml si výrazu marnosti, která byla vepsaná ve tváři jeho nejlepšího přítele. „Co je?“

Harry zazíral na knihu a ucítil, jak se jeho postel zhoupla pod Ronovou váhou. „Nemůžu najít ani jedno povolání, které by mi dovolovalo zůstat po dobu učení doma.“

Vzhlédl právě včas, aby zachytil zmatený pohled na Ronově tváři.

„Proč chceš zůstat doma?“ Ta otázka přišla od Nevilla.

Harry se lehce zamračil, zatímco se pokoušel přijít na způsob, jak zodpovědět Nevillovu otázku, aniž by jim prozradil skutečný důvod. Střelil po Ronovi, který čekal na to, co řekne, pohledem.

„Nikdy jsem neměl žádné místo, které bych mohl doopravdy nazývat domovem. Dokonce i tetin dům byl prostě její dům. Chci se odstěhovat z Grimmauldova náměstí, protože to byl zase *Siriusův* dům. Potřebuji najít místo, které by bylo mým domovem.“ Unikl mu povzdech. „Ale také chci získat mistrovství v nějakém oboru. Jen jsem si myslel, že by bylo snazší už v tom domě bydlet během učení. Tím bych mu vtiskl pocit domova, po kterém toužím, rychleji.“

Neviděl, jak se Nevillovy, Ronovy, Seamusovy a Deanovy oči setkaly, protože prstem kreslil vzory na těžkém rudém vlněném přehozu, který pokrýval nohy jeho postele.

„A už máš dům, na který by ses chtěl podívat? Nebo alespoň sepsané požadavky?“ Neville se naklonil trochu dopředu, zatímco čekal na odpověď.

„Dívám se, ale ještě jsem neměl moc štěstí. Nechci, aby všichni věděli, že to jsem já, kdo jej hledá. Chci dům, který by byl poblíž města, ve kterém žijí alespoň nějakí kouzelníci. A měl by mít dostatek místa na případné úpravy. Pracovnu a prostor na dílnu. Zahradu.“ Harry sledoval své prsty, které se pohybovaly na přehozu a měnily její vzhled ze světle rudé na tmavou a zase zpět na světlou. „Něco jako Doupě.“

„A co by ses chtěl učit?“ Tentokrát to byl Dean, který převzal vedení otázek.

Harry uhladil povrch látky, jako by houbou setřel křídou z tabule, a hodil sebou na postel. „Chci být bystrozor. Ale to se nestane.“ Dlouhou dobu zíral na nebesa postele, než pokračoval: „Něco tvořivého. Chci něco vyrábět. To proto chci tu dílnu.“

Nehodlal se zmiňovat, že to bude Snapeova dílna. On si vystačí s jakýmkoliv prostorem, který najde, dokud nevymyslí, co bude dělat potom.

Teprve po tomto rozhovoru si Harry uvědomil, jak jsou chlapci v jeho ložnici semknutí. Jistě, drželi jeho noční toulky v tichosti. Všechno co udělali, bylo, že ho občas zastavovali s dotazem, a pak se ráno ubezpečili, že si někde odpočinul. Ron se ho jednou zeptal, jestli zůstává na nějakém bezpečném místě. Teď se však na jeho posteli začaly objevovat články, výstřižky z novin a dokonce i jména makléřů.

O dva týdny později se po Harryho příchodu do místnosti ujistili, že byly dveře zamčené. Ron se na něj usmál a podal mu seznam. „Ptal jsem se George, Billa, Charlieho a Percyho, jestli pro tebe nemají nějaké náměty. Percy a George přišli s těmi nejlepšími.“

Neville se otočil na patě. „Já se zeptal babči. Ona se teď už dokonce dívá po domech, které by mohly přicházet v úvahu.“

Seamus a Dean se opřeli o sloupky u postelí. „My jsme prohledali každou knihu, na kterou jsme přišli, a zeptali jsme se všech vedoucích kolejí. Dokonce i Křiklana. Promiň, ale ke Snapeovi jsme se nepřibližovali.“

Harry se na to zazubil, a pak se podíval na seznam. Jméno za jménem, celou stránku zaplňovali samí význační kouzelníci mistři. A přímo vedle jejich jmen byla mistrovství, která vyučovali. Harry vzhlédl a setkal se s očima každého z nich. „Děkuji vám.“

Ron se usmál a poplácal ho po rameni. „Můžeš nám poděkovat tím, že nám řekneš, co si vybereš. Dean a Seamus si ten seznam chtějí potom půjčit také.“

Harry po nich hodil pohledem.

„Nejsi jediný, kdo chce zůstat doma a přitom se učit. A my máme ten nejlepší seznam na škole...“

Harry nemohl odolat, aby se nerozesmál.

ooOoo

Právě měl všechny nabídky na domy rozložené na stole ve Snapeově pokoji, když muž vešel dveřmi dovnitř. Harry sledoval, jak se zarazil a téměř se otočil, než si to rozmyslel. Zavřel dveře a kývl na Harryho, než překlenul místnost na druhou stranu. Harry od Snapea odtrhl oči, když se muž vysvlékal z ředitelských šatů a oblékal se do pohodlnějšího oděvu.

„Snape, můžeme s tím přes vánoční prázdniny začít?“

Muž pozvedl obočí, když si všiml všech těch soupisů na stole. „Přejete si jít hledat dům?“

Harry přikývl. „Musíme najít místo, které budeme oba nazývat domovem.“

Když Snape souhlasně přikývl, Harry pokračoval. „Rozhodl jsem se stát výrobcem hůlek. Našel jsem mistra, který mi dovolí vracet se na každou noc domů.“

„A je to to, co si přejete?“ Temné oči pročesávaly jeho tvář.

Harry, vědomě imitující Snapea, položil obě ruce na desku stolu. „Není to otázka přání; je to ta nejlepší možnost, jakou mám. A mohlo by se mi to líbit.“

Cítil ve Snapeově pohledu, že to muž zvažuje, než znovu přikývl. „A chodíte na všechny hodiny, které potřebuje pro své OVCE?“

Harry přitakal. „Musím si ještě dodělat NKÚ z Run, ale Hermiona mi s tím pomáhá. Zvažuji, že požádám profesorku McGonagallovou, aby mi dovolila uvolnit se z OPČM, ale tak, abych mohl z Obrany stále skládat OVCE. Využil bych volný čas ke studiu run.“

Sledoval, jak se na Snapeově čele na moment zformovaly vrásky. „Udělím Minervě svolení ke změně. Nezapomeňte si pro obě zkoušky vyzvednout přihlášku. Jelikož nebudete sedět při studiu ve třídách, budete je potřebovat.“ Na okamžik se odmlčel, než pokračoval: „Pokud byste s Runami potřeboval pomoci během doby, kdy bude slečna Grangerová o prázdninách pryč, jsem ochoten se toho ujmout.“

Harry chvíli mrkal a zaháněl vzpomínky na extra hodiny se Snapem v pátém ročníku. Doufal, že to tentokrát bude jiné. „Díky. Pokud budu potřebovat, řeknu vám.“

Snape pohlédl na pergameny na stole. „Jaké jsou naše možnosti?“

Harry po zbytek večera vysvětloval, co pro něj jeho spolunocležníci našli.

ooOoo

S hledáním začali dva dny po Vánocích.

Harry vzpomínal na své překvapení na vánoční ráno. Nečekal od Snapea dárek, třebaže sám pro ředitele jeden měl. S obavami sledoval, jak Snape rozbil svou krabici se zápisníkem a brky. Nebylo to nic moc, ale bylo to všechno, co dokázal vymyslet, aby to pro lektvaristu nebylo klišé. Tiché: „Děkuji,“ ukonejšilo jeho nervy.

Jeho dárek od Snapea ho rozzářil. Byl to přenosný stůl. On sám nabízený stůl ve Snapeově pokoji využíval jen zřídka a daleko častěji byl nacházen rozvalený na podlaze. Přes prázdniny, když se na hradě ochladilo, ho za to Snape častoval upřenými pohledy.

Ovšem dárek, který ho donutil skoulet se smíchy na podlahu, byl ten, který Snape vyrobil a věnoval za ně oba Smrtákovi. Snape mu vysvětlil, že to bylo

leštidlo na kosu a že si je jistý, že se za nimi Smrťák později zastaví, aby si jej vyzvedl.

Poté strávili posledních několik dnů prohledáváním tuctu míst. Jejich kouzelnický makléř si už byl připraven vyškubat vlasy, pokud ho Harry správně odhadl. Cokoliv se líbilo Harrymu, Snapeovi se nezdálo a naopak.

Harry se rozhlédl, upínaje své myšlenky do přítomnosti a k domu, který si právě prohlíželi. Byl to pohodlný dům se vším vybavením, které požadovali. Když ale zachytil Snapeův výraz, věděl, že tento dům si rovněž nevezmou.

Zamířil dozadu na sněhem pokrytý přední dvorek a zamžoural na úzkou cestu, která vedla na silnici. Sousedé byli tak blízko jako ti na Zobí ulici. Uvědomil si, že to byl jejich problém, když k němu Snape přistoupil. Podíval se přes rameno na čekajícího makléře. „Omlouvám se, ale tento také ne. Potřebujeme kolem víc prostoru.“

Zakřiknutě vypadající muž se zamračil, než se jeho oči rozjasnily. „Vím právě o takovém místě.“ Vytáhl klíč z kapsy a napřáhl jej k nim.

Harry se díval, jak se Snape dotkl přenášedla, než tak učinil sám. Stále neměl tento způsob cestování v oblibě.

Dům, který se před nimi objevil, stál dál od cesty vprostřed něčeho, co bylo očividně dobře udržovaným trávníkem pod pokrývkou sněhu. Dům byl viditelný z obou stran, ale nestál tak blízko, aby mohl být sousedský hluk na obtíž, jak teta Petunie ráda předváděla. Harry cítil, jak ze Snapea spadlo napětí. Tady to bylo rozhodně nadějnější než u posledního domu. Makléř je představil majitelce, která se před nimi objevila. Dům byl přesně takový, jak si jej Harry představoval, jen s jediným problémem. Nikde nebylo vidět žádnou dílnu.

Harry přerušil makléřův rozhovor s majitelkou. „Máte tady nějakou dílnu?“

Majitelka se na něj usmála. „Je to oddělená budova. Dovolte, ukážu vám ji.“

Zamířila ven z kuchyňských dveří a oni ji následovali, až se dostali na vzdálenější konec pozemku. Mezi dům a dílnu by se klidně vešlo celé famfrpálové hřiště.

Harry doufal, že by to byla skvělá tvůrčí dílna kvůli tomu odstupu. Jeho naděje ovšem vymizely, když uviděl její velikost. Byla sotva tak velká jako Snapeova provizorní laboratoř na Grimmauldově náměstí a s ještě horším tvarem. „Díky.“

Právě se otáčel, když ucítil na svém rameni Snapeovu ruku, která ho zastavovala.

„Pokud byste nás na moment omluvili, prosím.“

Snape je navedl mimo doslech, a pak pokračoval: „Tohle je dobré místo. A dílna bude stačit.“

Harry k muži vzhledl. „Ne. Má to být i váš domov. Musíme mít prostor, který bude vyhovovat vašim potřebám. Už žádná provizoria.“ Zachytil rychle zamaskované překvapení.

Snape zavrtěl hlavou. „Vždy si mohu pracovnu postavit. Či vylepšit tu stávající.“

Harry pohlédl na mrňavou budovu vmáčknutou na roh pozemku. „Pak musí být blíže k domu. Není přijatelné, abyste tam musel běžet v dešti nebo chladu.“

Snape se uculil. Pro něj to byly přijatelné podmínky.

Když se vraceli k makléři a majitelce, zaslechli jejich rozhovor. „Nezáleží na tom, co si koupí. Tihle bratři spolu nezůstanou. Jejich vkus je natolik odlišný, že se jeden z nich do týdne odstěhuje.“

Majitelka souhlasně přikývla. „Nemají naději, nemyslíte? Myslím tím, že tomu mladšímu se tohle místo líbilo, ale tomu staršímu ne.“

„Kromě té dílny. Ten mladší je ohledně toho vybíravější než ten starší. Zajímalo by mě, co dělají.“

„Vy to nevíte?“

„Nezmínili se o své profesi. Popeovi jsou velmi tajnůstkářští bratři.“

Rozhovor ustal, když si všimli, že se k nim Harry a Snape blíží.

ooOoo

Přítomnost

Harry prošel kolem cedulky s úsměvem na rtech. Lidé vždy pochybovali, že to zvládnou, jen Ron a Hermiona ne, když se o tom dozvěděli, a také žádný Weasley.

Zbytek nerozuměl síle vůle, která jeho a Severus protáhla skrz věci temnější a ošklivější než soužití s někým, koho mohli tolerovat a respektovat. A opět - Weasleyovi a Hermiona věděli o Dursleyových, a měli tušení, s čím se musel Snape potýkat jako špion.

Mizivou šanci nakonec objevili Ron, George a Percy někdy v polovině nadcházejícího jara. Ani jeden z nich jim neřekl, kdo to místo vlastně našel.

Nemovitost byla minimálně sto let neobydlená, než ji Harry a Severus koupili, a většina lidí si myslela, že v ní strašili ti nejhorší z duchů. Měli pravdu, strašili. Ale tihle duchové se naučili, že potýkat se s bývalým Smrtijedem a Zachráncem kouzelnického světa nebylo jen tak. Zejména, když ti dva přišli na to, že se na tom dokážou shodnout.

Ron, Hermiona, George a Percy se čas od času stavili a rozhodli o tom, že Harry potřebuje trochu pomoci s úklidem. Takže povolali osobu, která zvládla vydrhnout všechny stoleté nečistoty, a ještě to vypadalo jednoduše. A rovněž dokázala poroučet velké armádě dobrovolně přinucených nádeníků.

Molly Weasleyová si s sebou přivedla celý weasleyovský klan, a ten to místo uklidil, že se jen blyštělo. Ti, kteří pomáhali čistit Grimmauldovo náměstí souhlasili, že tady to bylo snazší. Alespoň tu kolem neležely žádné rozmanité, neoznačené předměty černé magie.

Teprve během weasleyovské invaze, kterou pojmenovali *velký úklid*, Weasleyovi a Hermiona zjistili, že Harry žil se Severusem. Molly si zabrala kuchyň, kde připravovala svačinu, aby si promluvila s Harrym, a Arthur odchytil Severuse v jedné z jeho laboratoří.

Teprve po večeři, poté, co všichni složili slib mlčenlivosti, jim Harry řekl o dohodě se Smrtákem. Stále si jasně vybavoval, jak Severus vrtěl hlavou, když Weasleyovi odešli, prohlašuje je všechny za beznadějně nebelvíry, že ho neoznačili za Kaina. Oni to prostě přijali jako další věc, která se Harrymu přihodila, a Ronovy oči se naplnily pochopením. Ginny přelétla pohledem z Harryho na Severuse, než se rozhlédla po domě.

Později řekla Harrymu, že se pokusí přijít na to, jak by tady mohli všichni žít, aniž by porušili tu dohodu.

Kapitola 2: Společná práce

Přítomnost

Severus opustil Harryho pracovnu a zamířil do té své. Usmál se, když si vzpomněl na radostný výraz Harryho tváře poté, co vytvořili dvě dílny spojené s domem namísto jedné. Tehdy si uvědomil, že Harry hledal všechn ten pracovní prostor výhradně pro něj a ne pro sebe. Díky té troše laskavosti mohl pak Severus bojovat s bytostmi, které se zabydlely v okolí nemovitosti, daleko snáze.

Když zabočil za roh a dorazil ke dveřím do své laboratoře, ušklíbl se. Mladý duch, kterého tady objevili, byl zmetek. Tedy do té doby, než se Severus přestal ovládat a zavolal Protivu, aby toho povýšence vyhnal z jeho nové laboratoře. Protiva věnoval Severusovi jeden pohled do jeho tváře, požádal o dlouhodobou dodávku žertovných lektvarů a přemístil toho mladého ducha z areálu. Nikdo se nezeptal, jak to Protiva provedl.

Severus si v duchu poznamenal, že musí Protivovi poslat další dodávku, než vstoupil do své laboratoře, aby začal pracovat na méně obvyklých léčivých lektvarech. Pokud byl totiž Ferguson u Munga, pak ty standardní už vyzkoušeli.

S nožem v ruce se jeho oči zaměřily na místo naproti němu. Vzpomínal, jak se Harry právě v této místnosti znovu učil připravovat lektvary.

ooOoo

Vzpomínka

Potter se vrátil dovnitř předními dveřmi, jeho obličej byl obrazem zuřivosti. Severus ho sledoval, jak překlenu obývací pokoj a odhodil knihu na stolek. Pak překřížil ruce na hrudi, zavřel oči a sevřel rty v očividném pokusu dostat se znovu pod kontrolu.

„Potřebuji vaši pomoc.“ Potterova tvář stále vyjadřovala vztek, ale jeho tón byl vyrovnaný.

Severus pohlédl na knihu a poté zpět na Pottera. „S čím?“

Kšticí vlasů projela znepokojená ruka. „Musím připravit lektvar navykání, abych mohl hůlku nechat nasáknout přísadami. Ale furt to kazím. Držím se postupů, ale nefunguje to!“ Stiskl rty, když z něj ta poslední věta vyšla téměř jako zavrčení.

Potter se předklonil, prudce knihu otevřel na jedné straně, a pak zamířil ke kuchyni. „Tady to je. Můžete si to prohlédnout, pokud byste mi chtěl pomoci. Půjdu udělat večeři.“

Severus zvedl knihu a přečetl si postup lektvaru, který by zadal jen svému nejlepšímu studentovi. Ale nebylo to tak těžké, když jste chápali, jak pracovat s přísadami a byli pečliví. Dumal nad tím, kolik učedníků má s tím lektvarem asi problémy.

Odložil knihu stranou, popadl kousek pergamenu a svůj brk a zamířil do kuchyně. Usadil se a svědomitě zapsal každý krok, který Potter učinil při vaření. Když bylo jídlo hotové, položil na stůl čistý kus pergamenu. „Pottere.“

Z druhé strany pultu vykoukla již uklidněná tvář. „Můžete prostříit stůl, Snape?“

Severus přikývl. „Chci, abyste šel sem a napsal, jak přesně jste udělal večeři.“ Sledoval, jak se v zelených očích objevilo pobavení.

„Proč?“ Dokonce i během dotazování Potter přešel místnost a zvedl brk.

„Chci něco zjistit. Dodělám to, vy pište.“ Severus ho pozoroval, dokud nezačal psát, a pak sám zamířil do kuchyňského koutu. Chvilku oplachoval nádobí, které mohl udělat až později, a pak jim nandal jídlo na talíře.

Teprve až dojedli, Severus zkontroloval, co Potter sepsal. Prošel si papír a všiml si přesně toho, co byl Potterův problém. Vyňal vlastní pergamen a posunul je oba k druhému muži. „Jaký je rozdíl mezi tím, co jsme oba napsali?“

Potter si je prohlédl, oči rozšířené, když zkoumal ten Severusův. „Vy jste si všiml i tloušťky plátků mrkve, kterou jsem nakrájel, a množství, které jsem v jakém čase přidal. A ne jen mrkve, ale všeho.“

Pozvedl své oči ke Snapeovým. „Podrobnosti, to se mi snažíte říct, že nechápu?“

Severus se ušklíbl. „To byl hlavní nedostatek, kterého jsem si všiml, když jste byl v mé třídě, a stále to může být i váš současný problém. Půjdeme do laboratoře a uvaříme váš lektvar.“

Potter si povzdechl a poté, co si vyzvedl svou učebnici, zamířil chodbou, kam mu bylo řečeno. Nádobí domyjí později.

Severus ho nasměroval na jednu stranu laboratorního stolu, zatímco sám převzal tu druhou. „Až budete pracovat, já budu vařit. Pokud bude třeba, opravím vás.“ Přišpendlil Harryho přísným pohledem. „Nezapomeňte, že jste o mou pomoc sám požádal.“

Harry zavrtěl hlavou. „Nezapomenu. Je tady něco, čeho bych se neměl dotýkat nebo to používat?“

Severus ukázal na kotlíky ve vzdálenějším koutu místnosti. „Tyhle by se po následujících dvacet čtyři hodin neměly vdechnout, takže se vyhněte jejich blízkosti.“

Harry kývl a odešel si vybrat kotlík a přísady. Kniha ležela otevřená mezi nimi.

Harry právě zvedal hůlku, aby do kotlíku nalil vodu, když ho Severus zastavil.

„Nejprve si připravte ingredience.“

Harry se na něj zamračil.

„Ale to během vaření lektvaru nikdo jiný nedělá.“

Severus pozvedl obočí. „To vy jste žádal o mou pomoc, ne oni.“

Harry zvedl ruku, jako by se vzdával. „Nehádal jsem se, jen jsem chtěl vědět proč.“ Díval se na Severuse, v obličeji vážný výraz. „Vy máte vždycky důvod, to už jsem se naučil. A pokud budu ten důvod znát, pak to i pochopím. Tedy doufám.“

Severus si prohlédl Harryho tvář, a pak kývl.

„Tento soubor přísad vyžaduje přesné načasování a opatrnost během manipulace. Mezi dobrým lektvarem a tím zmařeným stojí pouhé vteřiny. A tyhle vteřiny jsou snáze ztraceny, pokud ještě stále připravujete přísady.“

Harryho oči se rozšířily, jeho rty se zformovaly do chápavého 'O'.

Severus odvrátil svou pozornost od těch rozšířených zelených očí a začal pracovat na svém vlastním lektvaru. Koutkem oka ale sledoval, jak začal mladší muž krájet kořeny sassafras.

„Harry! Dávej pozor. Je tam řečeno na dvoucentimetrové kostičky.“

Harry k Severusovi vzhledl od svých špalíčků nepravidelného tvaru, otázku vepsanou ve tváři.

„Ano, záleží. Pokud vaříš a v receptu se mluví o přesné velikosti, stačí prostě přidat jakkoliv veliký kus?“ Snažil se na něj nezírat moc zuřivě, zatímco čekal na svou odpověď. Mladík to přece věděl.

„Ne, vaří se přece různou rychlostí...“

Severus sledoval, jak na Harryho tváři vysvitlo pochopení. „A tento lektvar je doopravdy vybíravý.“ Přisunul k Harrymu hmoždíř. „Dej je sem. Budu do svého lektvaru potřebovat drcený sassafras. A začni znovu.“

Počkal, dokud Harry nezačal od začátku, aby se ujistil, že nové kořeny nakrájel naprosto správně, než začal drtit ty mizerně nakrájené. Zvuk nože ustal, a on se na Harryho znovu koutkem oka podíval. Jeho zelené oči byly zacíleny na to, jak drtil kořeny. Na pokožce mu naskákala husí kůže z toho, jak Harry zíral na jeho ruce a paže. *Nemohu ho přitahovat. Slečna Weasleyová na něj stále čeká. Nesmím věnovat jeho zájmu příliš pozornosti.* To byl okamžik, kdy si uvědomil, že o něm začal smýšlet jako o Harrym.

Harry pokračoval s úzkostlivou přípravou všech přísad, které bude potřebovat. Severus čas od času pocítil, že na něm spočinul zahloubaným pohledem, ale odmítal z toho cokoli vyvozovat.

Když byla poslední ingredience připravená, Harry namířil hůlku do kotlíku a začal do něj lít vodu.

„Dost.“ Severus počkal, dokud se na něj Harry nepodíval, než pokračoval. „Víte snad, kolik přesně vody do toho kotlíku přidáváte?“

Harry pohlédl na vodní hladinu ve snaze odhadnout, kolik tam bylo. „Přesně ne. Ale pokud přidám tolik vody, aby jí tam bylo asi tři centimetry pod hranou, pak by to mělo být dost.“

Severus zavrtěl hlavou. „Tento kotlík je na spodu lehce zploštělý. Nikdy byste vodní hladinu nedokázal odhadnout. A neměl byste používat vyčarovanou vodu, pokud se v popisu píše o čisté vodě. Chybí jí pak energie, která je obsažená ve vodě ze země.“

Zapátral po starém setu odměrných šálků na horní polici a položil je na stůl mezi ně. „Dokud svůj kotlík důkladně nepoznáte, vodu odměřujte.“

Harry vylil tekutinu a poté do kotlíku odměřil správné množství. Zamračil se, když uviděl tu rozdílnost ve vodních hladinách. Odložil šálek na stranu a zažehl oheň. „Mohu si ty odměrné šálky půjčit? Musím používat kotlíky mistra Cummingse.“

Severus kývl na souhlas, zatímco se díval, jak Harry přidává sassafras, když voda v kotlíku dosáhla bodu varu.

První část lektvaru šla dobře a Harry byl očividně šťastný, že měl své přísady už předpřipravené a odvážené. Jemně pokropil modrou hladinu lektvaru rozmačkanými lístky máty, dokud se na ní nezačal formovat slabý stříbřitý povlak. Pak popadl míchací tyčinku z místa, kde se opírala o obroučku kotlíku.

„Ještě ne. Nech tu stříbřitou vrstvu pokrýt celý povrch, a pak pohni tyčinkou právě natolik, abys ve stříbřité vrstvě udělal díru, která je dvakrát tak velká jako míchací tyčinka.“ Severus udržoval svůj tón klidný, snaže se jak nejlépe mohl, aby Harry nenadskočil a nezničil si svůj lektvar.

Harry se na něj zamračil. „Ale když v tomhle lektvaru uspěli ti ostatní, tak na nic nečekali.“

Severus se ušklíbl. „Pak pochybuji, že vyrobili dokonalý lektvar. Přísady si samy řeknou, jak je máš vařit, stejně jako jakým směrem se máš ubírat. Mátové stříbření vyžaduje, aby byl stříbrem pokrytý celý lektvar, jestliže má fungovat tak dobře, jak by měl.“

Vnímal, že Harry pohlédl do knihy. Tento bod jasně říkal, že šlo o mátové stříbření. „A proč tam nenapíšou, co to znamená?“

„Nejsem autorem, ale odvažoval bych se tvrdit, že chtěli, aby sis to sám našel. A teď, sleduj povrch a měj připravenou mandlovou šťávu.“ Popadl Harryho ruku, když zašmátrala po nádobce se šťávou. „Ať se ti to nedostane na ruce. Nebo do úst. Je to plné kyanidu. A já bych žil raději ještě o chvíli déle.“

Harry nádobku opatrně zvedl. „Je v tom přidávání nějaký trik?“

Severus cítil, jak se mu pozvedly koutky úst. „Použij míchadlo. Nech tu šťávu stéct přes tyčinku, a pak počkej, dokud se lektvar nezbarví do růžova. Že je to hotové, zjistíš, když je oblast, ze které jsme odstranili stříbro, zcela růžová.“

Harry přikývl s očima upřenými na stříbrnou vrstvu, která už pokrývala téměř celý povrch. Trvalo jen několik vteřin, než vypadala celá hladina jako zrcadlo. Pohnul míchací tyčinkou a udělal přesně to, co Severus řekl, a díval se, jak na spodu začíná růžovět. Barva lehce vzlínala směrem k povrchu. „A co udělám, až to bude celé růžové?“

„Vmícháš to stříbro dovnitř, přesně jako bys přidal rozšlehaná vejčička do těsta.“ Severus zachytil Harry úsměv. „Ale nesmíš to stříbro nechat zcela se v růžové rozplynout.“

Severus se díval, jak Harry následuje jeho pokyny. „Do kružnice asi v polovině vzdálenosti ke středu kotlíku pak přidej fazole mimózy.“

Harry po nich hrábl, a pak se na Severuse zamračil. „Ale tam se prostě píše, abych je přidal.“

Severus lehce přimhouřil oči. „Právě jsem řekl, že jsem tu knihu nenapsal. Pokud si přeješ jednat tak, jak se tam píše, pak se ti klidně mohu přestat pokoušet pomáhat.“

Harry rychle zavrtěl hlavou, oči měl zacílené na lektvar a prsty lehce přejížděl výčnělek na míchací tyčince. „Já jen prostě nevím, proč takové důležité informace opomenou a proč nám to pan Cummings neřekl.“

„Přidej fazole a snaž se, aby se nedotkly stříbrných flíčků.“

Severus najednou zjistil, že zírá na způsob, jakým Harryho prsty klouzaly po tom výstupku. Znal každý kousek svého vybavení, jako by to byla jeho součást. Harryho prsty hladící míchací tyčinku k němu zanesly obraz toho, co by se dělo, kdyby Harry dělal něco takového jeho...

Severus umlčel své vzrušení nejlépe, jak dokázal, a pokračoval pevným hlasem. „Nemíchej, dokud zelená nevytvoří celistvý kruh tam, kde jsi upustil ty fazole. Pak lektvar zamíchej čtyřikrát ve směru hodinových ručiček v růžové mezi okrajem kotlíku a zeleným kruhem. Poté čtyřikrát proti hodinovým ručičkám ve vnitřním růžovém kruhu. Buď opatrný, aby ses nedotkl toho zeleného.“

Harry se přesně držel jeho instrukcí. Zelená se vmísila do růžové, zvolna následující cestu míchadla.

„A teď. Deset osmiček přes celý kotlík. Jakmile dokončíš osmou, začni vsypávat rozemletá křídla zlatooček.“

Když Harry skončil, zíral na výslednou směs ve svém kotlíku. „Nevím, jestli tam má být ten stříbrný odlesk, ale je to to nejlepší, co jsem kdy udělal. Díky, Severusi.“

Severus potlačil záchvěv radosti, když slyšel, že Harry vyslovil jeho jméno. „Naplně jím lahvičky, a pak jej uvař znovu bez mojí pomoci.“

Harry mu věnovat kratinký úsměv, než udělal, co mu bylo řečeno.

ooOoo

Přítomnost

Harry pohlédl přes rameno, aby se tak pokusil zahlédnout poslední kousek cedulky a branky. Horní část poštovní schránky byla z kopce, na který vycházel, už jen sotva viditelná. Pousmál se, když pokračoval nahoru. Byl rád, že byl jejich

domov dostatečně izolovaný od ostatních, aby se tady dokonce i člověk samotář, jako byl Severus, cítil dobře. Zastavil se, když míjel jeho lektvarovou zahrádku. Rychlý pohled na všechny ty různorodé rostliny mu ukázal, že byl čas na sklizeň některých z nich. Věděl ale, že už na něj Severus čeká, aby mu Harry poreferoval o té dívce. *Jen si musím vzpomenout, abych sem později večer zašel.*

Pohled na kvetoucí rostliny mu připomenul sebe, když zakládal svou vlastní lektvarovou zahrádku. Začalo to tehdy, když Severuse poprvé požádal, aby mu pomohl s lektvarem. *Jsem rád, že jsem to udělal. Sblížilo nás to a začali jsme si více rozumět.*

Jeho úsměv zněžněl, když jeho mysl znovu zalétla do minulosti.

ooOoo

Vzpomínka

Harry zkoumal lektvar v kotlíku před sebou. Severus o něm neřekl jediné špatné slovo, takže to znamenalo, že byl dobrý. Vypadalo to dosti podobně jako ty lektvary, které vyrobili ostatní učňové, kteří zkouškou prošli.

„Naplníš jím lahvičky, a pak jej uvař znovu bez mojí pomoci.“

Harry Severusovi věnoval kratinký úsměv, a pak vyprázdnil a vyčistil kotlík. Zvedl nůž, který používal, a zoufale na něj pohlédl. Přál si, aby měl také sadu, která by byla takhle dobrá. Ta jeho nebyla ani z poloviny tak ostrá a jen sotva držela v rukojeti. A ty, co jim zapůjčoval mistr Cummings, byly skoro stejně špatné jako ty jeho.

„Máš s mým nožem nějaký problém?“

Harry rychle zavrtěl hlavou na znamení nesouhlasu. „Jen jsem si přál, abych měl taky tak dobrý. Stále používám základní školní sadu a všechno, co má mistr Cummings, není o moc lepší. Dumal jsem nad tím, že bych měl brzy vyrazit na výlet do Příčné ulice.“

Sledoval, jak se na Severusově tváři objevilo zamračení, a pak zmizelo. Temně oděný muž se rychle otočil, sáhl nahoru a prozkoumal horní policičku. Harry se očima pásl na jeho těle, než se pokusil přestat. *Víš, že by ses neměl dívat. Nezajímáš ho. Sotva se spolu snesete. Teď jste k sobě alespoň zdvořilí a právě ti pomáhá... neměl by ses poddávat té přitažlivosti.*

Severus se vrátil ke stolu s vybledlým, modře zbarveným balíčkem látky. Snažil se rozvázat dva uzly, které mu chvíli vzdorovaly. Když se ale plátno rozvinulo, Harry zíral na obsah balíčku.

„Do té doby můžeš používat tyto.“ Onyxové oči přišpendlovaly Harryho k podlaze. „Buď s nimi opatrný.“

Harry přijal modré plátno. A tam, v jednotlivých kapsičkách byl set lektvarových nástrojů. Vytáhl jeden z nožů, zíraje na čepel. Byla ostřejší než ta, kterou v současné době používal.

„Odkládej nástroje vždy čisté a připravené k použití. Odměrné šálky, které jsi chtěl používat, můžeš zmenšit poklepáním hůlkou na ucho. Budou se pak hodit do velké kapsy na boku.“

To proto byly všechny čepele tak ostré. Severus je vždy naostřil, než je odložil. *A vezmu-li do úvahy, jak ostrý je ten, co právě používám...*

„Začni je používat rovnou, aby ses s nimi naučil pracovat.“ Severus mu chtěl pokynout, aby začal, ale pak se zarazil. „Jaký typ kotlíku tam vlastně používáš?“

Harry zamrkal. „Mosazný.“

Severus zprudka zavrtěl hlavou. „Na tyhle přísady potřebuješ železný, nebo minimálně z černého cínu. Příště se ujisti, že si vybereš ten správný,“ dodal, a pak Harryho vyzval, aby pokračoval v práci.

„Díky, Severusi.“ To bylo podruhé, co Harry užil Severusovo křestní jméno, a přesto ho muž neopravil.

Do pozdní noci ten lektvar připravil ještě třikrát podle Severusových standardů, než se konečně odebral do postele. Jeho kniha byla posetá tolika poznámkami, jako by to udělal sám Princ dvojí krve.

Dalšího dne se Harry ocitl v laboratoři mistra Cumingse, pátrající v kupě kotlíků, aby našel ten, který by mohl vyhovovat Severusovým požadavkům. Nakonec našel jeden zastrčený až skoro u zdi, pokrytý tlustou vrstvou prachu. Vytáhl jej ven, opláchl a položil si ho na pracovní místo. Ignoroval tázavé pohledy od ostatních učňů, když si zamířil nabrat přísady. Nikdo z nich nepochopil, proč si vybral tento konkrétní cínový kotlík.

Mistr Cummings jim nařídil, aby začali, a Harry začal přesně tak, jak si to nacvičil. Usmál se, když nůž hladce projel sassafrasovými kořeny. Už byl v půlce příprav, když se vedle něj zastavila tovaryška Tiffany.

„Proč jsi ještě nezačal s vařením?“ zamračila se blondýnka, její pohled upřený do prázdného kotlíku.

„Nejprve chci dokončit přípravy.“ Harry se na ni nedíval, protože právě pečlivě odměřoval mandlovou šťávu. Severus by ho v posmrtném životě dopadl a způsobil by mu takovou újmu, jakou byl jen mohl, pokud by je Harry oba zabil i přes jeho varování.

Tiffany odešla, ale Harry slyšel komentáře, které běžely místností jako ničivý požár, když užil vodu z kohoutku namísto toho, aby ji vyčaroval. Tovaryška kolem jeho místa procházela čím dál častěji a kriticky mu nahlížela do kotlíku.

Harry věděl, že nemá očekávat, že by za ním mistr Cummings přišel, protože ten statný muž mu jen sotva kdy věnoval čas. Snažil se tím netrápit. Věděl, že to bylo proto, že nebyl studentem, který tady i bydlel, ale nerad se cítil jako učeň druhé třídy.

Když tam stál a čekal, až se stříbření dokončí, téměř nadskočil překvapením, když vedle sebe uslyšel mistrův hlas.

„Na co to čekáte?“

Harry vzhlédl k mistrovi Cummingsovi. Muž se světle blondátými vlasy zíral, jak se jeho lektvar pokrývá stříbřitou vrstvou. „Až se postříbření dokončí.“

„Měl byste to zamíchat hned.“

Harry rychle zkontroloval stav svého lektvaru a ignoroval příkaz, který dokázal vidět v bledě zelených očích. „Ještě ne.“

Mistr se na něj zamračil. „Dnes jsem vás sledoval. Vařil jste tento lektvar velmi odlišně než obvykle.“

Harry si přisunul mandlovou šťávu blíž k sobě, zatímco skryl údiv, že si mistr Cummings něčeho vůbec všiml. „Až do dneška jste můj lektvar nikdy nekomentoval. Nechal jste mě prostě pracovat, dokud jsem to nepodělal nebo mi kotlík nevybuchl pod rukama. Můžete tedy dnes udělat to samé?“ Opatrně pohnul míchací tyčinkou, aby vytvořil díru, do které nalil šťávu.

„Pane Pope, mohl bych vás z učňovství vyloučit.“

Harry přikývl, zatímco sledoval, jak se začíná tvořit růžové zbarvení. „To byste mohl, mistře Cummingsi.“ Natáhl se pro fazole mimózy. Pokud ho Cummings vyhodí, najde si něco jiného. Nebo bude prostě studovat samostatně.

„Humf.“

Mistr Cummings odešel, právě když začal Harry pouštět fazole do kotlíku. Nikdo další už za ním nepřišel, dokud neměl lektvar hotový a nalitý v lahvičkách.

Když mistr Cummings zvedl Harryho fiolu a naklonil ji v různých směrech, uviděl stříbrný odstín. Poté pohlédl zpět na Harryho. „Mnoholičný lektvar by teď už vyprchal. Takže jak jste se ten lektvar naučil takhle vařit?“

Harry zamrkal při zmínce o mnoholičném lektvaru. „Přestal jsem se to pokoušet naučit sám a požádal jsem o pomoc. Strávil jsem většinu minulé noci tím, že jsem se učil, jak ten lektvar připravit správně.“

Harry sledoval, jak mistrovy oči znovu kmitly zpět k lahvičce. „Kdokoliv vás učil, je velmi dobrý.“

Harry jen sotva potlačil odfrknutí nad tím zdrženlivým prohlášením.

Cummings pokračoval, aniž by si všiml Harryho reakce. „Zvládl jste ten lektvar úspěšně.“ Pak si jej vložil do kapsy a odešel.

Harry pospíchal toho odpoledne domů, aby Severusovi sdělil dobrou zprávu. Neočekával, že bude uvítán už u dveří.

„Severusi, udělal jsem to správně, a mistr Cummings to odsouhlasil!“

Severus přikývl. „Samozřejmě, že ano. Zvládl jsi to už včera v noci. A teď musíme dovést k dokonalosti i ostatní lektvary. Dnes po večeři zajdeme do mé laboratoře a během večeře si promluvíme o tvé lektvarové zahrádce. Nemáš důvod si kupovat přísady, pokud si je můžeš pěstovat sám.“

Harry na Severuse na moment prostě zíral. „Budu se učit i ostatní lektvary? Jaké ostatní lektvary?“

Severus se ušklíbl, než zamířil do kuchyně. „Ty ve tvé knize. Dovolil jsem si ji minulou noc prostudovat a zduplikovat. Budeme na každém z nich pracovat během každého odpoledne, dokud se je nenaučíš všechny.“

Harry se hnal za vzdalujícím se mistrem lektvarů. „Ale některé z nich jsou až tovaryšského stupně!“

Severus na Harryho pohlédl přes rameno, obočí pozvednuté. „Naučíš se je. Žádný z nich není tak těžký.“

To odpoledne, nad boloňskými špagetami a salátem, pak naplánovali Harryho zahrádku.

ooOoo

Přítomnost

Harry ještě jednou prozkoumal zahrádku, která ode dne svého zrodu významně povyroستla.

Vrátil se domů o dva dny později po tom prvním lektvarovém úspěchu a našel tam již vyznačený záhonek. Severus mu řekl, aby si tu plochu připravil, než on udělá večeři. Poté zryli půdu a nechali na ni působit záři kouzelnických pohyblivých světél.

Když mu Severus ukázal sazeničky, byl si Harry jistý, že pocházejí od profesorky Prýtové, protože byly v těch samých koflíčcích, které si pamatoval ze třídy Bylinkářství. Zíral na to v úžasu s otevřenou pusou. Tehdy se naučil o pěstování přísad do lektvarů daleko víc, než kolik za celé Bylinkářství, a to byl vážně vděčný, že měl kvůli Dursleyovým základní znalosti v zahradničení.

Týden, který následoval, pak Harry strávil v Severusově laboratoři ve snaze připravit komplikované lektvary tak přesně, jak Severus očekával. Brzy poté mu došlo, že existoval velký rozdíl mezi definicí slova těžký a Severusovým pohledem na věc.

Celý ten čas byl zkouškou jejich trpělivosti a mezí. Všechny hranice byly strženy, překročeny a znovu vystavěny. Šance zahřměla mnohokrát. Ale oba vytrvali a Harry se naučil všem lektvarům až do mistrovské dokonalosti.

Harry se usmál a sehnul se, aby utrhł stopku bíle kvetoucího vřesu. Mistr Cummings se nikdy nevyrovnal s tím, že byl schopen každý nový lektvar uvařit dobře hned napoprvé. A přesto neměl muž žádné výčitky, když si jeho práce nechával. Severus zamítl jeho reptání s tím, že to je mistrova výsada.

Harry se nadechl vůně vřesu a zamířil do domu. Zeď naproti vstupní chodbě mu připomněla den, kdy nakonec zvládl poslední lektvar podle Severusových vysokých požadavků. Myslel si, že bude mít konečně aspoň jedno odpoledne volné. Jak jen se mýlil.

Po neformální večeři byl poslán do své pracovny. A tam, pokrývající stůl a zaplňující jedinou poličku, kterou měl, byly knihy, každá z nich pojednávající o spletitosti výroby hůlek. A tehdy Harry doopravdy pochopil, že mu Severus pomáhal stát se výrobcem hůlek.

„Ne že bych si tu práci nějak moc užíval. Mistr Cummings byl nedbalý mistr, alespoň ke mně. Severus na druhou stranu...“ Harry slova se vytratila a jeho úsměv se vrátil, když se zadíval na naleštěnou hůlku z vlašského ořechu visící na držáčku ve zdi.

Jeho první.

To bylo další vítězství pro něj a další bolavé místo pro mistra Cummingse.

ooOoo

Vzpomínka

Harry s prásknutím zavřel knihu; jeho poznámky větrem, který byl způsobem tím pohybem, odlétly. *Severus žádá příliš! Proč musím psát porovnávací esej? Jako by se mistr Cummings kdy staral o to, co řekl o vkládání jádra Ivan Abalyshev. Nebo Aga Demirkan... či Esmeralda Lopezová. On prostě jen chce, abychom dělali, co říká.*

Sesbíral své poznámky a hodil je na stůl. Severus se ho na to bude při večeři ptát. A protože nechtěl tento týden znovu vidět pohled, který vyjadřoval: *Jsi naprostý hňup*, musel najít další zdroj, který pojednával o vkládání jádra do hůlky. Minulý týden například studoval, jak udělat v jádru hůlky komůrku.

No vážně, bylo to skoro, jako kdyby byl znovu v Bradavicích, jen studoval hůlky namísto lektvarů! A tentokrát neměl Hermioninu pomoc při výzkumu či Ronovu během stresu.

Harry zabručel a vytáhl z poličky knihu od Jenebiho Ukwuma. Mistr Cummings je právě naučil, jak vyřezat tvar hůlky. *Severus mě donutil si to nastudovat dva měsíce dopředu. A taky jsem to musel cvičit.*

Odložil knihu na stůl a prsty se dotkl modravé látky, která obsahovala všechny nástroje pro výrobce hůlek, a pocítil, jak jeho frustrace mizí. Stalo se to před šesti měsíci, kdy našel na svém pracovním stolku spolu se soupisem domácích úkolů, sepsaných Severusovým rukopisem, tento dárek a uvědomil si, jak vážně Severus bere jeho mistrovství.

Harryho rty se rozhodně sevřely a on prudce otevřel Ukwumovu knihu a začal číst.

V to odpoledne, zatímco byl schopen vysvětlit rozdílné metody vkládání jádra, uviděl Severuse podruhé v životě se usmívat. Ten pohled byl tak překvapivě uspokojivou odměnou, že Harryho donutil zapomenout na všechno podráždění z práce navíc.

Dalšího dne je mistr Cummings nechal vstoupit do skladu zásob pro učně a sdělil jim, že si mají podle vlastní úvahy vybrat dřevo a jádro. Pak se mají pokusit včlenit své první jádro do hůlky.

Zatímco ostatní učňové létali po místnosti, Harry přemýšlel, jestli Severus předjímal, že se Cummings vydá tímto směrem. Pátral ve své mysli po všech informacích, které si pod vedením vrchního domácího přidělovače úkolů nastudoval, a začal hledat vhodný materiál.

Jakmile si vybral kousek větvičky z vlašského ořechu, začal pátrat po vhodném jádru, které by k němu bylo shovívavé a se kterým by se dobře pracovalo. Nemuselo umět přenášet magickou energii. Tenhle úkol měl jen prověřit jejich schopnosti složit hůlku dohromady. Proštrachal police, až našel suchou snítku vřesu zastrčenou za nějakou dosti starou, křehkou srdeční blánou z jakéhosi nepojmenovaného zvířete. Poznal jen, že se jedná o blánu ze srdce, protože Severuse minulý týden viděl nějakou připravovat kvůli jisté lektvarové zakázce.

Harry si oboje vzal k malému stolku poblíž okna v zadní části místnosti. Užil svůj lektvar a začal namáčet ingredience. Rostlina vřesu pod vlivem lektvaru navykání bělela, zatímco ořech naopak tmavnul, mezitím co Harry čekal a díval se, jak si ostatní učni počínají se zadaným úkolem.

Několik z nich krájelo svá zvolená dřívka vedví, a pak se snažilo vyříznout střed. Jiní se pokoušeli střed provrtat. Ani jeden z nich nezačal s namáčením jádra a už vůbec ne dřeva.

Stočil pohled k oknu a v duchu si zopakoval všechna kouzla odstraňující vnitřky dřeva. Našel jedno, které Aga Demirkan doporučoval do centra pozornosti jako

nejjednodušší. Byl rád, že mu Severus obstaral přeloženou knihu tohoto tureckého mistra. Když bylo namáčení hotové, namířil svou hůlku na větvíčku z ořechu a seslal na ni jednoduché diagnostické kouzlo, aby zjistil její nedostatky, přesně, jak poznamenal mistr Ukwuma. Když to bylo hotové, představil si tunel, který chtěl vytvořit ve středu větvíčky. Užil Demirkanovo kouzlo a vyřízl dovnitř ořechu neviditelný tunel. Jakmile to měl, použil přemísťovací kouzlo mistryně Lopezové, aby do jádra hůlky přesunul vřes.

Pak Harry vyzvedl novou hůlku z lektvarové lázně a osušil ji. Opřel se na stoličce, vytáhl řezbářské nástroje a začal tvořit tvar, který si představil v hlavě, aby vytvořil hůlku, která byla zatím skrytá v té potlučené větvíčce.

Díky umístění jeho pracovního místa byl posledním učněm, který byl kontrolován. Blondátá tovaryška napřáhla ruku pro jeho výtvar a pozvedla obočí, když jí podal hotovou hůlku.

„Pěkná řezba. Jak jste vložil jádro?“ Tiffany přejela prsty přes hladké dřevo, zatímco čekala na svou odpověď.

Když jí Harry vysvětlil celý proces, uviděl, jak její oči naplnilo pobavení.

„Ještě provedu diagnostické kouzlo, abych se ujistila, že je náležitě pospolitá.“ Tiffany si počkala na jeho souhlas, a pak zvedla svou hůlku.

Harry přikývl, potlačuje úsměv, když předvedla to stejné kouzlo, které předtím seslal i on.

Na rtech se jí zvolna tvořil úsměv. Zatímco otáčela hůlkou, pozvedla na Harryho obočí. „Mistr Cummings nebude nadšený. Už předtím si myslel, že vás vyučuje nějaký jiný mistr. A teď si bude myslet, že to tohle jen dokazuje. Má pravdu?“

Harry se na to zasmál. Ano, má, ale ten muž byl mistr lektvarů s více než patnáctiletou zkušeností, jak nacpat vědomosti do studentských hlav. Snažil se zklidnit, když si všiml, že jsou její obočí na ještě větším vzestupu. „Můj přítel je mistr, ano, ale lektvarů. On věří ve... studium. Třebaže napřed. Od toho osudného lektvaru, kdy jsem jej požádal o pomoc, mi vypracoval celý rozvrh. A on *není* někdo, komu byste mohla říci ne.“

„Och, ale jistě má vlastní učedníky, o které by se měl starat, ne?“

Harry se jen usmál a zavrtěl hlavou.

Tiffany se pohledem vrátila k hůlce ve své ruce. Byla to doopravdy učednická hůlka vyšší úrovně. Pope dobře uchopil kontrolu a pochopení dřeva. Nedokázala říct, co zvolil za jádro, ale na tom nezáleželo. Bylo umístěno správně a dřevo proudilo ve směru, do kterého jej Pope vyřezal. „K této hůlce budeme muset přitáhnout pozornost mistr Cummingse. Tak pojdte, Pope. A buďte připraven mu vysvětlit, kdo je ten váš přítel.“

Mistr Cummings zabručel a ztropil povyk o jeho nehlídaném samostudiu, ale Harry věděl, že nemohl udělat nic, čím by ho zastavil. S vylepšeným postavením a první hůlkou v ruce zamířil domů.

Se Severusem se setkal na chodbě. Vyjmul ořechovou hůlku a podal ji mistrovi lektvarů zdobeným držadlem napřed. „Děkuji ti. Kdybys mě nedonutil tak moc studovat, nikdy bych to dnes nebyl schopen zvládnout. Mistr Cummings mě povýšil a rád by se s tebou setkal.“

Severus převzal hůlku a přejel prsty po vzoru. „Právě teď nemám čas. Setkám se s ním v den, kdy ti přizná tvoje mistrovství.“ Pak pohlédl znovu na hůlku. „Dokáže sesílat kouzla?“

Harry prudce odtáhl své oči od Severusových prstů. „To nevím. Použil jsem rostlinu – vřes - jako jádro.“

Severus mu věnoval jednostranný úšklebek. „Tak to zjistíme, ne?“ zeptal se a sám zamířil ke dveřím. „Ale raději venku.“

Pak ve středu předního trávníku seslal na spadlou větvíčku *Wingardium Leviosa*.

Harry užasle sledoval, jak se vznesla vzhůru. „Funguje! Ještě nikdy předtím jsem neviděl hůlku s rostlinným jádrem. Myslel jsem, že fungovat nebude.“

Severus mávl hůlkou a ukončil kouzlo. „Funguje stejně dobře jako jakákoliv jiná zapůjčená hůlka.“ Pak se otočil k Harrymu a podal mu ji.

Harry pozvedl ruce a o krok ustoupil. „Je tvoje. Jako poděkování.“

Severus na to pozvedl obočí, ale pak si ji zastrčil do šatů a zamířil zpátky do domu. „Dnes jsi na řadě s večerí. Mám rozdělaný citlivý lektvar, který vyžaduje mou pozornost.“

Zpověď a těžké životní zkoušky

Přítomnost

Harry mířil s úsměvem na rtech do Severusovy laboratoře. Setkání mistra Cummingse a Severuse bylo něco jako rozčarování. Severus se do muže prostě zabodl pohledem, že si troufnul Harryho držet zpátky a upíral mu znalosti, které by ho úspěšně dovedly k završení jeho mistrovství, a muž se zhroutil. Harrymu trvalo dva roky namísto obvyklých tří, aby získal své mistrovství, ale stalo se to zejména díky tomu, že s ním Severus neúnavně pracoval.

Harry potřásl hlavou. Věděl, že si už v té době měl uvědomit, jak moc na něm Severusovi záleželo. Místo toho mu to trvalo téměř dva roky.

Zaťukal na dveře Severusovy laboratoře a počkal, až bude vyzván. Když se zevnitř neozvala žádná odpověď, rozhodl se, že začne s přípravou večere. Severus buď v laboratoři nebyl, nebo pracoval na něčem, od čeho se nemohl odtrhnout. Harry nechtěl riskovat, že to bude to druhé a zničí mu tak nějaký lektvar. Nakonec ho ale našel v jídelně, když tam vstoupil, u stolu, jak loupe fazolky.

„Jsi zpět.“ Severus se na něj nepodíval, jen házel fazolky do misky a lusky na stůl.

„Jo. Mám diagnostickou zprávu, pokud se na ni chceš podívat.“ Harry si stoupl za Severuse a zastrčil mu nezbedný pramen bílých vlasů za ucho, než se sklonil a políbil ho na lalůček nyní odhaleného ucha. *Samozřejmě, že má Severus bílé vlasy. Nemůže přece pokazit své barevné schéma tím, že by byly stříbrné nebo šedé.*

Pak přešel kolem stolu, usadil se naproti Severusovi a rozložil pergamen. „Můžeš se mi podívat do hlavy, jestli chceš.“

Když se setkal s temnými očima, uvědomil si, že nebyl jediný, kdo vzpomínal na dávné události. Viděl v Severusových očích jiný rozhovor, který vedli u tohoto stolu. Odsunul ty vzpomínky stranou a pošoupl zprávu po stole. „Smrták tam nebyl.“

Severus přikývl a přečetl si pergamen. Prstem ťukal o hranu stolu, zamračení kazilo jeho obličej, než zvedl oči k sytě zeleným, které ho sledovaly. „Potřebuji si prohlédnout tvoji vzpomínku.“

Když mu Harry naznačil, že je připravený, bez námahy vklouzl do mysli druhého muže. Trvalo to chvíli, ale nakonec mladšího kouzelníka naučil magii mysli. Těšil se z toho, jak ho obklopilo známé přijetí, stejně jako z pod tím ležícího lehkého podtónu vzrušení. Pousmál se a počkal, až mu Harry ukáže vzpomínku.

A najednou stál v mdle osvětlené místnosti. Pohlédl přes rameno a našel Harryho u dveří. Překonal místnost a chvíli studoval lahvičky lektvarů, které byly vyložené na malém stolku. S prohlídkou dívky počkal, dokud se Harry nepřesunul blíž a nezačal sesílat kouzla.

Potlačil polekané nadskočení, když na paži ucítil známé pohlázení ruky.

„Kdybys tam byl, neměla by šanci se nachladit.“ Harry obtočil paže kolem Severuse.

„Harry...“ Přestal, když se prsty na jeho paži sevřely v útěšném gestu.

„V pořádku. Chápu, proč jsi nechtěl jít.“ Harry pokynul k posteli. „Dívej se. Snažil jsem se, jak jsem jen uměl, abych zaznamenal všechno.“

Lehce se usmál, když ho Severus zatáhl blíž k posteli. Vzhled toho muže v jeho mysli se nelišil od okamžiku, kdy se poprvé objevil v jeho hlavě toho dne, kdy zdokonalili jeho Nitrozpyt i Nitrobranu. Naprosto ho to překvapilo, ale Severus se jeho reakci prostě ušklíbl. I když se Severusův vzhled nikdy nezměnil, ten jeho stárl. Jeho mentální obraz teď vypadal na čtyřicet, stejně jako Severusův. Když se na to muže zeptal, bylo mu sděleno, že jsou jejich vzhledy prostě takové, jakými sebe sami vidí.

Vytrásl vzpomínku z hlavy a zaměřil se na Severuse, ve snaze vzpomenout si, kdy muž ještě neměl žádné bílé vlasy.

Severus si prohlédl mladou ženu, a pak obešel pokoj. Chvilku poslouchal starou ženu, než se stočil zpět k současnému Harrymu. „Stalo se tady ještě něco důležitého?“

Harry zavrtěl hlavou a nechal vzpomínku vyblednout.

Než stihl Severus odejít, vynořila se ale další a zastavila ho.

Harry pohlédl na vzpomínku, která kolem nich lákavě proplouvala. Byla to jedna z těch od toho stolu. Právě se vrátil ze schůzky s Deanem a Seamusem, na které probírali rozbíhání jeho obchodu s hůlkami. Koupil si obchod hned vedle Weasleyovských žertovných potřeb a potřeboval někoho, kdo by mu to tam vedl. George navrhoval, aby ten obchod nazval *Tyhle hůlky nejsou vtipem*, ale Harry chtěl raději něco jednoduchého, takže to nazval *Popeovy hůlky*. Užil ale Georgův nápad na nápis na výloze a přidal k tomu ještě: *Takové najdete vedle*. Do tohoto dne totiž nikdo, kromě Weasleyových, Deana, Seamuse a Nevilla nevěděl, že Harry Potter je Harry Pope. Snažil se, seč mohl, aby nebyl v zákaznickém prostoru viděn. Ale kolem tohohle se jejich rozhovor netočil.

Harry pohlédl na Severuse. „Chceš to vidět? Zřejmě to byl památný den.“

Severus mrknul na svého partnera, než pokynul ke vzpomínce. Následoval Harryho dovnitř, dobře si pamatoval ten zneklidňující pocit, který z rozhovoru toho dne měl. Cítil potřebu přesvědčit Harryho, aby si někoho našel. Byl si jistý, že ho pak mladší muž přestane přitahovat. Díval se, jak se rozhovor rozvinul, ruka současného Harryho sevřela tu jeho.

„Takže teď, když sis zabezpečil budoucí finance, předpokládám, že si plánuješ najít ženu, aby sis to s ní i užil, ne?“ Temné oči se dívaly, jak se výraz na Harryho tváři okamžitě změnil. „Do toho. Jsem si jistý, že můžeme do domu přidat pár dalších místností. Vyrobíme je.“

Harryho sevření Severusovy ruky se zpevnilo. Tohle byla ta nejtěžší věc, co kdy udělal.

Harry si pohrával s hranou pergamenu, kde měl zaznamenány návrhy ze schůzky, a představoval si Severusovo znechucení, až mu řekne pravdu. Přinejmenším jim to zkomplikuje život.

Zhluboka se nadechl, sesbíral veškerou svou kuráž, a pak promluvil. „Žádná žena nebude.“

Poté vyskočil a nevidomě zíral z okna ven. „Doufám, že tě to nijak neznervózní nebo neznechutí... ale dávám přednost mužům, ne ženám.“

Severus sledoval Harryho, když pronášel ta slova. Neviděl to, ale stále cítil přitažlivost, se kterou bojoval, aby nezapustila kořeny, a ona právě začala vzkvétat. Snažil se, jak nejlépe mohl, aby ji zabil tím, že si říkal, že neexistuje šance, aby ji Harry opětoval, ale v okamžiku, kdy mu mladík poskytl tuhle vábivou špetku naděje, nebyla šance odmítnout. Jeho mysl mu ukazovala každý z prodlévajících pohledů, které mu Harry za poslední tři roky věnoval.

Severus se postavil a přešel místnost. Zastavil se za Harrym, bojuje s touhou položit mladšímu muži pro uklidnění ruku na rameno. Kdyby se Harryho dotkl, bylo by to příliš. Napojilo by to jeho vábení, a to nemohl dopustit. Bydleli teď spolu jako přátelé a on nebyl ochoten to ohrozit. Poslouchal, jak Harry pokračuje.

„Takže jakákoliv žena nebo děti budou tvoje.“

Severus zavrtěl hlavou, i když to Harry nemohl vidět. „Pak tu žádné nebudou.“ Usmál se, když pokračoval. „A nemám důvod cítit se nervózně nebo znechuceně. Byl bych pokrytec, protože naše preference jsou sobě obrazem.“

Harry se otočil na patě, oči rozšířené, když mu došly všechny důsledky jeho slov.

„Můžeš si najít partnera, se kterým budeš chtít sdílet život. Nemusí to být žena.“ Severus sledoval, jak zelené oči pohasly.

„To Harry Potter nemůže. Jen se zeptej kouzelnické společnosti.“

Severus až pozdě ucítil, že se jeho ruka sama od sebe pohnula, aniž by si toho všiml. Namísto toho změnil její směr, přitáhl si Harryho blíž a odhrnul mu z čela prameny, které zakrývaly jeho jizvu. „Harry Potter možná ne,“ zlehka na jizvu poklepal, než nechal vlasy spadnout na místo, kde byly zvyklé, „ale Harry Pope může. Oba víme, že existují lidé, kteří viděli jen jizvu a rozčuchané vlasy. Vlasy máš teď dost dlouhé na to, abys pro neznalého člověka vypadal jinak.“

Díval se, jak se zelené oči rozsvítily. Zatímco bojoval s touhou Harryho políbit, prostě se otočil a vyšel ze dveří.

Severus se díval, jak jeho mladší já prchá, vděčný, že na něj nebylo vidět. Skončil tehdy ve své laboratoři a říkal si, že neexistuje šance, aby k němu byl Harry přitahován. Jen si přál, aby býval měl dost kuráže a na chvíli mladšího muže objal. Vždy mohl tvrdit, že to bylo prostě jen uklidňující objetí, což by byla částečně i pravda.

Stočil svou pozornost zpět k Harrymu z minulosti. Byl zvědavý, co se tehdy stalo, když odešel. Byl překvapený zjištěním, že nebyl sám, kdo ho sledoval, a touhou vepsanou v Harryho tváři. Cítil, jak starší Harry sevřel své prsty kolem jeho ruky.

„Ano, už tehdy jsi mě přitahoval. Ale nehodlal jsem podle toho jednat. Nemyslel jsem si, že by mé kroky byly vítané.“ Harry zlehka zavrtěl hlavou. „Co jsi šel vlastně dělat?“

Severus se na chvíli zadíval na vzpomínkového Harryho. „Odešel jsem do své laboratoře a měl na tváři ten samý výraz. Rovněž jsem neplánoval chovat se podle svých citů.“

Když si Harry odfrkl, otočil se k němu. Vzpomínky na minulou touhu se přes něj převalily a dodaly té nynější další palivo. Severus si sám sobě přikývl a vyklouzl z Harryho mysli.

Obešel stůl, ještě než se Harry stačil zorientovat. Zapletl prsty do stříbřitě černé kštic a vtiskl na Harryho rty polibek. Právě ve chvíli, kdy začal Harry odpovídat, se odtáhl a zavedl ho k oknu.

Pak Severus obtočil kolem Harryho paže a svíral ho tak, jak chtěl už dávno, a pokračoval v polibku. Cítil, jak Harryho ruka projela skrz jeho vlasy a otřela se o jeho šíji. Severus tiše zamručel a prohloubil polibek, dovoluje svým rukám cestovat po známém těle přitisknutém k tomu svému. Harry následoval jeho příkladu, sledoval cestičky ohně, které se přes něj přeháněly.

Když polibek skončil, Severus se zahleděl do šťastné tváře, která se na něj usmívala. „Takhle měl ten rozhovor tehdy skončit.“

Harry se tiše zasmál, než Severuse letmo políbil na tvář. „Nevím, jestli bych to býval zvládl, ale rozhodně by se tím hodně změnilo.“

Severus ho na moment pevně objal, než ho propustil. „Budu v laboratoři. Fazole jsou vyloupané, šunka je v troubě, a brambory najdeš ve dřezu.“

Harry pohladil Severuse bříšky prstů po tváři. „Dám ti vědět, až bude večere hotová.“

ooOoo

Když dojedli večeri a umyli nádobí, Harry mu pomohl v laboratoři. Díval se, jak Severus krájí kořínky, zatímco se tři odlišné kotlíky vyvařovaly na kraji stolu. *Kdybych toho muže tehdy políbil, šli bychom vůbec do toho klubu? Kdyby mě nenutil setkat se s jinými lidmi, neměl bych potřebu to dělat.*

Severus si všiml výrazu na Harryho tváři. „Ano, zřejmě bychom šli. Ale už jako pár a ne takovým způsobem, jakým jsme tam byli.“

Harry se usmál. „Způsobem, jakým jsme měli.“

Severus pozvedl obočí a ukázal nožem na hmoždír a paličku.

Harry si je přisunul k sobě a široce se usmál. Dokázal vyvodit, že oba právě vzpomínali na ten den.

ooOoo

Vzpomínka

Stáli na předních schodech Grimmauldova náměstí a oba si nebyli jistý, zda mají vstoupit. Severus nakonec otevřel dveře a vešel do zaprášené místnosti. „Budu používat ten stejný pokoj jako posledně.“

„Já udělám to samé,“ odpověděl Harry, když vstoupil a sledoval Severuse, který vyrazil po schodišti vzhůru. Od té doby, co si vzájemně vyšli vstříc, mu trvalo pět měsíců, než přijal fakt, že byl Severus jediný člověk, kterého chtěl. I přesto, že se upřímně snažil hledat někoho jiného.

Během týdnů, které tehdy strávil na Příčné ulici, aby dal obchod dohromady, mu George a Ron domlouvali schůzky naslepo. Musel si předtím projít dlouhotrvajícím rozhovorem s Ginnyinou rodinou, než dívka konečně uznala, že mezi nimi k ničemu nedojde. A poté přesvědčila Hermionu, že mu musí pomoci někoho najít. Jenže ani jeden z těch mužů v něm nevznítal takový druh zájmu jako Severus. Vypadali dobře, byli zábavní a chytří, ale jeho to nedonutilo chtít jim o sobě sdělovat ty důležité informace, dotýkat se jich, tahat z nich odpovědi. Nevěřil Georgeovi, když mladík tvrdil, že ho lidi okamžitě nepoznají, když teď nosil brýle s kovovými obroučkami a dal si do vlasů tolik gelu, že je téměř zkontrolil. A skutečnost, že jeho jizva vybledla, byla podle Rona jen dalším bonusem.

Na chvíli to fungovalo. Ovšem většinou po deseti minutách schůzky jeho partner zjistil, kým byl, a začal se chovat podlézavě. Jediná odlišnost byla v tom, jestli se svou podlézavostí snažil zamaskovat nebo ne.

Poté strávil Harry týdny zalezlý ve své pracovně a připravoval pro obchod zásoby. Vytvořil unikátní sérii hůlek, ve kterých užíval rostlinná jádra. To, že s tou první z ořechu dokázal Severus kouzlit, ho povzbudilo a chtěl se přesvědčit, jestli by kvalita materiálu něco změnila. Obě látky, ořech i vřes, byly tak staré, že byly jen sotva hodny použití. Takže pak Severusovi udělal další z vlašského ořechu a bílého vřesu. Věděl, že u sebe Severus tu první nosil jako svou náhradní hůlku. On měl také svou náhradní – z cesmíny a s jádrem z jablka. Byli přece právě v Londýně a, jak Severus podotkl, člověk nemohl být nikdy dost opatrný. Sice už mohly uběhnout roky od doby, co tady pobíhali Smrtijedi, ale dnes se tu mohli potulovat jiní.

Blížil se konec druhého týdne, když se rozhodl, že svému jednání dovolí, aby bylo ovlivněno jeho velkou přitažlivostí k Severusovi. A právě to je sem dovedlo. Harry lehce přimhouřil oči - měl v plánu ten den využít, aby Severuse získal.

ooOoo

Severus za sebou zavřel dveře a opřel se o ně. Před třemi dny právě pracoval na své lektvarové zahrádce, když Harry vyšel ven.

Severus si v duchu rychle prošel všechno, o čem věděl, že potřebují z obchodu v Londýně a už si připravoval seznam. Ovšem namísto otázky, kterou očekával, Harry kousek od něj zaváhal, než se nakonec setkal s jeho očima. Pamatoval si to zrudnutí, které pokrylo Harryho líce, a jeho rozzářené oči. Pamatoval si, jak se natáhl, aby zjistil, jestli nemá mladší muž horečku, ale pak se zastavil, když Harry ustoupil.

Odtáhl svůj pohled od místa, kde se Harry úzkostlivě kousal zuby do rtu, a pozvedl obočí v tiché otázce.

„Mám tě rád.“

Severus cítil, jak se jeho oči rozšířily při tom doznání, jeho srdce se rozbušilo. Pak ovšem muž přimhouřil oči a pokusil se, jak jen mohl, své srdce zklidnit. „Potřebuješ se stýkat s jinými lidmi. Myslíš si, že mě máš rád, protože spolu prakticky žijeme.“

Harry zavrtěl hlavou. „Ne, přitahuješ mě. Chci tomu dát šanci.“

Severus nad tou vzpomínkou zatřepal hlavou a položil svou cestovní tašku na postel. Harry ho přesvědčil, aby s ním jel do Londýna a zkontroloval jeho obchod s hůlkami, a aby zjistil, jak se ve skladu vyrábějí jeho lektvarové výtvary. Také měli na Severusovo naléhání v plánu zajít do mudlovského nočního klubu, aby měl Harry možnost stát se Popem a ne Potterem.

Harry souhlasil, ale podotkl, že budou potřebovat nakoupit oblečení, a pak si ještě skočit na večeři. Severus doufal, že Harrymu náležitě vysvětlil, že to nebyla žádná schůzka.

Rukou si přetřel tvář, povzdechl si a zazíral na sebe do zrcadla. *Zatraceně, byl jsem špion, dokážu si s tímhle odpolednem i večerem poradit. Harry potká někoho jiného a nikdy se nedozví, jak moc bych si přál, abych to byl já. Existuje až příliš velká šance, že by nám to nevyšlo. To by pak vedlo k nadměrnému napětí v domě. A já odmítám zemřít jen proto, že jsem se nedokázal ovládat.*

Severus vyšel ze dveří a zamířil čelit zbytku toho dne.

ooOoo

Harry procházel oblečení, které si Severus vybral pro sebe: tmavě šedé a černé kalhoty a bílé košile s knoflíčky. On sám měl soubor džínů a různě zbarvených kalhot od černých až po khaki. Jeho košile byly barevné jako duha. Nic příliš nóbl, ale alespoň ne jednobarevného. Potajmu se podíval na velikost Severusovy košile, a pak přidal do jeho kolekce jednu modrou a jednu zelenou.

Připravil se na kousavé komentáře, když Severusovi dával ty druhé košile po jejich návratu na Grimmauldovo náměstí, ale všechno, co muž udělal, bylo, že pozvedl obočí a odnesl je nahoru.

Harry neočekával, že je ještě někdy uvidí, a přesně tak se i stalo. Severus si na jejich odpolední výlet vzal tmavě šedé kalhoty a bílou košili. Takže alespoň Harry změnil svůj vzhled. Oblékl si khaki kalhoty a černou košili s knoflíčky a manžetami na rukávech.

Večeře byla tak obyčejná, že mohli stejně tak večeřet ve své jídelně. Poté, co dojedli, je Severus vzal do mudlovského klubu.

Muž zkrřížil ruce na prsou a zazíral dolů na Harryho. „Běž dovnitř a začleň se do nějaké mladé skupiny, Harry. Užij si to.“

Harry přimhouřil oči. „Ty se budeš taky začleňovat. Žádné schovávání po koutech.“

Severus pozvedl tmavé obočí. „Nebudu se schovávat po koutech.“

Harry si ho chvíli prohlížel, než se otočil na patě a prostě prošel dveřmi.

Severus pár minut počkal, a pak vstoupil také, aby to nevypadalo, jako by přišli spolu.

Harry se zamíchal mezi skupinu mladších návštěvníků, ale koutkem oka vnímal, jak se Severus usadil u stolu přímo doprostřed prostoru k sezení a objednal si drink. *Dobře, začlením se, budu si povídat, tančit a dokážu mu, že to není jen proto, že bych neměl jinou možnost.*

Vyslal úsměv směrem k modrookému, černovlasému chlapci, který mu trochu připomínal Siriuse. Trvalo asi deset minut, než si uvědomil, že byl ten chlapec jen asi o rok starší než on sám. Harry se nutil nedat najevo rozmrzelost nad tím, jak nedospěle se celá skupinka chovala.

ooOoo

Severus zakroužil spodkem sklenice po stole; jeho skotská odrážela světlo, zatímco tekutina vířila po skle. Už tam byli skoro hodinu a nikdo s ním nenavázal žádný kontakt. Ale pokud o tom Harry začne hovořit, popře, že by s tím snad měly něco společného jeho pohledy. Aniž by byl rozptylován, sledoval, jak ten Skorosirius a jeho doprovod bavili Harryho. Mluvili spolu, smáli se a obecně se prostě chovali jako skupina sedmnáctiletých, kteří právě složili své OVCE. Harry si také s každým z nich zatančil.

Řekl by, že pana Moulu mladšího Harry velmi zajímal. Zíral na toho chlapce a doufal, že si ho Harry nevybere. Věděl, že bylo malicherné nemít někoho rád jen kvůli jeho vzhledu, ale bylo by pro něj těžké přestat být k Harrymu přitahován, kdyby to mělo být kvůli tomuhle chlapci.

Přiměl se přesunout svou pozornost od Harryho, aby prozkoumal zbytek klubu. Taneční plocha byla přeplněná a hlasitost hudby téměř přivozovala bolest, i když si Severus na ty písně už celkem zvykl. Starší skupina setrvala poblíž baru. Bylo očividné, že jim vévodí dva vyvolení. Jeden byl dominantní a jistě byl zběhlý v sadomasochismu a druhý byl bezstarostný chlápek, který se usmíval stejně často jako Harry.

Severus pohledem zalétl zpět k mladší skupince a došel ke zjištění, že Harry objevil současnou vládnoucí osobnost mladšího osazenstva. S nechutí se díval, jak pan Moula znovu zatáhl Harryho na parket. Lokl si skotské, opřel se na židli a sledoval je.

ooOoo

Harry cítil, jak se černé oči zavrtávají do jeho zad, když tancoval s Jamiem. Věděl, že ho Severus celý večer pozoruje, a to jen rozdmýchávalo jeho rozmrzelost. Pokud se Severusovi tak *moc* líbil, mohl s ním aspoň strávit pár chvil. Harry by vyšší úroveň konverzace ocenil, pokud nic jiného. Když se písnička přiblížila ke konci, zamířil k lektvaristovi.

„Harry! Kam to jdeš?“ Jamie se natáhl, aby Harryho odvedl zpátky k jeho skupině.

Harry se úchopu lehce vyhnul. „Chci vědět, co tamten chlápek chce.“

Jamie se zadíval směrem, kterým Harry mávnul a zamračil se, když tam uviděl několik starších mužů. Chtěl, aby s ním Harry odešel to odpoledne domů a nehodlal svou šanci promarnit. „Půjdu s tebou.“

Harry pokrčil rameny. Nemohl Jamieho nutit, aby se držel stranou, a tak trochu chtěl vidět, jaká bude Severusova reakce na tohohle Siriusovi podobného kluka. Když se k Severusovi dostal, usadil se na prázdnou židli naproti lektvaristovi. Zbytek klubu byl nacpaný k prasknutí, pulzující energií a rozvášněností, ale Severus tady kolem sebe nějak dokázal vytvořit ostrov, oázu klidu. Stálo ho to jeden pohled do temných očí, aby zjistil, jak to udělal – u stolu před ním právě teď seděl profesor Snape. Harry se musel na chvíli zastavit, než ze sebe ten pocit setřásl. Rozzuřenému Severusovi už předtím čelil vícekrát.

Jamie zazíral na stůl, ke kterému Harry zamířil, a na jeho jediného, zamračeného obyvatele. Ten muž Harryho úplně rozloží. „Och, no ták, Harry, s ním přece mluvit nechceš.“

Harry bojoval s úšklebkem, který se mu užuž objevoval na tváři, když slyšel zachvění Jamieho hlasu. Snapeovské zamračení dokázalo otrást i s dospělými muži. A tohle bylo jedno z těch jemnějších. „Ano, chci. Sledoval mě celý večer.“

Harry narušil tu poklidnou bublinu s Jamiem v patách. Položil obě ruce na stůl a nahnul se vpřed, aby si byl jistý, že ho Severus uslyší. „Pokud se ti líbí, co vidíš, proč si si mnou nejdeš zatancovat?“

U jeho ramene zaznělo šokované zalapání po dechu a Harry cítil, jak ho Jamie tahá za paži. Ignoroval to, zatímco ho Severus provrtával pohledem.

Jamie zbledl. Co si to jen Harry myslel? Kdokoliv v klubu by mu potvrdil, že se k tomuto muži nikdo jen tak lehce nedostane. Bylo to jasné ze vší té absence lidí kolem něj. Většina submisivních návštěvníků klubu se ho bála, i když páchl sebekontrolou a dominancí.

„Trochu moc si věříš, nemyslíš?“ Severus odmítal dát Harrymu najevo, jak moc chtěl právě tohle učinit.

Harry se naklonil ještě o něco blíže. „Nebo jsi prostě moc velký zbabělec, abys zavítal na taneční plochu.“

Sledoval, jak se černé oči přimhouřily. Viděl v nich Severusovu zuřivost, že se ho opovážil nazvat zbabělcem.

Severusem se prohnal oheň a nebyl si jistý, jestli to bylo proto, že chtěl Harryho políbit nebo zabít. Ale protože nebyl ani jedno z toho dobrý nápad, utlumil svůj vztek. Nebyl si jistý, jestli s ním chtěl Harry tančit nebo se ho prostě jen pokoušel provokovat.

Na moment přimhouřil oči, a pak pozvedl obočí, aby tak zpochybnil Harryho vospělost. Dávno už překročili bod, ve kterém by si museli nadávat.

Harry se odmítal stáhnout, ale nakratinko sklonil oči, aby se omluvil. Pak pohlédl zpět a věnoval Severusovi pohled, kterým ho vyzýval k tanci.

Ten výraz Severusovi potvrdil, že s ním Harry tancovat chtěl. Muž výzvu přijal a nechal svůj pohled spočinout na ruce, která ještě stále trochu neprůbojně odtahovala tu Harryho. „Pokud můžeš postrádat tady pana Moulu, pak si s tebou můžu zatančit.“

Harry se téměř rozesmál nahlas nad tou přezdívkou. Zaplavila ho úleva - jeho omluva byla přijata a Severus si s ním zatančí. Ohlédl se na vystrašeně vypadajícího chlapce vedle sebe. „Jamie, to je v pořádku. Na taneční ploše mi nemůže nic udělat.“

Jamie Harryho neochotně pustil. Nelíbilo se mu to, ale nakonec... nemohl to zastavit. „Myslím, že je nebezpečný. Buď opatrný, Harry.“

Harry si všiml, jak Severus rychle zamaskoval veselí, které se mu odrazilo v očích. Jeho zamračení se nezměnilo.

„Myslím, že s ním budu zcela v bezpečí, neboj.“ Vzal Severuse za ruku a odtáhl ho k taneční ploše, snaže se dostat do toho nejméně zaplněného koutu.

„A teď, když už mě tady máš, o čem jsi se mnou chtěl hovořit, Harry?“ Severus tančil s grácií, dokonce i se všemi těmi techno vibracemi odrážejícími se od podlahy. Zkontroloval si, že mezi nimi bylo dost prostoru.

„Právě jsem strávil tu nejprotivnější, nudnou hodinu. Chtěl jsem si užít trochu zábavy, tak jsem tě vyhledal.“ Harry se posunul k Severusovi blíž, prsty se otřel o bíle oděnou paži.

Severus pozvedl obočí, ale rukou nepohnul. „Zábavy? Se mnou? Tahle dvě slova nejdou dohromady, Harry.“ Bojoval s návalem tepla, které se mu rozprostřelo v hrudi z Harryho smíchu. „A ty s vypadáš, že se bavíš.“

„Jsou to děti, Severusi. Byl jsem celým tím rozhovorem znuděný po prvních deseti minutách.“ Harry si odhrnul vlasy z očí.

Severus zazíral na skupinu, která ho bedlivě sledovala. Všechno to neskrývané znepokojení na jejich tvářích ho pobavilo. „Jsou tvého věku.“

Harry sledoval jeho pohled. „Ale já nejsem jako lidi mého věku. Viděl jsem a udělal až příliš mnoho.“

„Nech je, aby ti ukázali, jak se bavit, Harry.“ Severus přelétl Harryho očima, všímaje si lehkosti jeho pohybů, než spočinul na jeho tváři. „Zasloužíš si to za všechno, co jsi udělal.“

Harry zachytil a udržel Severusův pohled. „Zkusil jsem to. Postrádali důvtip a sarkasmus. Raději trávím svůj čas s tebou.“ Přisunul se blíž, dokud mezi nimi nebylo víc prostoru než na šířku dlaně.

„Harry...“ Řekni mu, ať odstoupí. Nevychutnávej si to. Nepřej si ten další krok vpřed.

„Severusi.“

Harry počkal, dokud se na něj temné oči zcela nezaměřily. Ani jeden z nich neslyšel pokračující pulzování hudby, ani si nevšiml, že stáli bez pohnutí.

„Ty mi rozumíš. Víš, kam směřuji a čím jsem si už prošel. Mám rád tvůj sarkasmus... tvou schopnost každého usadit pouhým pohledem... tvůj způsob, jak jedním pozvednutým obočím mluvíš v celých větách.“

Severus popadl svůj rozum do hrsti a nabídl jiné proveditelné řešení. „Pokud je pro tebe mladší skupina moc mladá, pak zkus tu starší.“ Prohlížel si zelené oči, které mu vracely smířený pohled.

„Pro tebe. Půjdu k nim, možná si s nimi zatančím, a sednu si k nim, protože jsi mě o to požádal. Pak si promluvíme.“ Harry se otočil, když písnička skončila. „Uvidíme se později, Severusi.“

Severus se díval, jak Harry zamířil k baru, zatímco se sám vrátil ke svému stolu. Srdce mu stále rychle bušilo z reakce na Harryho blízkost. *On to dělá pro mě?* Odsunul tu myšlenku stranou a rozhodl se, že bude lepší, když o tom, co bylo řečeno, nebude ani uvažovat. Mohl by tomu totiž začít věřit. Ulevilo se mu, že byl prostor kolem jeho vyvoleného stolu stále ještě prázdný.

Harry kývl na blondáka u kraje baru. „Ahoj, jsem Harry.“

Blondák pozvedl svou pintu na uvítanou, zatímco přelétl pohledem od něj k Severusovi. „Já jsem Nathan. Nikdo se k Blackovi nemohl ani přiblížit. Jaké je tvé tajemství?“

Harry se otočil, zkoumaje místnosti, než zavřel oči a jeho rty sebou škubly v úsměvu. Severus by to jméno nenáviděl. Dal se dohromady a obrátil se zpátky na Nathana. „Tajemství? Žádné. Jen jsem se jím nenechal zastrašit.“

Nathan nepatrně kývl. „Black tě sledoval celý večer, takže dává smysl, že tě nechal přijít blíž. Nechtěl bys nás představit?“

Harry věděl, že vypadá překvapeně. „Chceš, abych tě představil... Blackovi?“

Nathan se zakřenil. „Ano. Pak by ses sám mohl zastavit za Arnoldem. Chce se s tebou seznámit.“

„Arnold?“ Harry si prošel tlačenicí u baru.

„Ten vysoký muž s hnědými vlasy. Tam na konci.“

„Dobře.“ Harry se otočil a zamířil zpět k Severusově stolu. Nathan jej následoval. Už bylo načase, aby i lektvarista získal nějakou společnost.

„Nathane, tohle je... Black. Blacku, tohle je Nathan.“ Usmál se Severusovu planoucímu pohledu. Dokázal odhadnout, že to bylo způsobeno spíše tím jménem, než mužovou přítomností. „To je jméno, které ti dali. Pokud chceš, aby znali tvé pravé jméno, pak jim ho budeš muset říct.“

Díval se, jak se Severus vyjádřil pohledem. Zakřenil se, zamával jim na rozloučenou a zamířil zpět k baru, zatímco si přál, aby tu měl s sebou neviditelný plášť a mohl tak proklouznout zpět a vyslechnout jejich rozhovor. „Bav se, Nathane.“

Severus srovnal s Harrym pohled, než se zahleděl na toho bezstarostného chlápka, kterého si už předtím všiml. „Připojíš se?“

Nathan i se svou pintou vklouzl na prázdné místo. „Nikdy předtím jsem tě tady neviděl.“

Severus zpozoroval, že se pan Moula snaží vzít Harryho za ruku. Ale Harry se zručně vyvlékl z jeho úchopu a začal na toho fracka rychle mluvit. „Už je to dlouho.“

Nathan přikývl, opřel se o židli a upíjel svůj nápoj. Jeho oči se potulovaly davem.

Když se Harry konečně zbavil Jamieho, zastavil se u skupinky, která obklopovala Arnolda. Pohlédl na něj a poznal, že nad ním má ten brunet nebezpečnou výhodu, ale Harry už čelil děsivějším a daleko nebezpečnějším kouzelníkům a jiným tvorům, takže se nenechá zastrašit. Rozhodoval se, jestli se chce prodírat davem nebo jestli si najde někoho jiného, když se ostatní odsunuli a Arnold najednou stál přímo u něj.

„Vítej. Posad' se.“ Arnold pokynul směrem k židli, než spatra shlédl na tohoto mladého povolného chlapce, který ho už předtím zaujal.

Harry zvažoval, že muži řekne, že on žádné příkazy nepřijímá, ale pak se rozhodl, že ještě nebude tlačit na pilu. Sdělil přece Severusovi, že se tam u nich posadí a možná si i zatancuje. Když se usadil, podíval se na Arnolda. „Slyšel jsem, že mě chceš poznat.“

Arnold ho obešel a okoukl ho ze všech stran. „Jsi dokonalý. Chci tě pro sebe.“

Harry nad tím pozvedl obočí. „Pro sebe?“

Arnold přikývl. Tohle u mladších obvykle dobře zafungovalo, protože hledali někoho, kdo jim řekl, co mají dělat, kdo je vedl.

Harry potlačil zasmání. Odmítal být *něčí*. Jeho život byl kontrolovaný až příliš dlouhou dobu.

Nathanovu pozornost upoutalo, když si Harry sedl. Podíval se přes stůl na svého společníka a byl překvapený, že Black sledoval, jak se celá událost vyvíjí. Ten muž toho chlapce důvěrně sledoval celý večer. „Arnold na dnešní večer vyhlížel nějakého nového, povolného hochu. Trápilo ho, když jeho vyvolený zašel za tebou.“

Severus střelil po Nathanovi rychlým pohledem, než stočil svou pozornost zpět k Arnoldovi a Harrymu. „Proč ho to trápilo?“

Nathan si odfrkl. „Je zřejmé, že jsi tu ten dominantní. A Harry je cítit podřízeností. Arnold začal být trochu podrážděný, když jsi vstoupil do dveří.“

Severus cítil, jak se koutek jeho úst stočil vzhůru. Harry jako podřízený jen vypadal, ale každý, kdo ho znal, by se tomu vysmál. Tvrdohlavý a vytrvalý byly lepší charakteristiky.

„Máš oči jen pro Harryho, co jsi sem vešel.“

Severus prostě přikývl, věnuje Nathanovi jen poloviční pozornost. Zbytek jeho zájmu si uzurpoval brunet, který mluvil s Harrym. Řeč mužova těla vypovídala o mnohém. Snažil se Harryho přesvědčit, aby souhlasil s čímkoliv, co mu předkládal.

Když se ale podíval, jak drží ramena Harry, ušklíbl se. „Arnold by se měl lépe naučit číst z řeči těla.“

Nathan přesunul svou pozornost zpět k Harrymu a Arnoldovi. Neviděl nic, co by indikovalo, že by snad Harryho neokouzлил. „Seš si jistý? Arnold je vážně dobrý.“

„Nevšímá si záchytných bodů. Jako dominantní typ by měl vědět, po čem se má dívat.“ Severus sledoval, jak Harryho ramena o něco více ztuhla. „Harry se ho právě chystá setřít, nebo rozezleně odkrácet.“

„Že by submisivní hoch setřel dominantního? Nepravděpodobné. To bys měl vědět.“

Severus pozvedl obočí. „Ale Harry není submisivní.“

Nathan pohlédl od Blacka k Harrymu. „Jeho hlava je sehnutá. Nedívá se Arnoldovi do očí. Všechny znaky podřízenosti.“

Severus přikývl. „Pokud ovšem nejednáš s mladým člověkem, který nechce vypadat neuctivě. Koukni na jeho ramena. Harryho hlava je sehnutá, ale jeho ramena ne.“

Nathan si všiml ztuhlých ramen, než se očima vrátil k Blackovi. „Takže, pokud není submisivní, proč se o tebe zajímá, Blacku?“

Severus se kvůli tomu jménu zamračil. „Pope, ne Black. Nejsem dominantní, a tudíž nevyžaduji žádného submisivního.“ Ignoroval posměšné odfrknutí, které pocházelo od Nathana.

„Dobře, Pope. A jak to, že umíš tak dobře číst v řeči těla?“

„Když deset let učíš na internátní škole, tak tě to něco naučí.“ Severus sledoval, jak se Harryho záda a ramena napjala, a pak se uvolnila. „Arnold to právě projel.“

Nathan se s trhnutím zahleděl na Harryho, ústa dokořán, když chlapec vyskočil na nohy.

Severus se ušklíbl. Ať už se Arnold snažil Harryho přesvědčit o čemkoliv, musel uhodit na citlivou strunu. Harry se otočil a zuřivě zamířil k němu, s Arnoldem v patách.

Severus zachytil pohled Harryho očí, přimhouřil ty své, než se rozhlédl po lidech kolem. Zelené duhovky ho přišpendlovaly k židli a Severus mohl téměř přísahat,

že zaslechl slovo: *Šance*. Harry se pak otočil na patě, provrtal Arnolda zničujícím pohledem a odmaširoval pryč, aby našel další skupinku, ke které by se mohl připojit.

Severus koutkem oka zachytil, že se po Harryho stopě vydává pan Moula mladší. „Někdo by měl dostat pana Moulu mladšího pod kontrolu. Nemám pochyb, že by si s ním Harry poradil, ale nevěřím, že by si to pan Moula právě teď nějak moc užil.“

Nathan přelétl místnost ve snaze odhalit, kdo je to ten pan Moula mladší. „Zdá se, že znáš Harryho dost dobře...“ Jeho oči se rozšířily. „Ty ho znáš, že ano? Jsi tady, abys na něj dával pozor.“

Severus střelil pohledem přes stůl na svého společníka. „Ano.“

„Víš, že má ten chlapec o tebe zájem, že ano?“ Nathan se díval, jak se Arnold odplížil z místa, kde ho Harry nebral na vědomí.

Severus se rozhlédl po klubu, než zaměřil svou pozornost zpět na Nathana. „Jaký chlapec?“

„Harry.“ Jakmile se černá obočí pozvedla vzhůru, Nathan si uvědomil, že šlo o to, že nazval Harryho chlapcem. „Dobře, Harry už není chlapec. Ale to nemění nic na skutečnosti, že by byl raději s tebou.“ Zvedl pohár, aby si objednal další drink.

Jakákoliv Severusova možná odpověď byla přerušena příchodem Arnolda. Severus věnoval muži skličující pohled, ale on se přesto nepozván usadil.

Arnold nezastrašen spočinul lokty na stole a odpověděl na Blackův pohled jedním ze svých hrozivých. „Co máš s tím klukem?“

Severus pozvedl obočí a opřel se na židli. Arnold byl nikým v porovnání s Malfoyem, tím méně s Voldemortem. „Klukem?“

Ignoroval Nathanovo pobavené odfrknutí. Blondýn se zvláště usmál, než polkl doušek svého piva.

Arnold mávl Harryho směrem a zamračil se. „Harrym. Choval se přímo skvěle, dokud se někdo nezmínil, že jsi moc hubený a pobledlý, aby tě mohl brát do úvahy. Pak Harry prostě nakvašeně odkrácel.“

„Nemám nad Harrym žádnou kontrolu.“ Severus poznal, že Arnold jeho odpovědi nevěří. „Bylo to tím, jak jsi mluvil. Bral to jako útok na mou osobu.“

„Submisivní něco takového nedělají. Následují vedení svého dominantního partnera. Myslím, že si tě vybral za svého dominantního, a já chci vědět proč.“ Jeho výraz naznačoval, že mu Severus odmítá ukázat něco, co by bylo hodno obdivu.

„Celou situaci jsi špatně pochopil. Doporučuji ti, aby ses více staral o čtení v lidech, které se snažíš ovládat.“ Severus se ušklíbl, když si všiml výrazu druhého muže. „Myslíš si totiž, že je obezřetnost a zvědavost znakem podřízenosti. To je ale školácká chyba.“

Severus se rozhlédl po Harrym právě v čas, aby zachytil jeho pohled. Dokázal říct, že tu byl Harry hotov. Téměř neznatelně kývl hlavou, věda, že si toho mladší muž všimne. „A také si špatně vykládáš, že musí být někdo s kousavou náturou zároveň dominantní. Další školácká chyba. Měl by ses pokusit jich vyvarovat.“

„Nejsem žádný školák a vím, že mám pravdu.“ Arnold se naklonil vpřed, čímž se dostal k Severusovi blíž.

Severus zahlédl, jak Harry vychází ze dveří. Zcela ignoroval Arnolda, otočil se k Nathanovi a kývl na něj.

„Pěkný večer,“ prohlásil, než odešel, aniž by Arnoldovi věnoval byt' jen další pohled.

Severus se přemístil zpět na Grimmauldovo náměstí a začal Harryho hledat. Objevil ho v malém salóňku. Harry spustil, jen co překročil práh.

„Ten muž byl idiot. Naprostý idiot. Všichni byli idioti. Z nějakého důvodu si ten chlápek Arnold myslel, že má právo mě ovládat. To se nestane, Severusi,“ zuřil Harry.

Harry se přiblížil, až se zastavil přímo před Severusem. Podal mu šálek čaje, než pokračoval. „Moula mladší a jeho banda byli protivní a dětinští, a ostatní dospělí byli stejně tak otravní.“

Upil doušek čaje, pokoušeje se uklidnit. „Snažil jsem se ze všech sil, ale nefungovalo to. Nefungovalo to, ani když se o to snažili Ron, George, Ginny a Hermiona. Já chci *tebe*, Severusi.“

Severus zavřel oči. Ani nemusel ve tváři, která na něj hleděla, vidět touhu smísenou se vztekem. Už tomu rozuměl celkem dobře ze své vlastní zkušenosti. „Harry, pokud to zkusíme a pokud to nevyjde, pak spolu stále budeme muset dál žít.“

Šálek mu byl odejmut z prstů a jeho místo zaujala Harryho ruka. Severus otevřel oči a instinktivně kolem ní obemkl prsty.

Harry se nahnul blíž, břicho pohladil Severuse po bradě. „Chci vědět, kam až se můžeme dostat. Pokud to selže, nebudeme na tom hůř, než když jsme s tou dohodou začali. Tehdy jsme se taky neměli rádi, a přesto to fungovalo. Pokud budeme muset, dokážeme to znovu.“ Zelené oči se setkaly s černými. „Prosím, Severusi.“

Ten prosebný tón v Harryho hlase byl jeho zkázou. Severus ustoupil. Harry učinil všechno, co po něm chtěl. „Tak dobře, Harry. Ale pokud to nevyjde, pak se sobě budeme vyhýbat, jak jen to bude možné.“

Jakmile Harry přikývl, Severus ho vtáhl do pevného objetí a jejich úplně prvního polibku.

ooOoo

Přítomnost

Harry pohlédl na lektvarovou kazetu na stole. „Jdeš se mnou?“

Severus sklidil nádobí ze snídaně ze stolu. „Protentokrát ano.“

„Tak pojďme.“ Harry sledoval, jak Severus vklouzl do svého kabátu, a pak zvedl svůj lektvarový set. Krátce se na něj usmál a zamířil ze dveří.

Do vesnice šli mlčky. Severus zkoumal oblast kolem a Harry šel vedle něj. Čas od času se jeden z nich otřel o paži toho druhého.

Harry zaťukal na dveře a kývl na starší dámu, kterou tam minule potkal.

„Mistře Pope.“ Bledě modré oči přelétly z Harryho na Severuse, a pak znovu na něj. „Našel jste něco, co jí pomůže?“

Harry ukázal na Severuse. „Já ne, ale on ano. Můžeme vstoupit?“

Ustoupila ze dveří a gestem jim pokynula, aby vešli.

Severus napochodoval do domu těsně za Harrym a následoval mladšího muže do pokoje pro nemocnou. Jen sotva si zabránil, aby znechuceně nenakrčil nos a místo toho se zachmuřil. „Harry, otevři okna.“

Překlenul místnost, vytáhl hůlku a seslal na dívku diagnostická kouzla. Přečetl si informace, které se objevily, a sám pro sebe si kývnul. Možná nebyl léčitel, ale po všech těch letech, co zaskakoval u Poppy nebo na naléhání Temného pána, že je dostatečně kvalifikovaný, léčil jeho smrtijedské následovníky, už věděl dost.

„Co to děláte? Neotvírejte ta okna!“

Přesunul své zamračení na postarší dámu. „Dělá jen to, co jsem mu nařídil, madam...“

„Paní Garretová.“ Zabodla se do Harryho pohledem. „Venku je na ni příliš chladno.“

„Madam, pach této místnosti jí ublíží víc než mírný mráz ve venkovním vzduchu. A také potřebuje koupel.“ Spokojeně sledoval, jak se její oči nevěřičně rozšířily.

Severus vyčaroval vanu a zástěnu z prázdné lahvičky od lektvaru a umístil je doprostřed té zašlé místnosti. Slyšel, jak Harry naplňuje vanu vodou, když mával hůlkou, aby z pacientky sejmul příkrývky. Kvůli zápachu, který ho zasáhl, zauvažoval, kdy se asi naposledy koupala.

Prohlédl si mladou dívku kritickým okem, než ji odlevitoval k vaně. „Paní Garretová, pokud byste jí ve vaně mohla pomoci.“

„Měla by být v posteli. Já ne...“

„Dobře,“ přerušil ji Severus. „Harry, chopíš se povlečení postele? Umyji tu mladou dámu sám.“

Právě když mířil k zástěně, přirýtila se paní Garretová z druhé strany.

„To tedy ne. Já to udělám. Čisté povlečení je ve skříni přes chodbu.“

Jeden koutek Severusových úst se stočil vzhůru, když Harry zamířil pro prádlo. Zatímco Harry převlékal povlečení, on vyndával lektvary.

„Donalde! Pojď sem a najdi Annetře čistou košili.“

Severus pozvedl obočí, jakmile se hlas paní Garretové rozezněl domem. Setkal se s Harryho pobavenýma očima, když Ferguson přispěchal dveřmi, rozhlédl se a zblednul, jakmile si všiml Severuse a když zjistil, že se po něm chce noční košile.

Severus seslal na prostor kolem postele a stolku s lektvary rychlé čistící kouzlo a počkal, až mu dá paní Garretová vědět, že skončila.

„Teď ji můžete vzít zpátky do postele.“

Severus Annetru opatrně odlevitoval a uložil ji zpět na čisté, svěže vonící lůžko. *Harry odvedl s těmi osvěžujícími kouzly skvělou práci.* Opřel ji o polštáře a přimhouřil na ni oči. „Slečno Annetro, vzbudte se.“

„Humf. Jako by tohle mohlo fungovat. Pokud ano, pak by se vzbudila už u svatého Munga.“ Paní Garretová zkřížila ruce na prsou a probodla je pohledem. Její tvář ovšem povadla, když se Annetřina víčka zachvěla.

Harry potlačil zachechtání nad jejím výrazem. On věděl, že bylo dívčino probuzení způsobeno koupelí a čerstvým vzduchem, ne na Severusův příkaz, ale bylo zřejmé, že paní Garretová ne. Alespoň si myslel, že to bylo důvodem.

„Harry.“

Severusův hlas zarazil jeho pobavení. Lehce se otočil a tázavě zvedl obočí. Jakmile temné oči pohlédly na Annetru a pak zpět na něj. Harry věděl, že druhý muž potřebuje jeho pomoc.

Severus se zahleděl do úplně světlých, nebesky modrých očí. „Dobré ráno, slečno Annetro. Měla byste si vzít pár lektvarů. Tu fialovou lahvičku, Harry, pak mi pomoz ji podržet.“

Harry mu podal vyživovací lektvar, než dívku podepřel.

„Z tohoto vypijte polovinu.“ Severus jí přitiskl fiólu ke rtům a díval se, jak polovinu vypila. Pak lahvička zazátkoval, položil na stůl a zvedl zelenou a hnědou fiólu.

„Teď musíte vypít tento celý lektvar.“ Přiložil jí ke rtům neutralizér jedu a ujistil se, že jej vypila do poslední kapky, třebaže se v polovině snažila přestat.

„Dobře, teď tři kapky tohoto.“ Štědře odměřil kapky hnědého lektvaru. „Teď, když jsme skončili, vás paní Garretová vezme na toaletu.“

Zmiňovaná žena střelila pohledem po Harrym. „Vy, mistře Pope, mi ji tam odleвитujete.“

Harry vytáhl hůlku a udělal, o co byl požádán.

Jakmile se dívka ocitla zpět v pohodlí postele, znovu usnula.

Severus pokynul k lahvičkám. „Toto jsou její lektvary. Na noc si musí vzít polovinu fialové lahvičky a druhou polovinu ráno. Zelenou fiólu jí dávejte ve stejné časy po další čtyři dny. Ta hnědá se užívá spolu s fialovou. Pamatujte, z té hnědé jen po třech kapkách. A každý den ať se vykoupe. Buďte připraveni na zvracení a průjem.“

Ferguson přelétl pohledem ze Severuse na Harryho. „Co s ní je? Bude jí líp?“

Severus se na něj zamračil. „Samozřejmě, že jí bude lépe. Prostě jen přišla do kontaktu s něčím, s čím neměla.“

„Ale tak proč si toho u Munga nevšimli, pokud je to něco tak jednoduchého?“ Pohled paní Garretové se usadil na Annetře.

„Prostě proto, že je těžké to najít, pokud nevíte, co máte hledat. Symptomy napodobují příliš mnoho jiných typů nemocí, zejména v raných stádiích. Ale vzhledem k tomu, že znám místní květenu, vím také, že takové symptomy může způsobit jen jedna věc. Pochybuji, že léčitel ze svatého Munga, bez ohledu na to, jak je schopný, ví o všech bylinách, které v této oblasti rostou.“

„A vy ano?“

„Nějaký čas jsem je studoval, paní Garretová.“ Severusův tón by dokázal ve vteřině zmrazit vodu.

Paní Garretová přikývla. „Co jsme vám dlužni?“

Severus si prstem poklepal na stehno. „To je na Harrym.“

Harry vzal do ruky prošivanou přikrývku, kterou předtím sejmul z postele. „Děláte prošivané deky?“ Když přikývla, pokračoval. „Pak bych chtěl přikrývku na postel s tímto vzorem,“ zvedl lem deky s motivem *cesty kolem světa*, „v bradavických barvách.“

„Bradavických?“ zamračila se paní Garretová. „Té kouzelnické školy ve Skotsku?“

„Ano. V červené, zelené, modré a žluté,“ odpověděl Harry.

„Chvíli to zabere, ale můžu to mít hotové příští měsíc.“

„Pak příští měsíc. A teď už můžeme jít.“ Viděl, jak Severus prošel dveřmi, než kývl na rozloučenou a následoval ho.

Zamířili zpět k domu a Harry je navedl mimo cestu do lesa. Jakmile je stromy skryly z dohledu, Harryho ruka vklouzla do Severusovy.

„Proč jsi chtěl prošivanou přikrývku v bradavických barvách?“ Severus propletl své prsty s Harryho.

Harry se usmál a přistoupil k muži blíž, dokud se jejich ramena nedotýkala. „Myslel jsem, že by to byl pěkný dárek pro Minervu k Vánocům. Od té doby, co je z ředitelského místa v důchodu, jí ty barvy chybí. Nevšiml sis, že si do výzdoby svých pokojů všechny čtyři přidala?“

Severus se usmál a přikývl. Byl rád, že nebyl stejně postižen. Třeba to bylo tím, že byl ředitelem pouhý rok. Minerva se na to místo vrátila poté, co Harry dostudoval. „A co Molly? Arthurovi by se to mohlo líbit. Pořád si stěžuje, že skrz zdi prosakuje chlad.“

Molly a Arthur se odmítali odstěhovat z Doupěte, i když byl zbytek rodiny z domu. Takže se pak každý, včetně Harryho a Severuse, ujišťoval, že se tam někdo čas od času zastaví, aby se tak nepotulovali po tom velkém domě jen sami dva. Severus a Harry měli to štěstí, že neměli žádný pevný rozvrh, protože ani jeden z nich už nevedl obchod.

Harry se kousl do rtu a pomyslel na průšvih, do kterého se málem dostal. „Pokud se paní Garretová osvědčí u Minerviny přikrývky, pak u ní objednám i jednu pro mamku Weasleovou.“

„A jaké jsou plány na zbytek dne?“ Severus prohledával zem kolem sebe, dívaje se po přísadách.

„Jsme očekáváni na Violetině a Marcusově narozeninové oslavě. Mamka Weasleyová chce, abychom dorazili chvilku před obědem.“ Harry Severuse odtáhl od lesního šťovíku.

„A máme pro ně dárek?“ Severus se nechal Harrym odvést, ale v duchu si poznamenal, kam se má zítra vrátit.

„Jsou v mé dílně.“

„Měli by si své hůlky vybrat sami, Harry.“ Severus se zamračil, když spatřil, že Harryho tvář přetálo překvapení.

„Samozřejmě, že ano. Rose vezme dvojčata do obchodu koncem týdne. Babička Hermiona a děda Ron s nimi půjdou také, aby se celé události zúčastnili. No, došlo mi, že když půjdou Violet a Marcus letos do Bradavic, měli by mít možnost, jak mezi sebou komunikovat. Ty i já přece víme, že jsou ti dva nerozluční.“

„Moudrý klobouk to ukončí.“ Severus se lehce zamračil. Osobnosti obou dvojčat byly tak rozdílné jako noc a den. „Co jsi objevil?“

„Zrcadla. Malá, kompaktní. A ještě jsem na ně, čistě pro případ, seslal nerozbitelné kouzlo.“ Harry totiž věděl, že Marcus by byl jistě ten, kdo by zrcadlem omylem do něčeho vrazil.

Severus přikývl a zastavil se vně lesa, přímo na dohled jejich domu. Na chvíli zůstal potichu, a pak se otočil na Harryho a usmál se. „Děkuji ti.“

Harry zamrkal. „Za co? O Violetiny a Marcusovy narozeninové dárky se vždycky starám já.“

Severus zavrtěl hlavou. „Za to, že jsi mi dal domov, že ses pro mě vrátil, za... za nás dva.“

Harry cítil, že se jeho rtů dotkl pozvolný, něžný úsměv. Roky uplynuly tak rychle... „Pomohl jsi. Vyjednával jsi lépe než já. Pomohl jsi mi spatřit, že mohu změnit své sny a žít s nimi. Tlačil jsi mě, abych udělal lepší volbu, třebaže jsi o tom zase tolik nevěděl. Ty jsi byl ten, kdo mě přijal.“ Prozkoumával teplo, které na něj hledělo skrz Severusovy oči. „Rádo se stalo a já ti děkuji rovněž.“

Severus si Harryho přitáhl k sobě a otřel se o jeho rty v něžném polibku. „Bylo mi potěšením.“ Pak pohlédl na jejich domov a zpět na Harryho. „Našli jsme tu jednu dlouhodobě přetrvávající mizivou šanci.“

Oba dva v tu chvíli pomysleli na dohodu, kterou učinili se Smrtákem. A třebaže ho ani jeden z nich nechtěl vidět, stalo se u nich tradicí dávat tomu strážci Mizivé šance s kapucí každý rok vánoční dárek. Poté, co tam Smrtákovi nechali na své druhé Vánoce *Pletení pro začátečníky – jak tvořivě vyplnit příliš volného času*, začali mu trvale dávat věci související s kosou. Přicházeli se stále kreativnějšími nápady a nehledě na to, jak moc ty prázdné důlky žhnuly hněvem, Smrták se každý rok objevil pro svůj dárek včas. Od třetího roku jim pak dával něco pleteného.

„To proto, že na světě existují dva tvrdohlaví kouzelníci, kteří mají dost síly, aby ji nenechali se rozplynout. Smrťák by měl dávat větší pozor na ty, se kterými uzavírá dohody,“ zasmál se Harry a vrátil mu polibek.

V jeho očích byl stále ještě obsažen smích, když se odtahoval. „Musíme si pospíšet, jinak se z nás mamka Weasleyová zblázní.“

Když vešli do domu, našli tam, přehozené přes opěradlo kanape, dva upletené svetry. Oba byly tmavě šedé se sněhovou koulí na přední straně.

Severus na ně zíral, zatímco Harry prozkoumával pokoj. Existovaly jen dvě bytosti, které by jim tady mohly nechat odpovídající svetry a jen jedna z nich by je bez vzkazu odložila na pohovce.

Harry jeden zvedl a prohlédl si steh. „Je to Smrťákova práce.“ Podal Severusovi ten o trochu větší. „Mám za to, že asi nejsme jediní, kdo dnes lpí na minulosti.“

Severus zvedl svetr a usmál se. Smrťák vytvořil tu sněhovou kouli, aby vypadala, jako by měla právě roztát. „Dělá narážky.“ Ukázal na lesklou část sněhové koule.

„Víš, že musí prostě jen počkat. Ale nijak brzy se za ním nechystáme.“ Harry si sundal svetr, který měl na sobě a oblékl si Smrťákův dárek, než se tváří otočil na Severuse.

„To je pořád stejně zřejmé.“ Severus pohlédl na svetr ve svých rukách, než se do něj převlékl také.

Harryho oči se rozšířily. „Mamka Weasleyová bude vážně zvědavá, kde jsme k nim přišli.“

Severus se ušklíbl při myšlence na Mollyinu rozmrzelost, až jí nebudou chtít říct, odkud ty svetry pocházejí. „Pojďme se tedy převléct a pak tam zamíříme. Nechceme přeci čelit Mollyině hněvu, že? Už tak ji dost pozlobíme.“

Jejich oči se setkaly v souhlasu. Hněv Molly Weasleyové byl prostě ještě děsivější než čelit Smrti.

Pozn. překladatelky: *Sněhová koule* = *snowball*. Je to vlastně takový odkaz, který prolíná celou touto povídkou. Anglická fráze *Snowball's Chance In Hell* znamená něco jako šance, jako *sněhová koule v pekle* – a tedy *mizivá šance*. Vhodnější výraz jsem prostě nenašla.

KONEC základní povídky

From Death's Point of View: A Snowball's Chance Epilogue

Ze Smrtákova pohledu na věc: Epilog Mizivé šance

<http://www.fanfiction.net/s/9379603/1/From-Death-s-Point-of-View-A-Snowball-s-Chance-Epilogue>

Autorka: **YenGirl**; překladatelka: **Patoložka**; beta-read: **Claire** a **Lady Corten**

Romance, slash

Rozsah: 1500 tis. slov; souhlas s překladem

Shrnutí: Už jsme četli o tom, jakou Harry a Severus učinili dohodu, a o dárcích, které Smrtákovi darovali. Tento příběh vypovídá o stejných událostech, jen z druhé strany.

ooOoo

Ten prázdný pokoj byl velmi temný a chladný.

Jakmile se dveře otevřely, plameny v krbovém roštu se automaticky probudily k životu. Místnost naplnilo mihotavé světlo a ukázalo přehlídku naleštěného dřeva a kovu na protější stěně.

Postava s kápí vstoupila do pokoje, kostěné prsty obtočené kolem dlouhého držadla kosy. Zavřela dveře a klouzavě se přesunula ke zmiňované stěně, zkoumajíc její obsah – působivou sbírku kos, zavěšených na háčích, podepřených držáky nebo položených napříč na poličkách. Byly tam kosy s dlouhými držadly, s krátkými držadly nebo bez nich, ale visící na lanech. Byly tam kosy s jednou nebo zdvojenou čepelí, s ostřím rovným nebo zakřiveným, vyrobené z oceli, nerezové oceli či mědi.

Čepele, které se hodily pro každou příležitost... nástroje jeho řemesla.

Osoba v kápí umístila nyní již nepotřebnou zbraň na své místo na stěně – oběť nehody byla houževnatá, jak by se tak řeklo, musel kvůli ní do nemocnice už třikrát – a otočila se. Přelétl zbytek místnosti a pobaveně zakroutil hlavou.

Po celé roky bylo v jeho komnatě umístěno jen opotřebované křeslo a vratký stůl, oba předměty stojící blízko ohniště. A pak už tam měl jen ten nástroj, na svém místě, přesně dvaadvacet centimetrů za dveřmi; jednoduše k vyzvednutí na cestě ven, jednoduše k odložení, když se po vykonaném činu vracel. Pulíroval rez a ostřil čepel, když mu její tupost bránila v práci, a nahrazoval držadlo, když se pod jeho kostěným sevřením rozpadlo.

Nikdy by ho nenapadlo dělat to jinak, dokud nepotkal dva velmi tvrdohlavé, velmi odhodlané kouzelníky a nezjistil, že s nimi uzavřel tu nejneobvyklejší dohodu ze všech. Nebyl si moc jistý, proč se vlastně staral. Možná byl to ráno prostě v nějaké benevolentní náladě, protože získal pěknou sumičku duší – těch zlých i těch dobrých – z bitvy, která se odehrála na tamní škole v ranních hodinách toho dne.

Ať to bylo jakkoliv, byl si jistý, že to pro ty dva bude sporný případ. Nikdo Smrti ještě neunikl, dokonce ani ten podvodník se svými velkolepými plány a viteály. Proč taky, když nebral do úvahy ani všechny ty roky mezitím, než se k němu na konci připojil i nejmladší z Peverellových bratří.

Ale když pak začal dostávat ty dárky...

První rok to byla velká lahev leštidla na kov se jmenovkou: *Leštadlo na kosy*, což ho donutilo zuřivě zaskřípat zuby. Odkopl ji do rohu svého pokoje a utrpěl kvůli tomu vlasovou zlomeninu palce, jelikož jeho nohy postrádaly svaly, tuk, kůži a samozřejmě jakoukoliv obuv.

Druhý rok to byla kniha, která... zatraceně, dokonce i teď po všech těch desetiletích nedokázal vyslovit jméno té publikace nahlas, dokonce ani v soukromí svého vlastního bydliště. Když dárek rozbálil, už byl za hranicí zuřivosti. Degradoval tu knihu na kupičku prachu pouhým pohledem.

I přes namáhavé pracovní vytížení v týdnu před Vánoci, díky každoročnímu záchvatu opilství, popleteného rozumu a obecně lehkomyšlné lhostejnosti ohledně životů na celém světě, se na druhý den nového roku vždycky našel sedět ve svém křesle, aniž by měl jedinou věc na práci.

Pátého dne byla jeho posledním přírůstkem spokojená duše prababičky, která pokojně odešla, obklopená třemi generacemi statečně se usmívajících potomků. Pomohl si k jejím pletacím jehlám a košíku, plnému rozmanitých druhů vln a příze a pak, se zamračením a trochou úzkosti, otočil první stránku znovu seskupené knihy o pletení.

Jeho první tři zašmodrchané pokusy skončily v krbu, dokud ho zápach spálené vlny nevyhnal z domu a nedonutil ho pořídit si od dalšího zákazníka náležitý odpadkový koš. Jeho šestý pokus, po tolik potřebné meditaci a sérii uklidňujících dechových cvičení, byl jednoduchý opasek z černé vlny, upletený základním hladkým stehem. Bylo to dokonalé pro jeho oděv na chladné a větrné dny, když byla jeho cudnost v nebezpečí odhalení. Ze vzácného rozmaru fantazie ještě dokonce přidal na konce pásku malinké cinkající zvonečky, ale poté, co se další klient udusil smíchem k smrti, než ho postihla konečná mrtvice, zvonečky zase odstranil.

Když přišel čas Vánoc, už měl ve své komnatě vystaveno několik drobností a dvě pletená šedobílá prostírání, která vzal jako dárek na návštěvu do Mizivé šance. Přísahal si, že je spálí, pokud na oplátku dostane další knihu o rukodělných pracích – co ti dva kouzelníci očekávali, že pak udělá? Bude jim péct jablkové nebo sýrové koláče? – ale k jeho překvapení to byl stojan. Masivní a pěkně provedený stojan z leštěného dřeva, který se skvěle hodil do prostoru v zádveří. Byl dost vysoký, aby na něj mohl umístit svou kosu nebo ji o něj opřít, ale ne tak vysoký, aby byla kosa obtížně dosažitelná.

Ten vyšší kouzelník měl dobré oko, to musel Smrták uznat, a samozřejmě to byl ten mladší, který stojan vyřezal.

O tři měsíce později zašel do malé vesničky poblíž Mizivé šance, aby si tam vyzvedl dva klienty podle rozpisu, a třebaže už nechal pronásledování lektvaristy po svatém Mungovi, přilepený na jeho ramenu a dýchající mu mrazivý vzduch na krk – stejně si nebyl jistý, jak moc ho to deptalo díky jeho dlouhým vlasům a upnutému límečku – povolil uzdu své zvědavosti a nakoukl do jejich domova. Prostírání bylo v kuchyni, jedno pod stojanem s hrnečky a druhé pod konvicí na čaj.

Zajímavé.

Na Vánoce toho roku jim tam nechal větší úplety na opěradla jejich dvou pohodlných křesel u krbu a odnesl si dvojité balení leštidla na kosu. Což bylo dobře, protože ta první lahev mu už docházela a právě si pořídil kosu s dvojitým ostřím – docela nóbl záležitost, která způsobovala vyděšený jekot a pořádný nepořádek, dokud se nedostal na kloub tomu správnému 'švihnout a mávnout' pohybu, který byl očividně potřeba.

A poté začala vznikat jeho sbírka dřevěných držáků a poliček, doplněná dalšími poličkami pro uložení leštících hadříků, kruhovými žlábků na lahve leštidla a přidržujícím kouzlem, které jeho kutilství završovalo.

Roky plynuly dál.

Ta jedna stěna byla teď plná a on začal přemýšlet, že začne na stěně sousední. Jeho jediné křeslo bylo nyní vypolstrované, byla to černá, kožená záležitost s opěradlem, které se dalo sklopit, měla vycpané opěrky na ruce a odpočívadlo na nohy. Stolek vedle byl zhruba prostřední velikosti, vyvedený z leštěného vlašského ořechu. Byl na něm postaven objemný koš s čistě spletenou vlnou v černé, tmavě šedé, světle šedé a bílé barvě. Vedle košíku stála krabice – rovněž ze stejného dřeva – která obsahovala jeho ceněnou sbírku jedenadvaceti párů pletacích jehlic, všech pořízených během všech těch let, a jeden háčkový háček.

Ten poslední byl dokonalý na prošívání deky, které měl v plánu do svého dalšího projektu, až dokončí černobílý vlněný župan, ve kterém byl teď už v polovině. Byl rozhodnutý pro něj ještě vyrobít černobílý kostkovaný řemínek a přidat zvonečky, u nichž se mu docela líbil jejich zvonivý zvuk.

Pokrývka na postel bude hotová včas jako letošní vánoční dárek. Uplete ji v obvyklých barvách, jak jinak – nic křiklavého, nebo snad v necudně světlých 'bradavických barvách', děkuji pěkně. Jen by ho z toho rozbolela hlava.

Předpokládal, že se ti dva kouzelníci společně tu a tam pochechtávají nad tím, jak neoblomní byli, že nebudou sdílet místnost nebo lože, když byla před těmi všemi lety jejich dohoda uzavřena. Když se na ně ale podíval teď, jak celé ty roky souloží jako králíci... a stále šťastní, pokud se nemýlil. Zavrtěl hlavou nad tou myšlenkou, protože neměl oči, které by protočil.

Usadil se do křesla a přitáhl si košík blíž. Byli odhodlaní nechat ho čekat a on byl stejně tak odhodlaný dokázat jim, že v jednom kuse nechradne smutkem a

sklíčeností. Ne, měl lepší věci, které mohl dělat ve svém volném čase, a bylo lepší jim připomínat svou existenci, díky všem těm pleteným darům, které nyní zdobily jejich domov.

Ano. Jejich domov.

Rytmické ťukání jehlic se zastavilo a hlava s kápí se otočila k praskajícímu ohni. Budou mu ty každoroční dárky scházet, až nakonec jednou tyto dvě duše získá? Koneckonců, nikdo jiný na něj nikdy nepomyslel...

Následoval tichý povzdech. Pak ale pokrčil kostnatými rameny a jehlice začaly znovu ťukat.

Mýlili se. I přes ten motiv tající sněhové koule na svetrech, které jim dal loni, na ně Smrták ve skutečnosti vůbec nespěchal.

Dobré věci totiž přicházejí jen k těm, kteří si na ně počkají.

A Tradition Worth Keeping - Another Snowball Epilogue

Tradice hodná zachování – další epilog Mizivé šance

<http://www.fanfiction.net/s/9793876/1/A-Tradition-Worth-Keeping-another-Snowball-Epilogue>

Autorka: **Sheankelor**; její beta: **YenGirl**

Překladatelka: **Patoložka**; beta-read: **Claire** a **Lady Corten**

Romance, slash

Rozsah: 6700 tis. slov; souhlas s překladem

Shrnutí: Některé tradice jsou tvořené kulturou, jiné náboženstvím a některé lidmi. Některé můžete lehce opustit, ale ty jiné stojí za to si ponechat.

ooOoo

Smrták se zastavil přímo před mlžnou bránou a pohlédl na oba čaroděje, které doprovázel.

Usmívali se na sebe, byli šťastní, že tu jsou, alespoň pokud mohl říct. Oba ho uvítali se stejným úsměvem, když před hodinou vešel do jejich domu. Právě domyli nádobí od snídaně a ten menší mu nabídl čaj, ale ten starší pak lehce zavrtěl hlavou a řekl mu, že to už nebude možné.

Když jej pak požádali, aby je ještě nechal posedět v jejich křeslech a podržet si nejoblíbenější knížky jako jejich poslední pozemský čin, Smrták jim to bez jakéhokoliv zaváhání schválil. Měl za to, že byli na tuto možnost už nějakou dobu připraveni, a tak dali všechno včas do pořádku, aby ušetřili své přeživší milované od břemena zármutku. Dům a pozemky připadnou Violetině nejstaršímu synovi, protože se stal mistrem lektvarů a už teď se o zahrady staral.

Trvalo jim dlouho dostat se sem, k té mlžné bráně vedoucí do života po životě, který si oba zasloužili, protože jim ještě předtím dovolil se naposledy projít jejich domovem a zahradou. Nikdy by nepřiznal, že se zaobírá sentimentálním přáním, aby mohl ještě jednou spatřit jejich domov vyzdobený jeho výtvy.

ooOoo

Během cesty se Severus začal vyptávat a Smrták mu odpověděl na každou z otázek. „Objevíte se v tom věku, ve kterém toužíte být, ve věku, ve kterém se podvědomě vidíte.“

Severus se poté pokusil na sebe podívat v zrcadle v ložnici, ale vzdal to, když nenašel žádný obraz. Otočil se tváří k Harrymu. „Vypadáš, jako když ti bylo třicet.“ Projel rukou – všímáje si, že na ní vrásky a vystouplé žíly zmizely – skrz vzpurnou kštici ryze černých vlasů, než prsty zmapoval tvář zbavenou vrásek. Oba se cítili tak hmotní jako ve skutečném životě, ale jejich vlasy byly znovu pružné, jejich kůže poddajná. Jediné linky, které na milované tváři zbyly, byly ty od smíchu, a přesto si Harryho zelené oči stále udržely všechny vzpomínky na sto let, které spolu prožili.

Harry se přimkl do toho něžného doteku, než svou ruku přitiskl na hřbet Severusovy a, zkoumajе jeho tvář, zaznamenal uhlově černé vlasy a temné oči. „Ty vypadáš na čtyřicet, stejně jako u tvého duševního já.“ Pevně Severusovu ruku přidržel, zatímco se obrátil na Smrtáka. „Co to pro nás znamená, že jsme se zjevili v těchto letech? Víм, že jsi řekl, že to je podoba, kterou jsme si podvědomě zvolili, ale musí to mít i další jiné následky.“

Smrták přikývl a předtím než odpověděl, ovinul své kostěné prsty kolem násady kosa. „Budete ovlivněni vašimi pocity a zvyky z tohoto věku. Budete si pamatovat všechno ze svého dalšího života, ale část, která kontroluje vaše chování, pochází z věku, který jste si zvolili, protože tak jste si přáli zůstat. Ostatní vzpomínky zapadnou do mlhy. Budete si je pamatovat, ale už nebudou důležité.“

To byl důvod, proč se o ně tak úplně neobával. Oba si zvolili věk, kdy spolu byli spokojeni. Už utvořili pevný pár a věděli, že budou tu sílu potřebovat, až dosáhnout svého dalšího velkého dobrodružství.

Severus se zahleděl do hlubin Harryho očí a vzpomněl si na to, jací v tomto příslušném věku bývali. Věděl, proč si jej zvolil; byl spokojený, měl každého, kdo pro něj něco znamenal, Harry je přijal jako pár a jejich život zabředl do poklidného schématu. Ne do vyjetých kolejí. Ne do nudného přál-bych-si-abychom-mohli-dělat-něco-jiného schématu, ale toho, který byl normální, předvídatelný. Takového, který ho učinil spokojeným a šťastným.

Volnou rukou pročísl Harryho vlasy. Usmál se, když se jeho prsty setkaly s hustým objemem. Dlaní spočinul na křivce jeho krku a přitáhl si mladšího muže k sobě. Zelené oči zahořely vroucností a ty jemné rty se pootevřely. Severus přijal jeho pozvání a políbil ho.

Harry si vychutnával polibek, zatímco cítil na své páteři štiplavé brnění vzrušení, věda, že to byl jen začátek věcí příštích. Oba byli znovu mladí, zpátky ve věku, kdy milování bylo pravidelnou a očekávanou událostí, ne jen povídáním o něžné vzpomínce. Když Severus zvedl hlavu, Harry se zahleděl do černých očí, které už nebyly vybledlé věkem. Spatřil v nich rozvíjející se vítající jiskěrku touhy, ale tato touha byla zjemněná vzpomínkami, porozuměním a láskou, kterých dosáhli společnou cestou životem.

Harry chápal, proč mu bylo znovu třicet – bylo to období, kdy byl jeho obchod konečně zavedeným a stabilním podnikem a on a Severus se právě stali kmotry Hermioniny a Ronovy dcery; a on byl se Severusem zcela šťastný. Bylo to první období, když se cítil naprosto obyčejně – prostě jako Harry Pope.

Harry pustil Severusovu ruku a pevně svého partnera objal, zanořuje svou tvář do hřejivé hrudi. Byl šťastný, že vypadal a cítil se jako pětatřicátník, ale ve stejnou chvíli nechtěl ztratit vzpomínky, které získal v době, která po tomto věku následovala. Oceňoval skutečnost, že vypadal mladší, lépe se mu pohybovalo a cítil se silnější, ale stále chtěl být sám sebou, tím, kdo šel se Severusem včerejší noc spát a dnes ráno se po jeho boku probouzel.

Zdržel se povzdechu a smířil se s tím, že se bude muset těchto vzpomínek prostě držet a utvořit je součástí svého mladšího já. Už zvládl daleko těžší věci. Zvedl hlavu a usmál se nad tázavým pohledem v Severusově tváři. Bylo zřejmé, že ho muž dokáže přecítit tak snadno jako vždy. „Nechci zapomenout na všechnen ten čas, který jsem s tebou strávil. Měl jsem tě jen něco přes deset let, když mi bylo třicet.“

Severus si jej přitáhl blíž a vtiskl mu na vršek hlavy polibek. „Nezapomeneme.“

Smrták je chvíli pozoroval a věřil tomu, že má Severus pravdu. Nikdy nebyli těmi, kteří by dovolili vzpomínkám odehrávajícím se po jejich zvoleném věku vyblednout do sotva uchopitelné mlhy. Možná, že mu odhalení těchto dvou duší až na jejich solidní jádro... pomůže.

„Musíme už začít, pokud si ještě přejete vidět zbytek vašeho domu předtím, než odejdeme.“ Měl pro vyzvednutí těchto dvou extra vyhrazený čas, ale oni to protahovali.

Harry vtiskl na Severusovy rty další polibek, aby ho ujistil, že dodrží svůj slib, a pak ustoupil, pevně svíraje ruku svého milence ve své. „Tak se do toho dáme. Smrták má nabitý program, který musí být dodržen.“

Severus kývl na souhlas, a pak všichni pokračovali s konečnou obhlídkou jejich domova.

ooOoo

Smrták jim pokynul k bráně. „Teď už je to na vás.“

Sledoval, jak se podívali na sebe a pak na bránu. Věděl, že jakmile jí projdou, bude jejich obchod, jejich dohoda završená. Jedna drobná část jeho mysli očekávala, že se jejich cesta rozdělí, až projdou bránou. Dohoda, která mezi nimi byla uzavřená, neumožňovala Harrymu nebo Severusovi za celá desetiletí okamžik samoty. A lidé, kteří na ně čekali a kteří neměli ani tušení o nějaké úmluvě a jejích důsledcích, je budou chtít rozdělit. Někteří záměrně, jiní prostě proto, že budou s jedním z nich chtít trávit čas.

Ale z větší části Smrták věřil, že budou pokračovat tam, kam směřovali v posledních desetiletích. Zjistil, že doufá, že jejich vztah ustojí, co je čekalo. Nejhorší na tom ale bylo, že to nikdy nikdo nevěděl dopředu. *To proto jsem se nikdy žádné duši, kterou jsem přivedl, nevěnoval.*

Neřekl ale nic, když Severus otevřel bránu a prošel skrz s Harrym. Ten druhý mu zamával, zatímco první prostě kývl, ale Smrták stále cítil bodnutí bolesti, že se mu ani jeden z nich nepokusil dát sbohem.

ooOoo

Harry a Severus byli rádi, že je Smrták odvedl ráno dvacátého pátého října namísto o šest dní později, na Svátek všech svatých. Poslední věcí, kterou by

chtěli, bylo, aby se snad někdo vytasil s paralelou Harryho rodičů, jakkoliv nepravděpodobně by se to jevilo.

Harry měl za to, že byl Smrták dotčený jejich odchodem, když je tam nechával před mlžnou branou. Ale protože si on i Severus byli jistí, že Smrtáka později vypátrají, jen mu prostě mávl na rozloučenou a prošel se Severusem po boku skrz, dumaje, koho to asi potká nejprve.

„Harry!“ Lily a James Potterovi spěchali k nim, jen aby se zarazili, když jejich oči spočinuly na osobě, která byla vedle jejich syna.

„Snape!“ zavrčel Sirius, čímž způsobil, že se na něj James a Lily otočili, než pohlédli zpět na svého syna.

„Harry, Severusi.“ Remus kývl na oba, ačkoliv bylo očividné, že nesouhlasil s tím, jak tam tak stáli ruku v ruce.

Harry zíral na uvítací výbor, pobavený tím, že všichni vypadali daleko mladší než on, asi na sedmnáct, maximálně osmnáct. Čekal, že jim bude minimálně kolem dvaceti. Nevěděl co říct, a tak přenesl svůj pohled na pohledný pár, který čekal přímo za těmi čtyřmi. Dokázal odhadnout, že byli spřízněni se Severusem, už podle těch temných očí a typicky štíhlé figury. Oba vypadali na necelých třicet. Pohlédl zpět na šokované obličejy svých rodičů. *Tak mladí! Jako by stále ještě byli v Bradavicích... Já na to ani nepomyslel.*

Severus nejprve neodpověděl na jméno, které po něm Sirius vyštěkl – už to bylo přes půl století, co ho nosil. Díval se na dva lidi stojící za Lily a Poberty. Tobias a Eileen Snapeovi. Jeho rodiče. Vypadali ve svém vystupování poměrně mladí, takže věděl, že znovu zažívali dřívější, šťastnější roky svého manželství. Ucítit, jak se v jeho srdci rozvinulo teplo, když si uvědomil, že už byl v jejich životech, ve věku, který si zvolili, přítomen.

Přinutil se odvrátit pohled a pohlédl na Harryho uvítací výbor. Jeho oči se překvapeně rozšířily. Prsty sevřel kolem Harryho ruky, když mu myslí proběhlo Smrtákovy vysvětlení o zvoleném věku. Dokázal říct, z třesoucích se prstů ve své ruce, že si Harry všiml Jamesova a Lilyina mladistvého vzhledu a právě došel k závěru, že chtěli zapomenout na to, že jsou jeho rodiči, že si chtěli pamatovat jen čas ještě předtím, než měli syna.

Severus pohlédl zpět na své rodiče, kteří trpělivě vyčkávali, až ti frackoví teenageři skončí se svým vítáním; dokázal dokonce vycítit všechna ta káravá slova jen z toho, jak jeho otec držel svá ramena a ve výrazu matčiny tváře. Rozhodl se, že se s Poberty vyrovná později – věděl, že po něm půjdou, ostatně jako vždycky v tomto věku – a odtáhl Harryho, aby se setkal se Snapeovými.

„Severusi?“ Harryho hlas se chvěl stejně jako jeho stisk.

„Já už se s tvými rodiči setkal, takže nastal čas, abys ty poznal ty mé.“ Severus se téměř usmál, když Harry zrychlil svou chůzi, aby mohl jít vedle něj. Jejich

ramena se dotýkala, jako vždy, když kráčeli bok po boku, a pomáhala mu, aby se uklidnil. Doufal, že to Harrymu pomůže rovněž.

Tobias sledoval, jak k nim míří Severus a nějaký neznámý muž. Naplnila ho tichá úleva. Bez ohledu na to, v jakém věku se tady objevil, se děsil toho, co všechno udělal, když tyto šťastné roky pominuly. Nemyslel si, že je hoden odpuštění, zejména když si oba, Eileen i Severus, jistě zvolí odlišné stáří. Potuloval se v blízkosti lesa, který obklopoval zdejší život po životě, do kterého přišel, a částečně byl přesvědčen, že by do něj měl vstoupit, ztratit se tam a být zapomenut. Měl pocit, že si to zaslouží. Pak jej ale našla Eileen, přišla k němu s úlevným úsměvem, který naplnil její rysy, její dlouhé, tmavé vlasy jí spadaly na záda. Její temné oči zářily radostí, kterou si pamatoval, jako by tomu bylo včera, když právě netíhnul k těm bolestným vzpomínkám. Její odpuštění bylo jako uklidňující balzám, který vyléčil jeho srdce a mysl, a tak, aniž by na okamžik zaváhal, opustil okraj lesa a následoval ji.

A nyní ten druhý člověk, který mu mohl poskytnout zbylé odpuštění, o které žadonil, takové, které potřeboval, než zabředne do zdejšího příjemného života a zapomene na cestu dřívějšího života, mířil směrem k němu. Tobias Snape tentokrát nehodlal udělat další chybu. Přesunul se k Severusovi a tomu druhému muži, Eileen mu byla po boku. „Severusi, jsem rád, že ti trvalo tak dlouho, než ses sem dostal.“

Severus spatřil, že na Harryho tvář vklouzl úsměv, a nechal jedním ladně zkrášlit i svoji tvář. „To kvůli Harrymu tady. Ujistil se, že bude lidstvo sužováno mou přítomností déle, než jsme oni nebo já očekávali.“

Harry se na něj otočil a potěšeně se uchechtnul. „Nejsem si jistý, zda by to nazývali soužením. Spousta lidí byla ráda, že jsi byl stále poblíž a vyvíjel léky, které potřebovali. Violet, Marcusovi a ostatní drobotině také dělalo docela radost, že se jim dostalo špetky pokročilého lektvarového výcviku, než odešli do školy. A to ani nezmiňuji, že se stali imunní vůči upřeným pohledům a mračení ze strany jejich učitelů. V tom tě prostě nikdo nepřetrumfne.“

„Ano a kvůli té poslední části budou tito učitelé muset trpět.“

Severus se obrátil na své rodiče. Musel si pospíšet, protože věděl, že Pobertové budou co nevidět venku ze svého otřesu. „Mami, tati, rád bych vám představil Harryho Popea, mého životního druha.“

Eileen k němu natáhla ruku, na tváři měla drobný úsměv. Tento muž učinil jejího syna šťastným, to dokázala říct podle věku, ve kterém se Severus objevil a toho téměř škádlivého tónu, který užíval, když s Harrym hovořil. „Ráda vás potkávám, pane Pope.“

Harry jí potřásl rukou, pak Tobiasovou a široce se usmál. „Harry, prosím. Těší mě, že se s vámi dvěma setkávám.“

„Děkuji vám, že jste učinil Severusova pozdější léta příjemná.“ Tobias přenesl svůj pronikavý pohled zpět na Severuse. „Takže, kde jste se vy dva potkali? A kdy?“

Severus letmo pohlédl na Harryho, aby si ověřil, že se smí svěřit, a obdržel pokývnutí. *Věří, že vím, co říct. Pak tedy dostanou tolik pravdy, kolik jim mohu poskytnout. Dohoda se Smrtákem zůstane našim tajemstvím. Jsem si jistý, že se o tom Molly a Arthur nezmíní.* „Byl jsem jeho profesor Lektvarů v Bradavicích, takže jsme se oficiálně setkali, když mu bylo jedenáct.“

Eileeniny oči se rozšířily. „Ty a nějaký student? Nemůžu...“

Harryho smích ji přerušil a ona se zatvářila nejistě. „Nezačali jsme si spolu, dokud jsem nebyl tři roky pryč ze školy, paní Snapeová. Během docházky k žádným nečestnostem nebo snad náznakům, že by mezi námi mohlo něco být, nedošlo.“

Na to se Severus ušklíbl. „Kromě dostatku napětí a rozvášněnosti.“

Harry si založil ruce na hrudi a zazíral na Severuse, zatímco na ně oba Snapeovi civěli. „Mračili jsme se na sebe, hádali se, ječeli na sebe, stejně jako jsme se snažili proklít jeden druhého pokaždé, když jsme se viděli. Tehdy jsem tě nenáviděl.“

„Ten pocit byl vzájemný a vedl k napětí a rozvášněnosti.“ Severus se setkal s jeho planoucím pohledem a pocítil touhu slíbat ten výraz z Harryho tváře. Zčervenale líce, napůl zavřené oči a důkladně zlíbané, téměř připitoměle se usmívající rty by tam pasovaly lépe. Tobiasův hlas jej zastavil dřív, než to mohl udělat.

„Vy jste se během Harryho školních let nenáviděli, a přesto jste po třech letech vytvořili pevný vztah?“ Myšlenka, že mohl Severus odpustit někomu, koho nenáviděl, a naučil se jej milovat, mu dávala naději.

„Zachránil mi život. Je těžké nenávidět toho, kdo tak učinil a ještě zbavil v sedmnácti kouzelnický svět té největší hrozby. Bylo lepší necítit k někomu tak mocnému nenávisť.“

Harryho smích nad touto starou známou poznámkou byl přehlušen Siriovým zavrčením. Tobias a Eileen se pohnuli právě dost na to, aby teenagerům, kteří se postavili za něj, zabránili dostat se k Severusovi.

„Takže tak se to stalo! Vždycky jsem věděl, že tě přitahuje moc, Srabusi.“ James odtáhl Harryho od Severuse a schoval jej do skupiny za sebou. Ušlo mu přimhouření Tobiasových očí, když tak učinil, protože chtěl znát Snapeovu reakci.

Severusovou prvotní myšlenkou bylo odhodit staršího Pottera pryč a přitáhnout si Harryho zpátky k sobě. Nikdo od něj jeho Harryho neodvede! Ale když už uvažoval vytahoval hůlku, setkal se s těma zelenýma očima, které znal nejlépe ze všech. Led, který v nich uviděl, jej zastavil a donutil jej uvědomit si, že bude lepší

ustoupit a sledoval jejich konfrontaci. James Potter udělal chybu, za kterou zaplatí.

Severus pohlédl na své rodiče a všiml si postavení Tobiasových ramen. Což bylo zajímavější, než si prve myslel. Nebylo pro něj obvyklé, aby ho otcův hněv měl v úmyslu chránit.

„Jeho jméno je Severus,“ procedil Tobias hlasem, který až děsivě připomínal Severusův z učitelského období. „Pokud máš problém to vyslovit, pak můžeš zkusit projevít trochu respektu ke starším a říkat mu pan Snape.“

Harryho tón rovněž odrážel chlad v jeho očích. „Souhlasím, ale myslím si, že by ses měl uchýlit k panu Popeovi, vzhledem k tomu, že mu žádný z vás není blízký.“

Lily přelétla pohledem mezi svým synem, tím malým chlapcem, kterého cítila, že má chránit, a mužem, který kdysi býval jejím přítelem, dokud se nepřiklonil na špatnou stranu. „Harry?“

Harry se podíval na Lily a opožděně si uvědomil, že vypadala stejně, jako když v Zapovězeném lese užil Kámen vzkříšení. Nedošlo mu, že se tam objevila jako teenager, jeho mysl byla tehdy zaměstnaná tíživějšími myšlenkami, protože právě směřoval na smrt. Stejně by to v té době nehrálo žádnou roli, protože by nepochopil, co to znamenalo. Pro teď na ni prostě pozvedl obočí s bezeslovnou otázkou.

„Harry... co se stalo? Proč jsi se Severusem? Neměl bys být. Musíš být s někým, kdo tě bude chránit a bude se o tebe starat.“ Lily se dívala z jednoho muže na druhého, zmatení projevujíc svými slovy i výrazem tváře.

„Lily má pravdu! Snape se nestará o nikoho jiného než sebe!“ prohlásil James hněvivě a nebezpečně postoupil o krok blíž k Severusovi.

Harry využil Jamesovy nesoustředěnosti, vyklouzl z kruhu Pobertů, vděčný za svou znovuzískanou hbitost. Remus se jej pokusil zachytit, ale minul, když Eileen popošla a zablokovala mu cestu.

„Vyrostl jsem a naučil jsem se, že se některé věci prostě někdy dějí z určitého důvodu. Že odpuštění je něco, co může být poskytnuto a přijato i po všech těch hrůzách, které se staly. Že se láska může skrývat přímo před vašima očima,“ pronesl Harry a své prsty znovu propletl se Severusovými.

„Ale proč zrovna tenhle studený čumák? Měl pro tebe vždycky jenom to nejhorší. Chce jen tvou moc, řekl to sám!“ „Řekl jsi, že jsi ho nenáviděl, a já vím, že ano. To nedává žádný smysl!“ Siriusovy a Remusovy hlasy se překřížovaly přes sebe.

Rychlý pohled na Severuse Harrymu ukázal, že je jeho chladná a neosobní maska, která zmizela už před dávnou dobou, na svém místě. Narovnal se v ramenu, zelené oči neochvějně mířící vpřed. „Vy všichni jste mě sem přišli přivítat a mysleli jste si, že se tady setkáte s chlapcem, kterého jste tehdy viděli.“

Nevzali jste do úvahy, že jsem se mohl změnit, a ani jeden z vás se nepřipravil, aby tu změnu přijal."

James postoupil vpřed. „To není pravda!"

„Jamesi, ty jsi se mnou naposledy mluvil před více než sto lety, a to už jsi byl tehdy mrtvý." Harryho pohled se přesunul k ostatním. „A stejná doba to byla pro všechny z vás. Vy už mě neznáte."

Pak se zhluboka nadechl a pokračoval. „Nikdo z vás mě nezná tak jako Severus. Strávil se mnou delší dobu, než vy všichni dohromady. Byl tam, aby mě chránil, vedl a podporoval mě, když jsem to potřeboval."

Načež se otočil a kývnul na Snapeovi. „Rád jsem vás poznal, pane a paní Snapeovi, ale Severus a já si ještě musíme dlouhosáhle promluvit s jedním starým pošetilcem, a pak ještě pohledat pár ryšavců. Zřejmě se tedy uvidíme."

Severus přistoupil ke svým rodičům, očima promlouvaje slova důležitěji a srdečněji, než by dokázal svým hlasem. Napřáhl ruku a potřásl si s otcem. „Děkuji ti za pomoc."

Tobias na okamžik zkoumal temné oči svého syna, než si přitáhl stáře vypadajícího muže do objetí. Odpuštění, které potřeboval, bylo tady. „Rádo se stalo. Tvého Harryho stojí za to bránit a ty sis jej vybral."

Eileen vklouzla do jejich náruče, zatímco byla všechna ta slova pronášena tak tiše, že si byla jistá, že je Harry neslyšel.

„Ano vybral a stojí za to," odpověděl Severus, přitahuje si svou maminku volnou rukou za ramena. „Budeme muset jít. Musíme totiž najít jednoho starého pošetilce, jak řekl Harry."

Když Harry zatáhl za Severusovu ruku stejným způsobem, jako lektvarista předtím za tu jeho, Severus mu dovolil odvést jej od lidí, kteří ho uvítali, zatímco se hluboko uvnitř něj rozrůstalo klubíčko hřejivé radosti. Nepochyboval o Harrym. Věděl, co mezi nimi je, ale ve stejnou chvíli bylo velmi uspokojující slyšet Harryho, jak jeho dřívější nepřátele rovná do latě.

Možná by si s ním měl později promluvit o spravení těch mostů - čistě pro případ, že by chtěl Harry své rodiče a kmotra poznat.

Ale v této chvíli si museli najít ten skutečný uvítací výbor.

ooOoo

Harry projel ostrou čepelí dřevem, které právě přepečlivě vyřezával. Konečně byl zpátky tam, kde byl předtím, než přišel jeho a Severuse Smrták před dvěma měsíci vyzvednout. Nebyl si jistý, jestli uspěje s dalším vyrobeným držadlem na kosu včas, aby stihli udržet tradici, o které se shodli, že je toho hodna. Všechny ty složité runy, které se proplétaly celou násadou, byly těžké k napodobování.

Začali jsme to. Bylo by hulvátské to skončit jen proto, že jsme teď na jeho straně.

Když pátrali po lidech, se kterými by se při uvítání měli setkat jako s prvními, zjistili, že si Molly a Arthur mysleli, že bude pro Harryho nejlepší, když se uvidí se svými pravými rodiči a stejně tak Severus. Čekali na ně s Albusem a byli všichni tři skleslí, když slyšeli, co se dělo. Harry byl nadšený, že Albus jeho vztah se Severusem schválil a že mu k tomu stačil prostě jen zářivý třpyt v očích a blahopřejné prohlášení. Pár tichých slov s Weasleyovými ho následně ujistilo, že je jeho a Severusovo tajemství stále v bezpečí.

Bylo to již na cestě do nového domu, který jim Albus, Molly a Arthur připravili, kde se Harry a Severus dohodli na pokračování tradice s výměnou dárků se Smrťákem. Neočekávali, že by pro ně Smrťák něco měl, ale to nevadilo - bude to prostě stejné jako první rok, kdy byli ještě naživu. Harry oplakával ztrátu držadel, která vyřezal přes léto, a Severus zase leštadlo, které zdokonalil během podzimu.

Oba se zarazili, když poprvé pohlédli na dům, který na ně čekal. Ulevilo se jim, když se dozvěděli, že jej vybrali Molly a Arthur - alespoň že to nebyla Albusova přemrštěná míra výstřednosti.

Jakmile se před nimi objevil pěkný, dvoupodlažní dům se šikmou střechou, bílý jako flíček na modré obloze, Harry věděl, že jeho oči i ústa zejí komicky dokořán, jak šokem lapal po dechu a pak se začal smát. Hedvika sklouzla ze střechy domu, než oblétna tři kolečka nad jejich hlavami, hlasitě houkajíc, až to bylo téměř ohlušující. Přistála na jeho rameni a věnovala Severusovi dlouhý, hodnotící pohled, než začala pečovat o Harryho vlasy. Celou tu dobu na něj dorážela, jako by ho obviňovala, že ji nechal tak dlouho čekat. Švihnutím jednoho sněhově bílého křídla pak pokynula Severusovi, stojícímu za Harrym a sdělila mu, aby přišel blíž. Když se jeho rameno dotklo Harryho, Hedvika se tam přesunula a začala se namísto toho probírat jeho vlasy.

A právě v tom okamžiku se z domu přiřítla jiná osoba a hlasitě vískala. Dobby vrazil do Harryho nohou a objal jeho kolena. Severus musel Harryho popadnout za paži, aby ho udržel ve vzpřímené poloze, zatímco Hedvika třepala křídly nad tím rozruchem a nespokojeně houkala. Po počátečním objetí Dobby popadl Harryho ruku a začal ji zas a znovu líbat a říkat, že i když je svobodný skřítek, bude přešťastný, pokud bude moci navždy pracovat pro pana Harry Pottera - pardon, Popea a mistr lektvarů Sna - Popea rovněž, samozřejmě.

Dobbyho radost se zdála naprostá, jeho oči velké jako tenisové míčky přetékal slzami, když si Harry poklekl, objal ho a řekl mu, že mu opravdu moc chyběl. Severus stál po jeho boku, s uklidněnou Hedvikou na rameni, s úsměvem na tváři, zatímco jim rozehvělý malý skřítek - stále oblečeného v tom svém nemožném oblečku - sliboval, že se o ně oba bude starat.

Poté, co Harry konečně Dobbyho utišil, zamířili na obhlídku domu. Weasleyovi pamatovali i na dvě dílny, propojené a plně vybavené vším, co každý z nich potřeboval. Ale teprve, když se dostali až do ložnice a uvědomili si, jak velká a

pohodlná se ta postel zdá, došlo jim, že ji budou moci používat k daleko zajímavějším věcem než jen ke... spaní. Polibek, který následoval, začali oba najednou a vedl k aktivitám, které už si mnoho let nemohli vychutnávat.

Harry se usmál nad touto konkrétní vzpomínkou a pak nad dalšími, které vytvořili od toho rána. Přejel jemným smirkovým papírem po dřevě. Pak vyhlédl z okna a spatřil Severuse, který směřoval po cestě k jejich domu. Lehký spěch v mužově kroku mu sdělil, že všechny jejich přípravy nepříjdu vniveč.

„Našel jsi ho,“ prohlásil Harry v okamžiku, kdy Severus vstoupil do jeho dílny. Ani se nezatěžoval, aby to položil jako otázku.

Severus přišel blíž a prsty projel Hedvičina peříčka. Obrátila na něj své zlaté oči a láskyplně ho klovla do prstů, aniž by se pohnula z bidýlka na opěradle Harryho židle. Harry se na něj usmál a pak si znovu prohlédl svou práci.

Severus klesl na stoličku vedle něj. „Ano. Chvilí nám potrvá, než tam dojdeme, ale můžeme se tam dostat.“

„Takže vyrazíme na Boží hod ráno?“

„Ano, vyrazíme. Až se pak vrátíme, zamíříme k Molly a Arthurovi. Albus říkal, že tam bude i s Minervou. Filius také. Rovněž naznačil, že plánuje nějaké překvapení, takže mám pocit, že tam bude ještě víc lidí z našich bradavických časů.“

Harry se usmál. Zřejmě to budou zábavné Vánoce.

ooOoo

Na Boží hod ráno Harry a Severus kráčeli vysokým lesem, ke kterému měli od svého domu poměrně blízko. Dobby jim předtím připravil vydatnou snídani a Hedvika letěla nad jejich hlavami, ale pak se odchýlila, když vstoupili do lesa.

Všechno na tom místě se zdálo mlčenlivé a odpuzující. Barvy byly světlé, vybledlé do šedé, listy tenké a skvrnité a vzduch sám – chladný, těžký a zatuchlý – jakoby je tam nechtěl.

Harry pohlédl na Severuse, jehož oči odrážely tu stejnou míru odhodlání jako oči jeho partnera. Oba věděli, jaké to je nebyt někde vítán, i kdyby to měla být jen stará vzpomínka. Oba byli dost tvrdohlaví na to, aby je to neodradilo od toho, co chtěli udělat. Takže i přesto Harry, pevně svíraje svůj dárek, se Severusem po boku pokračoval v cestě.

Jak šli, připadalo jim, jakoby jim chladný vzduch něco šeptal, vyprávěl jim o hroživých skutcích, které ale neučinili. Stíny, některé vypadající povědomě, se táhly za stromy, jakoby zbavené smyslu nebo směru. V jednu chvíli si byl Severus jistý, že mu jeden připomněl Voldemorta, než vstal během Harryho čtvrtého ročníku z mrtvých, ale odmítal se na něj jít blíž podívat či své podezření jakkoliv potvrdovat.

Nakonec ten skličující les překonali a vstoupili do mlžného pole. Ta mlha Severusovi připomněla bránu, ke které je Smrták přivedl. „Nechodí tam. Není v životě po životě vítán.“

Chvíli jim trvalo, než jim došlo, co to znamená. Harry vykulil oči, když jeho pohled spočinul na malém domku, téměř boudě. Stěny vypadaly tvořené tenkými prkny, naskládanými přes sebe, a dveře jen sotva držely v pantech. Nebyla tam žádná okna, což bylo – vzhledem k okolí – pochopitelné, protože se tam nenacházelo nic, na co by se jimi mohl někdo dívat ven. Neviděli žádnou další budovu nebo strom – dokonce ani les, který nechali za sebou, nebyl skrz tu bílou mlhu patrný.

Severus a Harry vystoupali dva schody, zastavili se před vchodem a jemně zatukali na opotřebovaně vypadající dveře.

ooOoo

Smrták věděl, že pro něj budou Štědrý den a Boží hod dva nejhektičtější dny v roce, takže začal svou trasu plánovat už předem, ujišťuje se, že bude mít v rozvrhu dost času na zastávku v Mizivé šanci, než si vzpomněl, že už to nebude třeba. *Tahle zastávka už nikdy nebude součástí mých vánočních pochůzek.*

Unikl mu drobný povzdech a jeho kostěná ramena se nahrbila. Jedna jeho část si přála, aby ty dva nikdy nemusel odvézt, ale stejně tak věděl, že by se to jednoho dne stalo. Rozhlédl se, všímaje si dřevěných konzolí, které držely jeho kosy, a prázdných a poloprázdných nádob s leštidlem. Jeho pohled spočinul na stolku a příkrývce, kterou upletl přes léto, kdy měl méně nabitě období. Byla tvořená mnoha bílými a šedivými čtverečky spojenými dohromady černou vlnou s tmavě šedivě obroubenými okraji lemů.

A teď tu nebyl nikdo, komu by ji mohl dát.

Uplynuly přesně dva měsíce od doby, co odvedl Severuse a Harryho k mlžné bráně. Část z něj si začínala myslet, že se rozešli a začali žít své vlastní životy, když byli teď zbaveni svého závazku. Druhá část pochybovala, že by se oddělili, a tak tíhl právě k ní, doufaje, že má snad pravdu.

Zavrtěl hlavou nad svými zbloudilými myšlenkami, popadl kosu, zkontroloval ostří a zamířil ze dveří. Měl před sebou dlouhý den.

Bylo sedm ráno na Boží hod, když se konečně dostal domů. Kosu odložil na držák za dveře a sám se usadil do koženého křesla, dovoluje plamenům, aby ohřály jeho kosti. *Tohle by byl okamžik, kdy bych šel do Mizivé šance, abych si s těmi dvěma vyměnil dárky. To proto teď nemám co na práci. Stále si ve svém rozvrhu dělám místo, i když vím, že bych neměl.*

Zíral do plamenů a odmítal se podívat na složenou pokrývku na stolku. Jen se mu vysmívala. Tichý zvuk tukaní, který se objevil, jeho pohled jen zatvrdil - byl si jistý, že to bylo jen poleno, které spadlo do ohniště.

Když ale přišlo druhé ťuknutí, začínal si myslet, že slyší, co by neměl. Nikdo u jeho dveří není, nikdy předtím se nic takového nestalo.

Teprve třetí zaťukání ho zvedlo z křesla, a tak se vydal zjistit, o co jde. Rychle otevřel tu tenkou dřevěnou bariéru a zahleděl se na vetřelce, než v úžasu o krok ustoupil. A tam, přede dveřmi, stáli dva muži, o kterých přemýšlel celé ráno.

„Jak jste se sem dostali?“ Smrták věděl, že to byla pošetilá otázka, ale byla to ta nejlepší, s jakou dokázal přijít, vzhledem k tomu, v jakém šoku se nacházel.

Harry se zakřenil. „To Severus tvůj dům našel, a protože jsou Vánoce ráno, věděli jsme, že musíme přijít na návštěvu.“

„Nebyly by to žádné Vánoce, pokud bychom tě aspoň na chvíli neviděli,“ dodal Severus s jemným pousmáním.

Přišli za ním. Museli se vydat skrz Les ztracených duší, aby se sem dostali, a byli tady – prostě proto, že byly Vánoce.

Smrták ustoupil a mávl jednou kostěnou rukou, aby je pozval dál. „Vítejte v mém domově, Harry, Severusi.“

Vešli a rozhlédli se kolem. Severus zpozoroval jejich dárky na stěnách, kde byly vystaveny rozmanité druhy kos. Dále tam bylo jedno černé křeslo a v blízkosti krbu stolec, ale jinak nic. „Děkujeme.“

Harry mu podal dárek – násadu na kosu, kterou vyrobil tak rychle jak jen dokázal, aby zároveň zachoval stejnou kvalitu, jakou měla jeho práce mít. Byla zabalená tak barevně, že by to miloval i Albus. „Veselé Vánoce.“

Smrták přijal dárek a s naučenou lehkostí ignoroval jeho obal; Harry své dary vždy halil do zářivých barev, jako by si myslel, že Smrták trochu té barevnosti ve svém životě potřebuje. Smrták si dopřál čas, aby z toho dlouhého balíčku uvolnil papír a pak krabici otevřel. Uvnitř byla násada na jednu z jeho delších kos.

Sáhl dovnitř, zvedl držadlo a podržel jej ve své kostěné ruce. Vnímal, že pro něj zpívala o světě za branou – s příslibem míru a štěstí. O věcech, o kterých všechny duše věřily, že je najdou. Tahle násada vylepší moc jeho kosy a učiní ji příjemnější pro přetínání duší, jež chtějí něčeho takového dosáhnout. „Děkuji, pane Pottere.“

„Pope. Jistě si vzpomínáš, že jsi nás přejmenoval.“ Harryho popření bylo jemné, ale neústupné.

Smrták byl rád, že měla alespoň jedna jeho část pravdu a že překonali všechn ten rozruch, který na ně čekal za branou. „Samozřejmě. Jsem rád, že jste se rozhodli si ta jména ponechat.“

Severus mu podal elegantně zabalený balíček, než promluvil: „Byla s námi déle, než ta, se kterými jsme se narodili.“

Smrťák vložil násadu do krabice a postavil ji na stůl, než přijal druhý dárek. Se stejnou péčí, jakou věnoval Harryho obalu, otevřel i Severusův dárek. Uvnitř krabičky s vycpávkami byly dvě nádoby. Ta první nepotřebovala cedulku, ale on zvedl tu druhou a přečetl si na ní pavoučí rukopis. *Leštidlo na dřevo*. Překvapilo ho, že nad leštěním dřeva ještě ani neuvažoval. A teď měl možnost to dělat také, stejně jako pokračovat u svých kos. Dávno dumal nad tím, kde si bude leštidlo obstarávat. A bylo milé vědět, že to už nebude jeho starost. Stejně jako držadlo, i nádoby zpívaly o spokojenosti, kterou našli za branou. „Děkuji, pane Pope.“

Severus přikývl. „Bylo mi potěšením, Smrťáku. Jsi dnes stejně zaneprázdněný jako obvykle?“

Smrťák rovněž přikývl. „Právě jsem chtěl zamířit ven. Děkuji vám, že jste přišli. Dokážete najít cestu zpátky?“

Díval se na ně, doufaje, že se jeho podezření potvrdí a že opravdu prošli Lesem ztracených duší.

Harry pohlédl na Severuse. „Dokážeme. Můžeš procházet lesem? Pokud ano, jsi vítán, aby ses u nás čas od času zastavil. Bydlíme na kousku pozemku nedaleko od lesa. Jsem si jistý, že jej poznáš – vpředu je lektvarová zahrádka.“

Smrťák nad oběma muži dlouze zapřemýšlel, hlavu nakloněnou na jednu stranu. Nikdy předtím neměl důvod trmácet se skrz ty stromy, ale teď už ano. Uložil lahvičku s leštidlem zpět do krabice, umístil ji na stůl a pak zvedl složenou deku. Podal ji Severusovi, přičemž si přál, aby ji předtím zabalil, než dovolil tomu hřejivému pocitu, který se ho snažil obejmout, aby tak učinil. Nezapomněli na něj. „Mohu. Takže se příští rok uvidíme u vás?“

Severus pocítil na svých rukách známý dotek vlny. Poslední příkrývku, kterou jim Smrťák vyrobil, museli nechat v Šanci. Byl rád, že teď mají jinou, kterou si mohou odnést do nynějšího domu. *Žádný div, že jsem se kvůli té zářivé prošívané dece, kterou nám dala na postel Molly, cítil tak nesvůj. Díky Smrťákovým darům za celé ty roky jsem si zvykl na tlumené barvy našeho starého domu.*

Pohlédl na Harryho a konečky prstů přešel po známém pleteném vzoru. Tento byl krásnější než ten, který jim Smrťák věnoval posledně. Včlenil do něj ty pěkné obruby, které tak připomínaly první pokrývku, kterou jim daroval.

Harry se na Severuse usmál, když se prsty sám dotkl pokrývky přehozené přes Severusovy paže. „Děkujeme. Můžeš přijít, kdykoliv budeš chtít. Ale, ano, příští rok to bude u nás, a rok na to tady. Budeme se s našimi domovy střídat.“

S trochou smutku Smrťák pocítil, jak čas letí. Musel se vrátit k práci. Přešel ke zdi a vybral si kosu s kratším držadlem, potěšený zjištěním, že oba muži znovu hledí na své dárky, které dostal za všechny ty roky, a že si Harry všiml dřevěného stojanu za dveřmi. „Obávám se, že je čas, abych vyrazil. Někdy se tedy uvidíme.“

Severus si přitiskl přikrývku na hrudník, než zamířili ke dveřím, Harryho paži zaháknutou za tu svou. „Děkujeme za tento úžasný dar. Barvy v našem domku jsou trochu zářivější, než na jaké jsme byli do teď zvyklí.“

Zatímco Smrťák zavíral dveře, hleděl za oběma čaroději, kteří kráčeli k lesu. V duchu si poznamenal, že si má pořídit další dvě pohodlná křesla a možná ještě čajový servis, a pak už zamířil do práce.

ooOoo

Harry složil barevný přehoz a uložil jej do vrchní poličky v přístěnku. Vyndal novou vlněnou deku, rozprostřel ji na posteli a obdivoval se jejímu bílému a šedému vzoru. Zvykl si na pocit měkké vlny na své kůži a věděl, že Severus stejně tak, třebaže by to nikdy nepřiznal.

S lehkým srdcem pak zamířil dolů za Severusem. Bylo jen správné, že měli o letošních Vánocích v domě alespoň kousek Smrťákova pletení a věděl, že se jejich sbírka časem znovu rozroste.

Being Nosy – Když strkáš nos, kam nemáš

<https://www.fanfiction.net/s/9959047/1/Being-Nosy>

Autorka: **YenGirl**; překladatelka: **Patoložka**; beta-read: **Claire** a **Lady Corten**

Romance, slash

Rozsah: 2600 tis. slov; souhlas s překladem

Shrnutí: Smrták dostane o jedněch Vánocích při návštěvě Mizivé šance víc, než podle dohody žádal. *//Časově umístěno do doby, kdy jsou Harry a Severus ještě stále živí.*

ooOoo

I. One Room too Many – Jedna místnost je příliš

Takže se přece jenom nemýlil.

Smrták se zachvěl. Bude z toho mít noční můry celé týdny! Měsíce! Bylo jen dobře, že neměl žádné srdce; jeho bušení by se zastavilo přímo v tom okamžiku.

Jakmile dosáhl svého skromného příbytku, ještě zrychlil, vřít se dovnitř, dopotácel se ke koženému křeslu a padl do něj. Přitiskl si kostnaté dlaně na oční důlky, snaže se vymazat vzpomínku na to, co předtím viděl, ale bylo příliš pozdě. Pohybující se obrázky se mu neustále promítaly na vnitřku lebky a budou ho pronásledovat do konce jeho dní.

No dobrá, byl trochu melodramatický, ale stejně to byla pravda.

Dnes byly Vánoce.

Smrták opustil svůj domov brzy zrána a těšil se na svou každoroční návštěvu Mizivé šance. Poté, co si po cestě vyřídil naplánované zastávky, zamířil lehce pružnějším krokem – nerozeznatelným pro většinu všímavých očí - do kopce k domu skrytému v lesích s vánočním dárkem ve svých šatech – dvěma pěknými dečkami na klín s cikcak vzorem z černé a světle šedé vlny.

Smrták ze zkušenosti věděl, že budou oba kouzelníci, kteří tam žili, celé dopoledne pryč z domu. Bude se tak moci potoulat jejich příbytkem a nakouknout do místností, jak mu bude libo. Nebyl zvědavý nebo tak něco - každý rok si říkával, že musí utišit to drobné píchnutí pocitu viny, které ho zasahovalo – jen se chtěl prostě ujistit, že byly jeho dary využívány, to bylo celé.

A doopravdy tam byly. Každý jednotlivý z nich.

Smrták vstoupil kuchyňskými dveřmi a nejprve se poohlédl po svém prvním dárku – dvou prostíráních, která jim věnoval třetího roku, co byli spolu, stále umístěných pod stojanem na hrnečky a čajovou konvicí. Pak přikývl u odpovídajících podložek na kuchyňském stole, jeho dárku tomuto páru o rok později.

Pokračoval do obývacího pokoje a uviděl větší úplety zdobící opěrky jejich pohodlných křesel a velkou předložku na podlaze mezi nimi. Když spatřil, že používali každý z jeho darů a dobře ho udržovali, zaplavil ho příjemný, hřejivý pocit, který by si nikdy nepřiznal.

Smrták umístil své dary na stůl vedle dvou úhledně zabalených krabic – jedna s jasně zbarveným balícím papírem a záplavou stuh, a druhý zručně zabalený v jednoduchém zeleném papíru s jednou stuhou kolem. Byl si jistý, že jsou oba ty dárky pro něj a vychutnával si očekávání, že je otevře, až bude doma. Ale zatím je tam nechal, než prozkoumá zbytek domu.

Nakoukl do jejich dílen a všiml si stavu pletených pokrývek, které jim vyrobil na stoličky. Obě už začínaly vypadat ošoupaně, takže si v duchu poznamenal, že jejich náhrada bude dárkem pro příští rok.

Nakonec, nechávaje si to nejlepší na závěr, Smrták vstoupil do jejich ložnice. A tam, na manželské posteli ležel jeho poslední dárek z minulých Vánoc – uháčkovaný vlněný přehoz vyvedený v bílé, světle šedé, tmavě šedé a černé, se zoubkovanými okraji.

Když viděl, jak je úhledně položena na jejich posteli, s takovou přesností, byl si jistý, že to dělal ten vyšší kouzelník, a byl na sebe pyšný, že odvedl tak dobrou práci. Trvalo mu dva celé dny, jen aby se naučil háčkovat ten zoubkovaný lem a bylo pro něj odměnou vidět, že je jeho snaha oceňovaná.

Stál dlouhou dobu v zádveři, užívaje si tepla, které se mu šířilo hrudí. On na oplátku stejně tak oceňoval jejich dárky. Neměl tušení, kolik úsilí je stál každý z těch kousků umně zpracovaného dřeva, ať už to byla polička nebo držadlo, nebo třeba to hedvábně jemné leštadlo, se kterým mu nedělalo žádný problém udržovat své čepele lesklé a v nejlepší formě.

Smrták se se spokojeným povzdechem otočil, aby ložnici opustil. Za hodinu musel vyzvednout dalšího klienta a chtěl si ještě předtím rozbalit v soukromí svého domova ty dárečky.

Jenže pak ho zarazil tichý zvuk. Otočil se dokola a zazíral na zavřené dveře v přilehlé stěně.

Byl to nějaký přístěnek?

Byl snad někdo uvnitř?

Najednou ucítil, jak se v něm něco vzdouvá a přemáhá teplo, které cítil prve. Měl vztek. Vztek, že měli tito dva kouzelníci ve svém domě vetřelce.

Zloděje. Na Boží hod, nic menšího!

Oční jamky zažhnuly spravedlivým vztekem, Smrták odmaširoval ke dveřím s úmyslem dát tomu kriminálníkovi za vyučenou. A možná by to ani nebylo třeba

– už jen pouhý pohled na něj by mohl být pobídkou k srdeční zástavě a on se žádné duše navíc nebránil.

Zejména na Boží hod!

Smrták se vzpřímil do plné výše se svou charakteristickou kosou v jedné kostěné ruce, pak druhou objal kliku a s trhnutím dveře otevřel.

Potom ztuhl.

Dva nazí a velmi mokří čarodějové stojící ve sprše zamrzli rovněž, když zaslechli, jak se dveře otvírají. Oči předtím blaženě zavřené požitkem se náhle otevřely a ústa lapající po dechu polevila totálním šokem.

Smrták polkl. Vyšší kouzelník byl čelem otočený ke stěně, obě dlaně zapřené o dlaždičky a dlouhé nohy doširoka roztažené, zatímco ten menší stál za ním, s rukama obtočenými kolem jeho pasu a boky... no, propojenými s tím druhým.

„Myslel jsem... Neuvědomil jsem si... Och, *do prčic!*“

S takovouto výřečnou odpovědí ohledně svého nepřijatelného vyrušení se se zavířením svých černých šatů otočil a totálně poníženy odtamtud utekl...

Smrták zaskučel, když se zapřel do svého koženého křesla. Ne, nemýlil se. Severus Pope a Harry Pope doopravdy začali souložit, jak dosvědčovala společná ložnice v domě, i přes to, jak neústupní na začátku ohledně sdílení postele byli.

Povzdechl si, pohlédl na svůj stůl a uvědomil si, že se vůbec nezastavil, aby si vyzvedl své dárky. Tak horlivě toužil, aby z Mizivé šance unikl.

No, už přece nebyly jeho. Dohoda stále platila... ale výměna darů skončila, zaprvé kvůli jeho zvědavosti a zadruhé kvůli jeho chybnému pokusu o rytířskou.

II. The Fallout - Dopad

Smrták zíral na sálající oheň v krbu a uvnitř hrudi cítil nezvyklou prázdnotu.

Jeho další zákazník měl přijít na řadu v poledne, načež bude mít několik hodin volno, než vyrazí zase ven. Plánoval ten čas využít na nějakou ruční práci, s ohledem na to, co by dostal za dárky od těch dvou kouzelníků. Stále měl dost prostoru na stěně, pokud mu snad Harryho Pope vyřezal další poličku, a nedávno přišel ke dvěma novým čepelím, pokud by tím dárkem byla násada. Také mu už zbývalo jen málo leštidla a těšil se na novou lahev od Severuse, aby dal lesk některým svým zašlejšími čepelím.

A teď neměl nic.

Smrták si povzdechl a poposedl na koženém křesle, věda, že jen prodlužuje nevyhnutelné. I kdyby výměna darů skončila, stále těm dvěma čarodějům dlužil omluvu. Zprvé za to, že vstoupil do jejich domu neohlášen (nebo byl přistižen, že to udělal) a zadruhé, že je vyrušil ve velmi soukromé a intimní chvíli (bez ohledu na to, jak dobré jeho úmysly byly).

Neměl pochyb, že jim zruinoval jejich vánočné ráno. Nemyslel si totiž, že by byl někdo schopen pokračovat v souloži poté, co by prožil takový šok. Dobrá věc byla, že jim nezpůsobil předčasnou smrt a snad ani jinak trvale nepoškodil jejich život.

Smrták vydal další povzdech, postavil se a vykročil k předním dveřím, než si to mohl vymluvit.

ooOoo

Tentokrát mu cesta k Mizivé šanci nezabrala žádný čas.

Smrták se zastavil u branky, kostěnými prsty pevně sevřel hladké dřevo, než branku energicky otevřel. Zamířil vzhůru po lehce zakřivené cestě a pohledem zachytil, že se závěsy v jednom okně pohnuly.

Takže byl alespoň jeden z nich doma.

To bylo dobře, řekl si Smrták přísně. Poslední věc, kterou chtěl, bylo lelkovat u jejich předních dveří a čekat, až se Severus a Harry Popeovi vrátí z některé z vánočních oslav, na kterou se odebrali. Když se přiblížil ke vchodu, dveře se otevřely a v nich stáli oba kouzelníci a civěli na něj – jeden s chladnou nedůvěrou, druhý se zmatenou obezřetností.

Pak ten menší kouzelník dloubnul toho vyššího do žeber a o krok ustoupil.

„Prosím, pojd' dál,“ uvítal ho Harry.

Smrták přikývl a vstoupil dovnitř, zavíraje za sebou dveře, než se otočil ke svým hostitelům. V nepříjemném tichu, které následovalo, oběma kouzelníkům zrůžověly tváře. Smrták by se zarděl také, kdyby mohl.

„Dovolte mi...“ začal, ale ten vyšší kouzelník ho přerušil.

„Proč jsi nás, u Merlinova jména, špehoval?“ vyštěkl Severus. Ruce měl pevně zkřížené na hrudi a prsty jeho pravé ruky byly zkroucené, jako by ho svrběly po hůlce. „Snažil ses snad vycouvat z naší dohody?“

„Severusi, počkej!“ Harry ho popadl za paži. „Nech ho to vysvětlit.“

Severus si prostě odfrkl a odvrátil se, takže Harry kývnul na Smrtáka. „Co jsi chtěl říct?“ vybídl jej, zelené oči stále obezřetné.

Smrták se narovnal v ramenou.

„Prosím, přijměte mou omluvu,“ začal formálně, „že jsem vás vyrušil při... myslím tím, že jsem přerušil vaši... jak by se řeklo, že jsem byl svědkem toho, jak jste...“ když si Severus znovu odfrkl, s lítostí se odmlčel nad nedostatkem své výmluvnosti.

„... že jsi vešel, kam jsi neměl,“ prohlásil Harry jednoduše.

„Ano. Nikdy to nebylo mým záměrem.“

Nastalo další ticho. Takové, které bylo ztěžklé přetrvávajícími rozpaky, nedůvěrou a lítostí.

„A co to, že jsi vešel nepozvaný do našeho domova?“ dožadoval se Severus.

Smrták se vytáhl do plné výšky, všímaje si, že Severus užil slovo 'domov' namísto 'domu'.

„Nikdy předtím vám to nevadilo,“ bránil se.

Když na něj Severus zazíral, Harry mezi nimi přelétl pohledem a povzdechl.

Smrták se na něj otočil, ramena trochu svěšená pod tím svým oděvem.

„Právě jsem chtěl odejít, když jsem uslyšel nějaký zvuk vycházející z místnosti, kterou jsem myslně považoval za přístěnek,“ rozvedl. „Myslel jsem si, že je ve vašem domově vetřelec,“ rozhodl se, že užití stejného slova nebude vadit, „a využívá příležitosti, aby vás vyloupil, zatímco jste pryč.“

Nezmínil se o té znepokojivé možnosti, že by tam na ně zloděj mohl čekat, až se vrátí, aby je útokem překvapil. Ne že by si Popeovi s vetřelcem neporadili každý sám nebo společně, ale to nebylo něco, co chtěl Smrták zjišťovat.

Harry na jeho vysvětlení přikývl, ale Severus jen skepticky pozvedl obočí.

„Musíš mít velmi dobrý sluch, když jsi nás zaslechl v hlavní koupelně až z obývacího pokoje,“ prohlásil.

Smrták lehce svěsil hlavu, kostěné prsty těsněji obkroužily ohlazené držadlo jeho kopy.

„Byl jsem ve vaší ložnici,“ připustil.

Severus vykulil oči a užuž otevíral ústa, ale Harry byl rychlejší.

„Proč?“ zeptal se a zněl spíše zvědavě, než cokoliv jiného.

Smrták by si právě prokousl spodní ret, kdyby ho měl.

„Chtěl jsem... *zajímalo* mě, jestli používáte ten přehoz, který jsem vám dal vloni,“ přiznal nakonec. Cítil se, jako by se propadal podlahou, když se Harryho zamračení prohloubilo a Severusova obočí vystřelila vzhůru.

Následovalo třetí ticho a Smrták znovu cítil, že by jistě zrudnul, kdyby to jen šlo.

Pak Harry zvolna zavrtěl hlavou, jeho rty se stáčely v pousmání. To se pak rozšířilo do úsměvu, zatímco mu Severus věnoval nevěřící pohled, a do opravdového chechotu, když se ten pohled změnil na zachmuření.

„To není vtipné, Harry,“ pronesl Severus upjatě.

„Ne, to není,“ souhlasil Smrták bezprostředně stejným tónem hlasu.

Harry rychle vystřízlivěl. Zašklebil se na Severuse, a pak se otočil na Smrtáka.

„Nesmál jsem se tobě,“ vysvětlil. „Ale teď už to chápu.“

„Ano?“ Smrták si byl vědom toho, že jeho hlas zní ještě stále škrobeně, všímaje si téměř výsměšného lesku v Severusových očích.

„Ano,“ řekl Harry pevně. „Samozřejmě, že jsi chtěl vědět, jak dobře je s tvými dary nakládáno. Chtěl bych to vědět rovněž, kdybych mohl.“

Harry se otočil na Severuse, spojil svůj pohled s jeho, s otázkou ve svých jasných očích. Jakmile si Severus povzdechl a rezignovaně přikývl, Harry se na něj rozzářil a stiskl mu ruku, než se obrátil zpět na Smrtáka.

„Pokud máš ještě pár minut k dobru, můžeš si s námi dát čaj.“

Smrták zamrkal nad tím nečekaným pozváním – spíše očekával, že mu ty dárky hodí na hlavu, až se objeví u jejich dveří – a v úžasu na něj civěl, než pohlédl na Severuse, který se na něj ušklíbl.

„Ale nejprve si náležitě vyměníme dárky,“ oznámil Severus, jehož úšklebek se ještě rozšířil, když Smrtákovi překvapeně poklesla čelist.

ooOoo

Příští půlhodina byla neočekávaně příjemná. Severus a Harry si pochvalovali dečky na klín, které dostali, a Smrták byl velmi spokojený, když si rozbalil novou poličku a velkou lahev leštidla.

Vypili si čaj u krbu se Smrtákem obývajícím Harryho křeslo a Harrym usazeným na jedné opěrce toho Severusova. Oba kouzelníci informovali svého neobvyklého hosta o průběhu jejich životů a Smrták jim na oplátku povyprávěl o některých nezapomenutelných klientech, které měl. Avšak incident s cinkajícími zvonečky přece jen nezmínil.

Po druhém šálku se Smrták postavil. „Měl bych už jít. Děkuji vám za čaj.“

Všiml si, jak Severusova ruka přetrvává na Harryho boku a těch hřejivých pohledů, kterými se zahrnovali. Nemusel být génius, aby mu došlo, čím se zaobírala jejich mysl, a Smrták už je nechtěl nechávat déle čekat.

S vzácnými dárky pod paží rychle přešel ke dveřím.

„Smrtáku, počkej.“

Otočil se a sledoval, jak si ho oba kouzelníci prohlížejí, Harry s úsměvem a Severus s vážným výrazem.

„Ta příkrývka, kterou jsi nám dal minulý rok je velmi pohodlná,“ pronesl Severus. „Děkujeme.“

Tentokrát viděl Smrták v černých očích vřelost.

„Já děkuji *vám*,“ zdůraznil s pokývnutím, které zahrnovalo i Harryho.

„Rádo se stalo,“ odpověděl Severus.

Harry se na Smrtáka usmál a obtočil svou paží kolem Severusovy.

„Přijď nás o příštích Vánocích navštívit,“ pozval ho. „Ujistíme se, že budeme mezi snídaní a obědem doma.“

Smrták na ně zíral, zatímco byla prázdnota, kterou prve cítil, nahrazena příjemným teplem. Poprvé, co si pamatoval, ho někam pozvali a on mohl jít příští rok někam, kde bude jeho přítomnost očekávaná a vítaná.

„Tak se spolu potom uvidíme,“ slíbil jim.

S kývnutím, které bylo téměř úklonou, Smrták odkráčel z domu. Neotočil se zpět, ale uznale zvedl ruku, když za ním Harry zavolal: „Veselé Vánoce!“

Ještě si pomyslel, že už konečně pochopil, jak se tehdy těmito dvěma kouzelníkům podařilo vyjednat s ním tu jejich dohodu.

The Identity of the Mystery Knitter - Another Snowball Tale

Totožnost záhadného pletaře – Další povídka Mizivé šance

<https://www.fanfiction.net/s/10171243/1/The-Identity-of-the-Mystery-Knitter-Another-Snowball-Tale>

Autorka: **YenGirl**; překladatelka: **Patoložka**; beta-read: **Claire** a **Lady Corten**

Romance, slash

Rozsah: 2700 tis. slov; souhlas s překladem

Shrnutí: Moly vyrobila krásnou prošívanou deku na Harryho a Severusovu postel, tu, která je nyní ve skříni. Dozví se o tom? A zjistí, kdo je tím tajemným pletařem, který zásoboval Mizivou šanci a nyní se snaží vmísit i do jejich nového domova? Tohle je další část od spoluautorky Mizivé šance Yengirl.

ooOoo

Někde za mlžnou bránou...

„Molly, ty vyrábíš další prošívanou deku?“

Molly pozvedla hůlku a jehlice, která kmitala na polodokončené prošívané dece, se zastavila. Vzhledla a usmála se na Arthura, který stál na prahu jejich obývacího pokoje.

„Ano, tahle je do ložnice pro Harryho a Severuse.“

Znovu sklonila hlavu, mávla hůlkou k jehlici a pozorně sledovala, jak začala připevňovat čtverce červené tkaniny.

Arthur přišel blíž a usadil se k ní na pohovku. Díval se na řady drobných stehů, na Mollyinu zručnost. Ticho, které mezi nimi nastalo, bylo příjemné a důvěrně známé, po letech společného soužití a lásky nejprve na zemi a teď tady.

„Vím, že nám oběma chybí,“ pronesl Arthur po chvíli, „ale jsem rád, že spolu prožili dlouhý život.“

Molly souhlasně přikývla. Mnoha duším se v životě po životě jejich roky strávené na zemi zamlžily, ale ona a Arthur si slíbili, že oni takoví nebudou. Jejích život byl naplněný a příliš plný lásky a životních zážitků, než aby je všechny zapomněli. A také chtěli být schopni rozpoznat a uvítat každého člena z jejich početné a rozsáhlé rodiny, až se sem dostane.

Arthur se prstem dotkl hutného materiálu, který ležel na klíně jeho manželky, a trochu se zamračil, až se mu obočí stáhla k sobě, když palcem přešel po světle oranžových trojúhelnících.

„Myslel jsem, že pro ně použiješ jen čtyři základní bradavické barvy.“

Moly si nesouhlasně odfrkla, ale nezahlédla.

„Ale kdepak, Arthure! Copak si nepamatuješ, jak mdle a pochmurně Mizivá šance vypadala? Všechny ty černé a šedé podložky a pletené koberečky, které tam měli i přesto, kolik jsem jim za ty roky vyrobila barevných věcí...“

Zarazila se, vydechla a zavrtěla hlavou. Když Arthur neodpověděl, mávla hůlkou ve směru jehlice, aby ji znovu zastavila, předtím než na něj pohlédla s přimhouřenýma očima.

„Něco mi neřekli. Pamatuju se, jak jsem se jich pokaždé, když jsme je navštívili, ptala, odkud mají ty monotónní věci, ale Harry i Severus raději vždycky rychle změnil téma hovoru.“

„No, třeba je koupili?“ navrhl Arthur prakticky. „Od někoho, kdo potřeboval peníze?“

Mollyino zamračení okamžitě zmizelo.

„Vypadali, že jsou udělané kvalitně,“ pokračoval Arthur a pak se usmál a v modrých očích mu zajiskřilo. „Skoro tak kvalitně jako ty tvoje, Molly, drahoušku.“

Molly se snažila, aby se nenadmula pýchou – i když věděla, že se to stejně stalo – zdráhavě se zachichotala a nahnula se, aby mu vtiskla polibek na tvář. „Děkuji, drahý. Ty věci jsou zřejmě vážně hodně kvalitní, protože Severus by ani jiné nepřijal, ale... ty barvy!“

Molly, stále s úsměvem, zavrtěla znovu hlavou a švihla hůlkou k jehlici.

„V každém případě,“ pokračovala, „tady příští měsíc budou a já mám v úmyslu se postarat, aby byl jejich nový dům tak světlý a veselý, jaký by měl být. Takový, jaká měla být Mizivá šance. Závěsy do obývacího pokoje už jsou hotové a tato deka bude dodělaná někdy příští týden.“

Arthur, zmoudřelý více než století a půl dlouhým manželským svazkem, se rozhlédl po jejich barevném a útulném obývacím pokoji, plném Mollyiných pletených a háčkovaných věcí. Usmál se na ni a uvážlivě zůstal zticha.

ooOoo

O tři měsíce později...

Ráno na Boží hod Molly vyrazila na cestu do Popeovic domu s plechovkou zázvorových sušenek a dvěma barevnými šálami, úhledně složenými v dárkové taštičce.

Mimo jejích obvyklých dáreků, vánočních svetrů, ještě také všem upletla k sobě se hodící šály a zabalila je už zkraje června. V tom čase ani Arthur ani ona ještě nevěděli o Severusově a Harryho říjnovém příchodu. Teprve potom, když připravovala hromadu dáreků pod stromeček, si Molly vzpomněla, že potřebuje dva další svetry. Spěchala, aby to stihla včas, ale na šály už ani nepomyslela.

Když si pak vyměnili dárky a další ráno je rozbalili, Molly si rozpačitě uvědomila své přehlednutí. Harry i Severus ji ujistili, že už ty svetry pro ně byly více než dost, ale ona byla rozhodnutá dát to do pořádku.

Jakmile zaťukala, Harry jí otevřel přední dveře a vypadal překvapeně, že ji tam vidí stát. Přivítal ji, pohlédl přes rameno a pak ji pozval na šálek čaje.

„Dobré ráno, Harry. Šálek čaje zní dobře,“ sdělila mu Molly a pak vstoupila. „Tady jsou ty šály, co tobě a Severusovi dlužím, a také pár zázvorových sušenek.“

Harry se široce usmál, když přijímal dary.

„To´s vážně nemusela, Molly, ale děkuji ti. Dobby tvrdí, že jsou tvé sušenky ty nejlepší, co kdy ochutnal. Prosím, pojď dál a udělej si pohodlí. Řeknu Dobbymu, aby připravil čaj, a půjdu se podívat po Severusovi.“

Molly mávla rukou, ať to pustí z hlavy, a zamířila do obývacího pokoje. První věc, která upoutala její pozornost, byl vánoční stromek v koutě, ozdobený rozzářenými světýlky, která vypadala jako bílé balónky a stříbrné srpky měsíce. Při bližším průzkumu si uvědomila, že to byly sněhové koule a... čepele? Kosy?

Jak zvláštní, pomyslela si, když šťouchla prstem do drobných věcíček se zdvojenou čepelí. Nikdy dřív ve svém životě ještě neviděla takové děsuplné ozdoby a vzhledem k tomu, že vychovala Freda a George, to už *něco* znamenalo.

Další věci, které si všimla, byly nové černošedé dečky, které zdobily ta jejich pěkná křesla usazená před krbem. Naštvaně stiskla rty k sobě. Vypadalo to, jako by se sem to individuum, které vtisklo punc Mizivé šanci, přesunulo rovněž. On nebo ona byl tady v životě po životě a stále trval na té své tradici dávání těchto – protože si nemyslela, že by teď potřeboval peníze – stejných pletených, mdle barevných věcí!

Sevřela rty k sobě a sklonila se, aby jednu z těch deček prozkoumala detailněji. Musela uznat, že ruční práce to byla vskutku znamenitá, ale přesto...!

„Paní Weasleyová! Dobby přeje paní Weasleyové veselé Vánoce a co nejuctivěji děkuje za její překrásný svetr! A sušenky!“

Molly se otočila a rozzářila se na Dobbyho, který právě pokládal táč na konferenční stůl.

„Veselé Vánoce, Dobby,“ odpověděla, „a moc rádo se stalo!“

Potěšilo ji, když viděla, že měl malý skřítek na sobě svůj zbrusu nový, jasně modrý svetr s červeným „D“ na přední straně. Uklonil se jí, a když odcházel, všimla si, že měl na nohách svůj obvyklý nesourodý pár ponožek – jednu modro-červeno pruhovanou a druhou s proužky černými a šedivými.

Ta druhá ji donutila zamrkat.

Dobby miloval ty nejjasnější barvy, které kde objevil, a tu lásku sdílel s Albusem. Tohle tedy muselo znamenat, že tato konkrétní ponožka pocházela od...

Molly si v duchu přikývla, rozhodnutá odhalit identitu toho tajemného pletaře jednou a provždy. Tentokrát Harrymu a Severusovi nedovolí, aby změnili téma, ale nejprve si ještě chtěla něco ověřit.

Přešla ke dveřím a rozhlédla se. Severus a Harry se ještě neobjevili, takže mohla rychle nakouknout do jejich ložnice – jen aby se ujistila, že tam ještě stále mají tu prošivanou deku, kterou jim vyrobila, ne?

Byla nahoře dřív, než se mohla zastavit, a už otevírala dveře hlavní ložnice, které byly lehce pootevřené. Pak udělala několik kroků dovnitř s pohledem upřeným na nový vlněný přehoz rozprostřený na posteli. Musela připustit, že ty malé bílé a šedé čtverečky měly rozhodně stejný tvar a že zoubkované okraje z tmavě šedé vlny byly krásně vyvedené, ale – ale kde byla ta prošivaná deka, kterou jim tak snaživě ušila?

Taková prošivaná deka nebyla jednoduchou záležitostí, i když jste používali kouzla. Každý kousíček látky musel být odměřen a musel ladit současně barvou, velikostí a tvarem, než mohl být přišit. Pak musela být přiřazena podpůrná látka – jemný samet – a okraje sešity po celém okraji přikrývky.

Molly se kousla do rtu z pocitu křivdy a rozhořčení – dvě emoce, které necítila od té doby, co sem přišla, se v ní vzdouvaly, když si vybavila všechny ty hodiny práce, které na té dece strávila a ujišťovala se, že bude dokonalá, že byly všechny stehy drobné a úhledné. Nebyla si jistá, jak dlouho tam stála a bojovala s přívalem slz, ale pak ji ze zasnění vytrhlo tiché odkašlání.

Harry. Poznala by ten zvuk kdekoliv.

Popotáhla a rukou si protřela oči a pak si vzpomněla, že měla do jejich ložnice jen rychle nakouknout. A teď ji tady Harry a zřejmě i Severus načapali, jak jim ze všech věcí na světě obhlíží právě pokrývku!

Cítila, jak jí zahořely tváře, ale už jí nebylo pomoci. Zhluboka se nadechla a pak se otočila.

Harry stál uvnitř pokoje a, jak předvíдалa, nebyl sám. Severus se tyčil vedle něj a oba se tvářili spíše rezignovaně než našťvaně. A za nimi se nacházela vysoká postava v kápi s dlouhou kosou a Hedvikou na rameni; její bílá peříčka ostře kontrastovala s černo-šedivou šálou kolem jejího krku.

Molly v úžasu zamrkala nad neočekávaným návštěvníkem a momentálně zcela zapomněla na omluvu. Na vteřinu její mysl opanovala bláznivá myšlenka, že je tady Smrták proto, aby Harryho nebo Severuse odvedl, než převážil její zdravý rozum a ona si vzpomněla, že už tak učinil... a přivedl je sem.

„Ty! Proč jsi tady?“ zeptala se a cítila se trochu jako ta dívenka, Alenka, z pohádky, kterou Hermiona často předčítala Rose a Hugovi, když byli ještě malí, ta, co propadla králičí norou.

„Na laskavé pozvání Severuse a Harryho Popeových,“ odpověděl Smrták a pokynul ke dvěma čarodějům před sebou. Jeho kostnatá ruka dál hladila Hedvičina peříčka a na oplátku se jí dostávalo láskyplných ždůchanců, což ve výsledném tichu vytvářelo hlasitý zvuk tukaní o kosti.

Něco ji napadlo... asi to byly Smrtákovy černé šaty nebo možná způsob, jakým se na ni Harry a Severus dívali, jako by se mělo něco strašného stát. Možná zapracovala její intuice, ale Molly najednou věděla, že odhalila identitu toho tajemného pletaře.

„To´s byl ty,“ pronesla mdle. „Všechny ty pletené věci v Mizivé šanci, ta prostírání, koberečky, ty dečky... ty byly od tebe!“

Jeho tiché přikývnutí a stejně tak Harryho a Severusovy provinilé výrazy potvrdily její odhad. Molly ukročila vzad a zjistila, že sedí na úhledně ustlané posteli. Pohlédla na Smrtáka a pak na Severuse a nakonec na Harryho, chlapce, kterého vždy považovala za jednoho ze svých.

„Proč jste mi to neřekli? Zkoušela jsem se ptát...“

Harry přistoupil, poklekl vedle ní a natáhl se pro její ruku.

„Vím, že ano, ale my jsme nevěděli, jak ti to říct,“ přiznal se. Pohlédl vzhůru na Severuse, který došel k jeho boku, a pak zpět na Molly. Jeho výraz byl vážný. „Nejprve jsme nechtěli, aby to vůbec někdo věděl. Tohle bylo naše tajemství a tradice, kterou jsme začali se Smrtákem. A pak jsme si začali dary vyměňovat a zvykli jsme si na barvy, které používal.“

Na to Molly zamrkala. Zvedla hlavu ke Smrťákovi, který náhle ustoupil o krok dozadu, a Hedvika musela roztáhnout křídla, aby udržela rovnováhu.

„Takže jste se s ním setkávali každý rok?“

„Každé vánoční ráno od té doby, co jsme spolu uzavřeli tu dohodu,“ odpověděl Smrťák.

„Je to náš přítel,“ doplnil Harry a stiskl Molly ruku. „Omlouvám se. Nezamýšleli jsme, aby ses to dozvěděla takto.“

Když mu na rameno dosedla hřejivá ruka, vzhlédl k Severusovi.

„Ne, to nezamýšleli,“ souhlasil. „Prosím, přijmi naši omluvu.“

Molly popotáhla a otřela si oči, než se přinutila k úsměvu. „To já bych se měla omluvit, že jsem vešla do vaší ložnice. Já... doufám, že jste moje pletené věci nevyhodili.“

Oba čarodějové vypadali šokovaně.

„Ne! Samozřejmě že ne!“ pronesl Harry rozhořčeně.

„Každý předmět, který jsi nám darovala, jsme uložili do cedrové truhlice a opatřili jsme jej dlouhotrvajícím konzervačním kouzlem. Nyní je v držení Violet a její rodiny,“ vysvětlil Severus.

„Se vzkazem: *Užívejte s láskou,*“ dodal Harry.

Molly polkla, vzlykla a ještě jednou se zhluboka nadechla. Vědomí, že byly její věci používané a oceňované, jí trochu pomohlo. Když ale trapné ticho trvalo dál, popotáhla znovu a pak se postavila.

„No,“ pronesla tak zvesela, jak dokázala, „takže bych si asi taky měla vzít zpátky tu prošivanou deku, pokud ji nebudete používat, že?“

Severus podal Harrymu ruku, aby mu pomohl vstát, než došel ke skříni a otevřel ji. Vytáhl z horní poličky barevnou deku, ignoruje to, jak Smrťák ustoupil o další krok, jako by ty barvy pro něj byly příliš, a opatrně ji vložil do vyčarované tašky. Pak ji podal Molly.

„Děkuji, Molly. Ceníme si vší práce, kterou jste s Arthurem vložili do tohoto domu.“

„Více, než můžete říct,“ prohlásil Harry a pevně ji objal.

Molly jeho objetí opětovala a přes jeho rameno viděla, jak se Smrťák otočil a následoval Severuse zpět do přízemí. Nemohla si pomoci, aby nepřemýšlela o tom, komu tu deku teď dá... Tuhle a všechny ty věci, které jim upletla za poslední měsíce.

Věděla totiž, že tady svůj domov žádná z nich nenajde.

ooOoo

Když se Molly vrátila domů, našla Arthura s šálkem čaje v kuchyni.

„Nejsi doma brzy, zlato? A co to neseš?“

Molly se posadila a ztěžka si povzdechla. Což byl zvuk, který Arthura přinutil natáhnout se po konvici a nalít jí vlastní šálek.

„Och, Arthure...!“ vyhrkla a pak v jejím podání následoval celý ten žalostný příběh.

„Takže se se Smrtákem setkávali každé Vánoce? Tolik let?“

Molly přikývla a nalila si druhý šálek. Cítila se nyní klidnější, díky tomu horkému nápoji a Arthurově tichému přijetí.

„Asi jsem neměla být tak překvapená, že ho tam vidím,“ připustila. „Pokud by se někdo mohl přátelit se Smrtí, pak by to byl Harry, a pokud by někdo dokázal tolerovat chlapcovy nápady, pak by to byl Severus.“

Sklonila hlavu k tašce ve svých rukách a povzdechla si. „To jen, že teď nevím, co udělám se všemi těmi věcmi, co jsem jim vyrobila.“

Když Arthur neřekl nic, vzhlédla a zjistila, že se na ni láskyplně usmívá.

„Mám pro tebe dobré zprávy,“ řekl.

Molly přikývla, třebaže si nemyslela, že by ji cokoliv, co by řekl, mohlo rozveselit. Přesto se přinutila k úsměvu.

„Nuže? Co je to?“ zeptala se.

Arthurův úsměv se ještě rozšířil.

„Ron a Hermiona se k nám za necelé dva měsíce připojí.“

„Och!“ Molly na něj zírala s vykulenýma očima.

Arthur přikývl a stále se usmíval. A pak z ní ta špatná nálada spadla.

Usmála se, poté se rozesmála a brzy se již chechtala naplno. Vyskočila na nohy, oběhla stůl a objala manžela pažemi, nevšímajíc si jeho protestů kvůli skoro vylitému čaji.

„Tohle jsou ty nejlepší novinky, jaké jsem za celé ráno slyšela!“ zvolala a věnovala mu mlaskavou pusou.

Vypadalo to, že její dárky nakonec naleznou svůj domov.

Prozatímní konec...